د کتاب ځانګړني:

د کتاب نوم: ٦٦٠ شمېره

ليکوال: رفيع الله زيار

خپرندوی: مومند خپرندویه ټولنه – جلال اباد

بريښناليک: Momand.books@gmail.com

پښتی: ايمليار ساجد

چاپ کال: ١٣٩٤

د چاپ نوبت: لومړی

د چاپ شمېر: ١٠٠٠ ټوکه

چاپځای: د مومند خپرندويې ټولنې تخنيکي څانګه

پټي

د چاپ حقوق له خپرندويې ټولنې سره خوندي دي.

ننګرهار: عبدالمجيد مومند کتاب پلورنځی – مخابراتو څلورلاری

اړيکې: ٠٧٠٠٦٢٦١٦١ – ٠٧٧٧٦٢٦١٦١ – ٠٧٨١٦٢٦١٦١

کابل: اصلاح و افکار کتابپلورنځی / خيبر کتابپلورنځی / دارالسلام کتابپلورنځی / مستقبل کتابپلورنځی./ پکتيکا: علمي کتابپلورنځی/ کندهار: امير کروړ کتابپلورنځی / افغان کتابپلورنځی./خوست: غرغښت کتابپلورنځی / رحيمي کتابپلورنځی/ لمر کتابپلورنځی / سباوون کتابپلورنځی./ هلمند: سيدجماالدين کتابپلورنځی / عرفان کتابپلورنځی / تاج نور کتابپلورنځی./ پکتيا: علمي کتابپلورنځی./ غزني: قاسمي کتابپلورنځی

Ketabton.com

شمېره

(ناول)

رفيع الله زيار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اسدالله غضنفر ته چې تل يې نثر ليکلو ته هڅولی يم او نصيراحمد احمدي ته چې يو تکړه پښتون ناول ليکونکی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناوي چې يوازې يې مياشت د ناويتوب تېره شوې وه، د تنارة له غاړې پاڅېده او د کور له دروازې نه د باندې په منډو شوه. په لار کې يې ټيکرى (پړونى) غاړې ته ولوېده. سلگۍ يې ورو، ورو په چيغو بدلې شوې. په منډه کې يې فرياد لا په زوره شو. د زړه له درده يې پر اوږو ککړ لاسونه سره موښل. پر نازک او گلابي مخ يې ترمې اوښکې رواني وې.

ناوي ژړل او له سلگو سره يې فرياد کاوه، خو د هغې په خبرو څوک نه پوهېدل او يوازې يې د ولې، ولې غږ تر جوماته رسېده.

د جومات پيتاوي ته دوه سپين ږيري ناست وو. يوه د امسا پر څوکه ځمکه ټکوله او هغه بل يې نسوار تو کړل. د ناوي غږ يې واورېده. د صحنې د ښه ليدو لپاره يې عينکې پر سترگو سمې کړې او په زوره يې وويل:

- زوى يې مړ کړي هغه ښځه چېرې منډې وهي؟

هغه بل يې د خير له غږ سره ځواب ورکړ:

- نه پوهېږم، خو شيبه وړاندې مې ډزې تر غوږ شوې.

په دې وخت کې د کلي له يوې تنگې کوڅې نه موټر راووت. مخ پټې وسله وال په کې سپاره وو. په تېزۍ سره د جومات له مخې تېر شو. سپين ږيري يې په دوړو کې پټ کړل. يوه يې له دوړو نه د پټکي په شمله خوله پټه کړه او ويې وويل:

- په کلي څه بلا راغلې ده...

هغه بل يې خبره پرې کړه:

- څه ته گورې؟ در څه چې ورشو.

دا يو سپين ږيرى لږ په غړو کې ښه و، خو دا بل يې د امسا په زور ودرېده او د پېښې پر لور روان شول.

سپين ږيري چې څو قدمه وړاندې تلل، نو د ځوانانو ډله له کټ سره يو ځاى ترې مخکې شوه.

د پېښې ځاى ته تر ټولو وړاندې ناوي رسېدلې وه. هغه ځوان يې په وينو لژند وليد چې مياشت وړاندې يې خپل ټول راتلونکى ژوند ورسره تړلى و، خو له دې وروسته دا خوږه هستي ترې تللې وه.

وژل شوى ځوان د کلي په تنگه لار کې پروت و. کله، کله به يې نرۍ باد توري څڼې وښورولې. باد يې سپينه لمن هم نه پرېښوده. يو نيم وخت به د باد څپه تېزه شوه او د خاورو کمزورې دوړه به يې پر مخ تېره شوه، خو پر مخ چې يې کومې خړې نښې ښکارېدې، هغه دوړې نه، بلکې په اوږو ککړ لاسونه پرې کش شوي وو.

د کلي ځوانان راغلل. د ځوان جسد يې پورته کړ. ناوي د زاړه توت ډډې ته داسې حيرانه ولاړه وه لکه خوب چې گوري. دلته يې د يوه سپين ږيري غږ واورېده:

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- لورې څه وکړو؟ دا به د خدای ج خوښه وي.

هغه بل یې هم پرې راغبرګ کړ:

- ورځه لورې ګور ته لاړه شه او صبر ولره.

په زاړه توت کې د مرغیو وزرو رپرپی جوړ کړ او د توت څو پاڼې د ناوي پر جړو وینښتانو راولوېدې. د باد تېزې څپې د توت له څانګو او پاڼو نه شغا پورته کړه او ناوي پر زنګېدلو قدمونو د ګور پر لور داسې روانه شوه؛ ته وا اوس ګور ته نه، بلکې څوک یې په زوره بندیخانې ته بیایي.

سپین ږیري په فکر کې ډوب وو. یوه ته توخی ورغی. خولې ته یې لاس ونیو او په زوره یې وټوخل.

هغه بل یې له ځان سره وویل:

- دا ټکه له کومه شوه چې پر دې خواره کورنۍ راولوېده؟

د امسا ټکا واورېدل شوه او دواړه له هغه ځایه روان شول.

کلی د ځوان پر وژل کېدو خپه دی. د ماښام په خړه کې سپین سري ښځې لیدل کېږي چې غمجنې کورنۍ ته ور روانې دي. د کلي د نن شپې چوپتیا ژړا او فریادونو ماته کړې ده.

د ګیډړو او شغالانو اوازونه ډېر کم اورېدل کېږي، څکه نن د کلي فضا سویو کړیکو نیولې ده. د وژل شوي ځوان سپین ږیری پلار پر کټ ناست دی. یس سورت تلاوت کوي. زوی ته د جنت او ځان ته د صبر غوښتنه کوي. کله، کله د زوی هغه اواز اوري چې په تیلیفون کې یې په ټیټ اواز ورته ویلي وو:

- پلاره زه یې وویشتم.

- چا؟

د زوی غږ یې ورک شوی و. یوازې یې د هغه د لوېدلي لاس غږ په تیلیفون کې اورېدلی و.

د وژل شوي ځوان سپین ږیري پلار چې دا غږ اورېدلی و، نو له پښو او لاسونو یې دمه ختلې وه؛ یوازې یې دا غږ کړی و:

- یاالله زوی مې چا وواژه؟

ناوي د خپل خسر غږ د تناره پر غاړه په داسې حال کې اورېدلی و چې شیبه وړاندې یې څو ټیټې ډزې هم تر غوږ شوې وې، نو ځکه یې منډې وهلې، تر څو د ژوند ملګری وګوري چې ژوندی دی او که مړ؟

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وژل شوي ځوان پر کور دغه له ویره ډکه شپه سبا شوه. په کوڅو کې د سپین ږیرو توخي واورېدل شول چې جومات ته روان وو. مرغیو هم ډول، ډول اوازونه کول او بلبلو خوږې نغمې ویلې، خو د ځوان کورنۍ ته د غم سریندې ښکارېدې.

لا له جومات څخه خلک نه وو راګرځېدلي چې څو رنجر موټر د کلي په تنګو کوڅو کې رانښکاره شول. دوړې یې جوړې کړې. پر سر یې شنه څراغونه روښان وو او کله، کله به یې ویروونکي هارنونه کول. شیبه وروسته د وژل شوي ځوان کور ته ورسېدل او له بریک وهلو سره دروازې خلاصې شوې. پولیس یوې او بلې خواته خواره شول. یو دنګ او ښایسته ځوان رانښکته شو. مخابره یې په لاس کې وه. د رنجر له سویچ بورډ څخه یې د یادانښت کتابچه او نور ثبتونکي وسایل رواخیستل او یوه پولیس ته یې ورو وویل:

- څوک شته؟

- صاحب! هغه دی یو سپین ږیری له جومات نه را روان دی.

آمر یې سر وخوځاوه او څه یې ونه ویل.

سپین ږیری راورسېده. سلام یې وکړ او په کمزوري غږ یې پوښتنه وکړه:

- قوماندان صاحب! څوک مو په کار و؟

- د هغې کورنۍ کس غواړم چې تېر ماښام یې څوک وژل شوي دي.

سپین ږیري په لړزانده غږ ور لنډه کړه:

- هغه زه یم.

- ته د وژل شوي کس څه کېږې؟

- پلار یې یم.

- خدای دې رحم پرې وکړي.

- له خپله غمه وساتل شې.

سپین ږیري خیرن دسمال له واسکټ نه راوویست. پر ګونځې مخ را رواني اوښکې یې پاکې کړې، خو لاندې شونډه یې لا رپېده. د پولیسو مشر د سپین ږیري دغه حالت ته په زیر، زیر کتل او وروسته یې له خولې نه سوړ اسویلی وویست.

وروسته د سپین ږیري پام شو چې راغلي پولیس یې همداسې په لار کې درولي، خوله یې خبرو ته جوړه کړه او د پولیسو آمر ته یې وویل:

- راځئ حجرې ته.

آمر نورو پولیسو ته وکتل او زیاته یې کړه:

- هلکانو تاسو اوسئ، زه زر راځم.

تولو په یوه غږ ځواب ورکړ:

- صاحب! سمه ده.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وژل شوي ځوان پلار مخکې او د پولیسو آمر ورپسې، حجرې ته ننوتل. د دوی په ننوتو سره توتکۍ له کړکۍ نه ووته. سپین ږیري زاړه نیالي پر پټو له دوړو وڅڼډله او د پولیسو آمر ته یې وویل:

- راځه، دلته کېنه.

د پولیسو آمر کېناست او تر بڼو لاندې یې د سپین ږیري څېرې ته کتل. سپین ږیری له آمر سره نږدې کېناست او په فکر کې داسې ډوب لاړ ته وا پر دې دنیا یې هېڅ برخه نشته، خو شیبه وروسته د آمر دغه غږ په هوښ کړ:

- کاکا! کېدای شي چې مېلمانه درته را ډېر شي، نو که زه او ته خپل کار خلاص کړو، ښه به وي.

- د څه شي کار؟

- د پېښې په تړاو مې څو پوښتنې درنه کولې.

- ویې کړه.

- د زوی نوم دې څه و؟

- چمن ګل

د پولیسو آمر د یادښت په وړه کتابچه کې چمن ګل ولیکه.

- څه کار یې کاوه؟

- په ښار کې یې یوه وړه ټپرۍ (غورفه) درلوده چې په هغه کې به یې ژاولې، بیسکټ او نور شیان خرخول او خپلخانه یې ساتله.

- دا پېښه څه وخت رامنځته شوه.

- پرون مازدیګر.

- پوهېږې چې زوی دې چا او ولې یې وواژه؟

- نه پوهېږم چې دا ټکه له کومه راولوېده.

- له چا سره خو به بد نه لرې؟

- نه، تر اوسه مې مېړی هم تر پېښې نه دی لاندې شوی.

- ستا زوی ته خو به کله ګواښ نه و شوی.

سپین ږیری په ځای کې وښورېده او د پولیسو آمر ته یې وویل:

- دا ګواښ یې څه بلا ده؟

- مطلب مې دادی چې چا خو به اخطارونه، نه وي ورکړي؟

- ماته یې څه نه دي ویلي.

- تیلیفون یې ګرځاوه؟

- هو!

- ښه، کېدای شي چې تیلیفون یې ماته راکړې؟

- خو هغه مې د زوی نښه ده. تاته یې څنګه درکړم.

- زه غواړم چې مالومات ترې واخلم او بېرته یې درته راوړم.

- سمه ده.

د وژل شوي ځوان سپین ږیری پلار له ځایه پاڅېده او کور ته لاړ.

د پولیسو آمر په خیرنه حجره کې یوازې پاتې شو. د حجرې تیرانو ته یې وکتل. د کلونو کلونو لوګي ور پورې نښتي وو. د لوګیو نه اوړېده جوړ شوي تارونه باد ښورول. بیا یې ټول دیوالونه تر نظر تېر کړل. وروسته یې څو ساړه اسویلي له خولې وویستل. د پېښې په اړه یې فکر کاوه، خو د سپین ږیري ځورونکي حالت یې ذهن ګډوډ کړی و.

د پولیسو آمر (متین) لا په حجره کې په همدې کش مکش کې و چې د پلاستیکي بوټونو ګړپې شو. څو شیبې وروسته سپین ږیری په حجره ورننوت. په خیرنو لاسونو کې یې پر څو تسمو تړلی تیلیفون نیولی و.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیده یې راوړ او ور یې کړ. د پولیسو آمر تیلیفون روښانه کړ او له سپین ږیري یې وپوښتل:

- پرون مازدیګر یې چاته رنګ وهلی او دادک څوک دی؟

د سپین ږیري زړه راډک شو او په ټیټ غږ یې وویل:

- چې کله یې وویشت، نو ماته یې رنګ وواهه.

پولیس سر وښوراوه او څو شیبې غلی شو. لږ وروسته یې د وژل شوي ځوان پلار ته وکتل او بیا یې د هغه ځای پوښتنه ترې وکړه چې د سپین ږیري زوی په کې وژل شوی و.

سپین ږیری د پولیسو له آمر سره پلی لاړ او هغه ځای یې ور وښود چې د زوی جسد یې ترې راوړی و.

د پولیسو آمر له جیب نه وړه کمره راوویسته. له ځای نه یې انځورونه واخیستل. ټولې ښنې یې تر نظر ترې کړې. هغه کاغذ ته یې پام شو چې په یوه بوټي کې ښښتی و. وړاندې ورغی. کاغذ یې رواخیست. په ګډوډ خط لیکلي څو جملې یې داسې ولوستې: " موږ مجاهدین به هېڅکله هغه څوک ژوندي پرې نږدو چې امریکایانو ته جاسوسي کوي. مرګ په امریکا او د هغې پر جاسوسانو. "

کاغذ یې جیب ته کړ. پولیسو منډې کړې. ټول رنجرو ته وختل. د پولیسو د آمر په مخابره کې غږ شو:

- زویه پېښه دې ولیده؟

- هو صاحب!

- څنګه ده؟

- صاحب! هغه نورو پېښو ته ورته ده.

د مقابل لوري غږ ورک شو.

د کلي په منځ درمند کې بړبوکۍ له ځان سره پلاستیکي خلطې تاو، راتاو کړې او پر هغو خلکو یې هم دوړې راوړې چې پر پولیسو راټول شوي وو. له دوړو نه چا په شملو خولې پټې کړې او چا سپوږمو ته د څادرونو څنډې ونیوې.

په اسمان کې غونډۍ، غونډۍ وریځې ګرځېدې چې د ځمکې پر ځینو برخو یې سیوری خپور کړی و او په ځینو برخو یې بیا لمر د رنګینیو ډکې، پستې د وړانګو ګوتې وهلې.

کله، کله به د کلي په ډنډونو کې چې خلکو به اوبه ترې څښلې، د چونګښو د کرکور غږونه واورېدل شول. پولیسو خپل کار پای ته رسولی و، نو ځکه رنجرو تېز حرکت وکړ. د کلي فضا د رنجرو د ټایرونو شغا ګډوډه کړه. د وژل شوي ځوان پلار په دوړو کې لږه شیبه له شا پسې وکتل. له هغه وروسته د کور پر لوري روان شو او کلیوالو هم په سپین ږیري پسې په زنګېدلو قدمونو حرکت وکړ.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ټک، ټک سره د دفتر دروازه نيمه پرانيستل شوه، خو بېرته يې بند کړه. د پوليسو آمر د راڅه غږ وکړ. خدمتګار راننوت. سلام يې واچوه او ورو يې وويل:

- صاحب! چاى غواړئ؟

- هو، يوه پياله راوړه.

- سمه ده.

څو شيبې وروسته خدمتګار د چايو پياله له يوه چاکلېټ سره پر مېز ورته کېښوده. د متين څېرې ته يې د سترګو په کونجونو کې وکتل. بيا له کوټې ووت او دروازه يې په ځان پسې بند کړه. په دفتر کې خاموشي شوه. د پوليسو آمر د تر سره شوو پېښو په اړه فکر کاوه. سر يې سم نه خلاصېده چې دا کار چا او د څه لپاره يې کړى دى. په اوږده فکر کې ډوب

و. بالاخره يې سر وخوځاوه او له ځان سره يې وويل: " داسې شواهد هېڅ نه پيدا کېږي چې وژل شوي ځوانان دې د امريکايانو جاسوسان ثابت کړي. بيا يې له ځان سره زياته کړه:

- خامخا ددې پېښو تر شا څه پټ دي.

د پوليسو د آمر زمزمې کرار شو. چوپتيا حاکمه شوه، خو دا ځل د کوټې چوپتيا د ديوالي ساعت ټلې ماته کړه. د سهار نهه بجې شوې. آمر سترګې ومونبلې. چاکلېټ يې خولې ته واچوه. چاى يخ شوى و، نو ځکه يې غټ غړپ تر ستوني تېر کړ. د مېز پر سر ايښى تيليفون وشرنګېده. د چاى پياله يې کېښوده. غوږۍ يې پورته کړه:

- صاحب! امر وکړئ.

- زويه! يو ځل زما دفتر ته راشه.

- سمه ده.

د پوليسو آمر له چوکۍ نه پاڅېده. هينداري ته ودرېده. کولا يې پر سر سمه کړه. خپلې څېرې ته يې وکتل او له غرورو نه په ډکو قدمونو د دفتر له دروازې ووت. څو شيبې وروسته يې د يوه بل دفتر دروازه ټک، ټک کړه. د ورتګ اجازه ورته وشوه. ورغى، له سلام سره يو ځاى يې پر چوکۍ ناست سړي ته پښه ووهله.

پر چوکۍ ناست سړي چې سرې پټې يې پر دېرېشۍ لګېدلي وې، د پوليسو ځوان آمر ته د کېناستو اشاره وکړه او هغه هم د مېز تر څنګ پر چوکۍ کېناست.

چا چې سرې پټې لګولي وې، دا سړى جنرال و. ږيره او سر يې سپين وو، خو ږيره يې پاکه خرييله او پر تندي يې څو تاره سپين ويښتان پاتې وو. که څه هم جنرال سپين ږيرى و، خو په څېره کې يې روب او دبدبه لا

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې وه. له هېواد سره يې زياته مينه لرله. په زړه کې يې رحم و او ځوانانو ته به يې له وطن سره د مينې کولو روحيه ورکوله. د پوليسو آمر هم هغه څوک و چې جنرال يې سمه روزنه غوښته.

جنرال ځوان آمر ته وکتل. آمر لکه وارخطا چې وي، لاړې يې تېرې کړې. ځان يې سم کړ. جنرال خبرو ته خوله جوړه کړه او په خوږه لهجه يې ترې وپوښتل:

- متينه زويه! د وژل شوي کس په اړه دې څه پيدا کړل؟
- صاحب! د ځوان وژل کېدل هغه نورو پېښو ته ورته دي.
- هاهاهاها (ترخه خندا) دا هم د امريکايانو جاسوس و؟
- صاحب! په ليک کې يې همدا ورسره ليکلي و، خو امريکايان وايي چې له موږ سره په دې نوم څوک نشته او بل هېڅ داسې شواهد پيدا نه شول چې وژل شوی ځوان جاسوس ثابت کړي.

جنرال له خپلې چوکۍ پاڅېده. لاندې شونډه يې تر پاسنۍ شونډې لاندې کړه. يوه شيبه يې د دفتر له کړکۍ د باندې وکتل. له هغه وروسته يې متين ته مخ کړ او ويې ويل:

- ددې پېښو تر شا ډېر څه پټ دي. دا بايد روښانه کړو چې دا ځوانان ولې او د کوم هدف لپاره په مرموز ډول ووژل شول، خو... د خو له کلمې ويلو سره جنرال يوه شيبه غلی شو. بېرته يې خبره پيل کړه:
- متينه زه غواړم، دغه قضيه ته وځيرې.
- صاحب! ستاسو چې څنګه خوښه وي.
- ددې قضيې څېړنه پيل کړه. که په کوم ځای کې درته ستونزه جوړېده، نو زه درسره مرسته کوم.
- سمه ده.

جنرال يوه شيبه د متين په څېره کې سترګې وګنډلې. دواړه چوپ وو.

لږ وروسته جنرال د خبرو لپاره غاړه تازه کړه:

- زويه! ته پوهېږې چې په دنيا کې کوم انسانان پياوړي دي او څوک پرمختګ کولی شي؟
- صاحب! تاسو ښه پوهېږئ.
- متين جانه هغه څوک ډېر پر مختللي دي چې په ژوند کې ښه هدف انتخاب کړي او بيا هغه ته د رسېدو لپاره قوي هوډ، پوره حوصله او زغم ولري.

متين پوه شو چې جنرال له ما نه څه غواړي، نو ځکه يې ورته وويل:

- صاحب! زه چې کوم هدف راته ټاکم، نو هغه ته د رسېدو لپاره به ډېرې سختۍ او کړاوونه وزغمم، خو ځان به ور رسوم.

د جنرال له شونډو سره سپين برېتونه هم ونښورېدل او په خندا يې وويل:

- له قوي هوډ او زغم سره چالاکي، هوښياري، هنر او پوهه هم شرط دي. يو پوليس خو بايد په دې کې له نورو ډېر مخکې وي.

متين چې نوې پوهه او نوې تجربې تر لاسه کولې، نو د جنرال خبرو ډېر خوند ورکړ او د هغه هره خبره يې ښه په خوند اورېده.

جنرال بېرته په خپله چوکۍ کېناست، له لږ فکر کولو وروسته يې ژوره ساه واخيسته. غاړې ته نږدې تنۍ يې پړانيسته. بيا يې متين ته وکتل او ويې ويل:

- د وژل شوي ځوان د مالوماتو دوسيه ؟
- صاحب! داده، ها درواخله.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنرال عینکې پر سترګو کړې. په یوه لاس یې د دوسیې پاڼې واړولې. د مالوماتو لوستل یې پیل کړل. څو پاڼې چې یې ولوستې، نو عینکې یې د پوزې پر سر کېښودې. متین ته یې وکتل او بیا یې زیاته کړه:

- ده ته هم په همغه شمېره زنګ وهل شوی چې په اخر کې ۲۲۰ ده؟

- صاحب! ځوان ته له وژل کېدو لږ مخکې له هغې شمېرې نه پنځه ځلې زنګ راغلی...

جنرال د متین خبره پرې کړه:

- پر وژل شوي ځوان چې کوم لیک اچول شوی و، له نورو هغو سره یې توپیر شته؟

- نه، دا هم هغه نورو ته ورته دی لکه یوه سړي چې لیکلی وي.

جنرال د تندي پر څو سپینو ویښتانو لاس تېر کړ. د دفتر چت ته یې وکتل. حیران ښکارېده، خو له متین نه یې د خپلې حیرانۍ پټولو هڅه کوله. په دفتر کې چوپتیا خوره شوه. کله، کله به د کړکۍ نه راغلي باد د مېز پر سر کاغذونه وښورول او چوپتیا به یې ماته کړه. کله، کله به د کړکۍ پله له دیوال سره ولګېده، خو له اوږدې انساني چوپتیا وروسته جنرال غاړه تازه کړه او په ټیټ اواز یې وویل:

- متینه! څه فکر کوې چې د شوو پېښو تر شا د طالبانو لاس دی؟

- صاحب! موږ چې په عملیاتو کې هر څومره کسان د وسله والو طالبانو په نوم نیولي، نو اکثره یې د طالب په جامه کې بل څوک وي او نور هدفونه لري.

- نور انتظار په کار نه دی، ځکه کېدای شي دا ډول پېښې نورې هم وشي او ځوانان یې قرباني شي.

- زه به خپل کار پیل کړم.

جنرال له خپلې چوکۍ پورته شو. متین یې په غېږ کې ونیو. پر دواړه مخه یې ښکل کړ او ورته ویې ویل:

زویه! دغه جنګ ځپلی هېواد درته په تمه دی. ولس له تانه غواړي چې له شره خلاص شي. پلرونه او میندې تاته هیله لري، تر څو یې اولادونه په وینو کې ونه لمبېږي. د هېواد هره دره، دښته، غر او نور درنه د امن او سولې راوستل غواړي.

- صاحب! زه به هم په پوره ایمانداری له خپلو خلکو، د هېواد له هرې درې، دښتې، غر او هرې لویشتې نه دفاع کوم.

متین خپل آمر ته سلام وکړ او ترې روان شو، خو تر دروازې چې رسېده، نو جنرال پسې غږ کړ:

- یوه شیبه.

متین ودرېده. جنرال ورغی. د دېرشۍ له جیب نه یې یوه اله ورکړه او ورته ویې ویل:

- که په کوم ځای کې له خطر سره مخامخ کېدې، نو ددې الې په سر کې دغه وړه تکمه کېکاږه. کله چې دا شین غمی روښانه شي ستا غږ موږ ته رسېږي. که چېرې دې دا تکمه زیاته کېکاږله، نو شین غمی سور کېږي او کله چې سور شو، نو ته چې په هر ځای کې یې هغه ځای موږ پیدا کولی شو.

متین له جنرال نه اله واخیسته. مننه یې ترې وکړه او له دفتر نه ووت.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متین د لاسونو ګوتې په یوه او بله کې سره تېرې بېرې کړې. زور یې ورکړ او ټکونه یې ترې وویستل. وروسته یې له جیب نه مبایل رواخیست. د نظامي ځارنوال شمېره یې په کې رواړوله. پر اوکې یې غټه ګوته ټینګه کړه. تر اخره پورې زنګ تېر شو، خو پورته یې نه کړ. متین تیلیفون کېښود. په لاس ترلي ساعت ته یې وکتل. ستن یې پر څه کم یوولسو ولاړه وه، خو سانیه ګر تاوېده. لږ صبر یې وکړ. نظامي ځارنوال پسې ورک شو. بیا یې تیلیفون واخیست. زنګ یې وواهه. څو ټلۍ چې ورغلې، نو د ځارنوال غږ واورېدل شو او په ستړي اواز یې وویل:

- بلې!
- صاحب! سلام.
- وعلیکم وسلام.
- څنګه داسې ستړی یې؟
- دلته له یوه رذیل نه اقرار اخلم. امر وکړه!

- ځارنوال صاحب هیله کوم! یوه شمېره درته لېږم که یې خاوند او هغه مکالمې راته راپیدا کړې چې د وژل شوو کسانو سره غږېدلی دی.
- سمه ده، خو مکتوبي یې راولېږه.
- صاحب! مننه کوم.
- الله دې مل شه.

متین هغه شمېره چې په اخرې کې ۲۲۰ وه، د وژل شوو کسانو له هغو شمېرو سره چې اړیکې یې ورسره نیولې وې؛ مکتوبي نظامي ځارنوال ته وسپارله، تر څو د شمېرې خاوند او د هغوی هغه مکالمې پیدا کړې چې له وژل شوو کسانو سره غږېدلی دی.

متین ذهني ستړیا احساسوله. زر، زر یې دیوالي ساعت ته کتل، ځکه غوښتل یې چې مازدیګر شي او د خپل کلي پر لور وخوځېږي.

ورځ تېره شوه. مازدیګر شو. متین د خپل کار له دفتر نه راووت. سپینې جامې یې پر تن وې او د خپل کور پر لوري روان شو. پر لار یې هڅه کوله، تر څو له شاوخوا شنو ونو، بوټو، د مرغانو له ښایسته اوازونو، د اوبو له زړه وړونکي شور او نورې طبیعي منظرې نه خوند واخلي، خو فکر یې ګډوډ و او له هېڅ شي یې مزه نه شوه اخیستلی.

له څه مزل کولو وروسته متین کور ته ورسېده. لمر خپلې زرینې وړانګې ورټولې کړې او له غرونو واوښت. د ماښام خړه خوره شوه. په تیاره کې د ماښام څکلکو د وزرونو رپرپې واورېدل شو. سپوږمۍ د ځمکې مخ رڼا کړ، خو لږه موده وروسته غرونه، غرونه وریځې د اسمان پر مخ رابښکاره شوې. د سپوږمۍ تر مخ په منډو تېرېدې، خو داسې ښکارېده لکه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ چې له وريځو نه منډې وهي. کله به يې سپوږمۍ پټه کړه او کله به ترې ښکاره شوه. د کايناتو پاچا د طبيعت ډېره ښايسته منظره جوړه کړې وه او هر څه يې په حرکت راوستلي وو.

کله چې وريځو د اسمان مخ پر خپلو سپينو او پومبيي وزرونو پټ کړ، نو د متين د ګاونډيانو غږونه هم واورېدل شول. هلۍ زر، زر لوښي ټول کړئ چې باران راغی، هلۍ، هلۍ... د متين مور هم پاڅېده. له انګړ نه يې لوښي برنډې ته وړل. متين هم له ځايه پورته شو، تر څو له مور سره مرسته وکړي، خو مور يې پرې نښود او ورته ويې ويل:

- زويه! ته لاس مه ور وړه، ځکه ټوله ورځ ستړی يې.

- ادې! ته يې ماته پرېږده چې زه يې درسره يوسم. نه يم ستړی.

مور يې له ځان سره وخندل او متين په حيرانۍ ترې وپوښتل:

- ولې دې وخندل؟

- زويه چې کله ستا ناوې راشي، نو هم به زه له کاره خلاصه شم او هم به ته راته هوسا شې.

که څه هم د متين پر زړه د مور خبره خوږه ولګېده، خو رنګ يې د هغې پر وړاندې له شرمه تک سور شو او بې له دې چې څه ووايي، برنډې ته لاړ.

وريځې کرارې، کرارې له سپين نه په تور رنګ بدلېدې. له يوې شيبې نه پلې ته د تالندې غږ ويروونکی کېده. د باران غتو، غتو څاڅکو د کوټو پر بامونو ګرب ګروب جوړ کړ. شيبه وروسته باران په شرکنده ورېدل پيل کړل. په دې تېز باران کې د متين دوی دروازه وټکېده. مور يې د خير غږ وکړ او ور روانه شوه، خو متين راوګرځوله:

- ته صبر ادې! زه ورځم.

متين دروازې ته ورغی. توپانچې ته يې لاس کړ چې هسې نه کوم خطرناک څوک وي. بيا يې ترې وپوښتل:

- څوک يې؟

- زه يم.

- ته څوک يې؟

- په لار کې راباندې ناوخته شو. اوس باران ايسار کړی يم.

متين غږ وپېژانده چې د هلک دی. دروازه يې پرانيسته. هلک يې وليد. تر جړو ويښتانو يې اوبه څڅېدې. باران لوند خيشت کړی و. متين ورته د راننوتو وويل. هلک چې شاوخوا لس کلن و، کور ته ننوت.

متين دروازه زنځير کړه. اړم يې پسې واچوه. شا ته يې وکتل. هلک همداسې باران ته ولاړ و، نو ورته ويې ويل:

- ته ولې ولاړ يې؟ در څه کنه.

هلک که څه هم وړوکی و، خو کورنۍ تربيه يې ښه وه. په ټيټ غږ يې زياته کړه.

- ته مخکې شه.

متين هلک ته وکتل. زړه يې پرې وسوزېده. تر لاس يې ونيو. برنډې ته يې بوت. مور ته يې غږ کړ: ادې وچ کالي ورته راوړه. د متين مور هلک ته وچ کالي رواخيستل. هلک ورته وويل:

- خپل کالي مې وچېږي.

د متين مور يې پر سر لاس تېر کړ:

- زويه دا کالي لږ درنه لوی دي. وايې غونډه چې خپل کالي دې وچ شول، نو بدل يې کړه.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک کالي واغوستل. له ډوډۍ نه يې خو ګولې وکړې، خو ځان يې موړ نه کړ. د هلک حالت خراب ښکارېده. متين ترې پوښتنه وکړه:

- ناروغ يې؟
- نه
- نو ولې دې ډوډۍ ونه خوړه؟
- موړ يم.
- نوم دې څه دی؟
- باور.
- د کوم کلي يې؟

هلک پوزه کش کړه او د کلي نوم يې ورته وښووه.

متين ورته وويل:

- په هغه کې، خو ورځې مخکې د چمن ګل په نوم کس چا وژلی و.

د هلک په سترګو کې اوښکې ډنډ شوې. د برنډې تيرانو ته يې وکتل او غلی شو.

متين څو شيبې وروسته بيا ورياده کړه:

- هغه دې پېژانده؟

هلک له يوې وړې سلګۍ سره ځواب ورکړ:

- هغه مې ورور و.

متين د هلک په خبره ټکان وخوړ. پر پوښتنه کولو پښېمان و، خو اوس اوبه له ورخه تېرې وې. د دواړو تر منځ خاموشي شوه. متين له ډېر خپګانه د هلک خبرې ته نه شو کتلی. د باران زور ختلی و او يوازې يو نيم ځاځکی و چې ځای، ځای به يې د څک او پوک غږ واورېدل شو. په انګړ کې د پښو ښکالو راغله. له دې سره د پيالو شرنګ هم واورېدل شو.

د متين مور له نغري نه چای را روان کړی و. متين ځان ته بالښت سم کړ او هلک ته يې وويل:

- دا مې درسره وعده ده چې ستا د ورور قاتلانو ته به سزا ورکوم.

هلک خپل واړه لاسونه سره ومونبل او په حيرانۍ يې له خولې ووتل:

- څه؟
- زه پوليس يم.
- هغه بله ورځ چې زموږ کور ته راغلی وې؟
- هو! همغه يم.

هلک غلی شو او نور يې څه ونه ويل.

متين له ځايه پاځېده. کوټې ته لاړ. څو شيبې وروسته بېرته راغی. هلک ته يې هغه په تسمو تړلی تيليفون ورکړ چې د وژل شوي ځوان له پلار نه يې اخيستی و. هلک تيليفون واخيست. په لاس کې يې څو ځلې ايخوا دېخوا کړ. په زيره، زير يې ورته وکتل او بيا يې په واړه غږ زياته کړه:

- دا خو زما د ورور تيليفون دی.
- هو! دا ستا د ورور دی. دا درسره يوسه او ستا پلار ته يې ورکړه.

هلک تيليفون جيب ته کړ او غلی شو.

چای وخوړل شو. د خوب وخت و. ټول څملاستل. پر سيمه د شپې بړستن او چوپتيا دواړه خواره وو، خو متين ته خوب نه ورته، ځکه د هلک اوښکې، د وژل شوي ځوان د پلار سخت حالت او د دوی ټوله کورنۍ يې سترګو، سترګو ته کېدله.

متين د دوی ساتنه پر ځان فرض بلله. دا يې مسوولیت بللی و چې ظالمان پيدا او قانون ته يې وسپاري، خو دا کار هم اسان نه و. د سپيو

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غپا د متين د فکر لړۍ وشلوله. د شپې چوپتيا يې ماته کړه. متين پر اړخ شو. پر ځان يې ايت الکرسي چوف کړه، تر څو خوب ورشي. سترګې يې پټې کړې، خو خوب ترې الوتی و.

متين په همدې فکر کې دومره ډوب لاړ چې د ماشومتوب وختونه يې يو، يو سترګو ته ودرېدل. خپل د ماشومتوب ملګری ببری وریاد شو. هغه اوس په خوارۍ او غريبۍ پسې سعودي عربستان ته تللی دی. ببري به متين تر نيمو شپو کېښنولی و او له هرې خبرې سره به يې لنډۍ ورته ويلې، نو له دې امله متين د لنډيو د ګوډي نوم پرې اېښی و، خو وروسته يې دی هم داسې پرې اموخته کړ چې ببري به لنډۍ ورته وانه ويلې، نو ورځ به نه پرې تېرېده.

هغه هم ور په ياد شو چې د کلي خلکو به د متين او ببري ډله د کوڅو لنډغر بلل. ببري ته د کلي نجونو (لويشتيناک) ويل، ځکه پر ځوانۍ ټيټ، تور غنمرنګ، خو ډېر شوخ او له نخرو ډک انسان و.

که له يوې خوا د کلي نجونو هغه ته لويشتيناک ويل، خو له بلې خوا بيا د کلي نجونو په ودونو کې د ببري هغه لنډۍ ويلې چې اکثره وخت به ده په حجرو، بنډارونو او مېلو کې له منګي سره يو ځای د انډيولانو د خوشالۍ لپاره زمزمه کولې.

ببري پر ټولو کليوالو تېر نظر کاوه. په هر چا پورې خندا خو دده عادت و. په کلي کې به چې د کومې سپين سري ښځې چرګه ورکه شوه، نو بې له پوښتنې به سيده د ببري کور ته تله. اکثره وخت به يې خپل څاروي د څرولو پر مهال د نورو فصلونو ته ور پرېښودل چې څو ځله د کلي خلکو

ناغه هم ترې واخيسته. خو له دې ټولو سره، سره بيا هم د کلي خلکو د کلي مالګه باله او ويل به يې: ببری چې په دې کلي کې نه وي، نو دا کلی په هغه ورځ وران بولئ.

متين بيا د ببري په پرتله غلی، کمې خبرې کوونکی و. له دې امله په کلي کې پر مړ شيطان مشهور و. کليوالو به ويل: ببری چې هر څومره شوخۍ کوي، نو دا لارې متين ورته ښايي، خو متين به د تل په څېر غلی و او هېڅ به يې نه ويل.

په مکتب کې د ببري يوازې نوم و، خو متين به همېشه حاضر و او درسونه به يې ويل. کله چې متين له دولسم صنف نه فارغ شو، نو له ډېرې غريبۍ نه مجبور شو چې پوليسو ته ورشي او ببری ملګری يې سعودي عربستان ته په مزدورۍ کولو پسې لاړ.

هغه وخت چې متين پوليسو ته ورغی. د کلي خلکو په ډېر بد نظر ورته کتل، ځکه کليوال په دې عقيده وو چې که هر څوک ملي پوليسو او يا ملي اردو ته ځي، نو دوی په خپل کور کې ځای نه لري. غله وي. پر نشو روږدي وي او دې ته ورته نورې ډېرې نيمګړتياوې لري. که څه هم په پوليسو کې دا ستونزې موجودې وې، خو ډېر يې له هېواد سره د مينې په خاطر ورغلي وو. څوک غريبۍ پسې اخيستي وو او چا نور مجبوريتونه درلودل.

متين همداسې ويښ په کټ کې پروت و. ساعت ته يې وکتل. شپه تېره وه. سهار نږدې و، خو لا هم متين له فکر کولو نه، نه و خلاص. بالاخره نور ستړی شو. له کټه پاڅېده. انګړ ته کوز شو. سپوږمۍ ته يې وکتل. ښايسته وه. د کلي زاړه ديوالونه، پخوانۍ ماڼۍ او ډنګ، ډنګ چينارونه د سپوږمۍ په رڼا کې ښکلي ښکارېدل. کله، کله به نري باد د رامبېل

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چامپیلو بویونه د متین تر سپوږمو راورسول. د سپوږمۍ په رڼا کې دغه ښکلې منظره او د شپې خاموشه خاموشي په زړه پورې وه.

متین لا د کایناتو په ښایست کې ډوب و چې ملا لاوډسپیکر ته پوکی ور وکړ او د سهار په اذان یې د شپې لمن ور ټوله کړه.

کله چې لږ رڼا ولګېده، نو متین کوزه واخیسته. اودس یې تازه کړ او له هغه وروسته پر لمانځه ودرېده. کله چې یې لمونځ وکړ، نو هلک یې له خوبه راپاڅاوه. ترې ویې پوښتل چې لمونځ دې نیولی؟ هغه له خوب نه ډکې سترګې ومونښلې او ویې ویل: هو. متین کوزه ورکړه: ها، واخله، لمونځ وکړه.

له لمانځه وروسته یې مور چای راوړ. دواړو چای وڅښه. له چای څښلو وروسته هلک خپل کلي ته روان شو او متین د خپل دفتر پر لور.

د ورځې دوه بجې وې چې پر مېز ایښي تیلیفون وشرنګېده. متین د تیلیفون ښیښې ته وکتل. شمېره د نظامي څارنوال وه. غاړه یې تازه کړه او د اوکې پر تڼۍ یې ګوته ټینګه کړه:

- صاحب! سلام.
- وعلیکم وسلام.
- له مخابراتو او ټکنالوژۍ وزارت نه د شمېرې په اړه د مالوماتو کڅوړه راغلې ده.
- څارنوال صاحب! ډېره مننه کوم.
- د منني وړ نه ده.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څارنوال تيليفون کته کړ. متين له پاڅېدو سره سم د مېز له سر نه کولا واخيسته او پر سر يې کړه. د دفتر له دروازې ووت. ساتونکی هم پسې روان شو. متين د مخابرې تنۍ د لاس په غټه ګوته ونيوه. خپلو کسانو ته يې امر وکړ، تر څو د ټک لپاره تيار شي.

متين چې رنجر ته رسېده، نو پوليس تيار په رنجرو کې سپاره وو. متين د رنجر په مخ سيټ کې کېناست او ټولو په يو وار حرکت وکړ. له لږ مزل وروسته د نظامي څارنوال دفتر ته ورسېدل. متين ورغی. ساتونکی په دروازه کې و. ويې ويل:

- له څارنوال صاحب سره څوک شته؟

- يوه شيبه صبر.

ساتونکي د دفتر دروازه ټک، ټک کړه. بيا ورننوت:

- صاحب متين راغلی.

- راويې لېږه.

متين څارنوال ته ورغی. ستړي مه شي يې سره وکړه. څارنوال د چای ست وکړ، خو متين ورته وويل: له کاره دې نه باسم. څارنوال د مالوماتو کڅوړه ورکړه او متين ترې رخصت شو.

کله چې متين په خپل دفتر کې د مالوماتو کڅوړه خلاصه کړه، نو د تذکرې له کاپي نه نيولې د شمېرې د ثبت تر پاڼو پورې ټول اسناد موجود وو. هغه شمېره چې په اخر کې ۲۲۰ وه، له هغو شمېرو سره ټولې نيولې اړيکې او کړې خبرې اترې يې په يوه سي ډي کې اچولې وې.

متين ټول مالومات وکتل. وروسته يې سي ډي لپټاپ کمپيوټر ته واچوله. پر اډيو فايل يې کلېک وکړ او تيليفوني مکالمې يا خبرې اترې داسې پيل شوې وې:

لومړی له هغې شمېرې نه چې په اخر کې ۲۲۰ ده، بلې ته زنګ کېږي. څو تلې ورځې او بيا اوکې کېږي:

- څه وايې؟

- چېرته يې؟

لومړنی کس ځای ورته ښايي، خو په اخر کې د ۲۲۰ مې شمېرې خاوند زياتوي:

- زما کار دې څنګه کړ؟

- دا زه نه شم کولی.

- ګوره غريب سړی يې ډېرې پيسې به وګټې.

- زه دا ډول مرداري پيسې نه غواړم.

- ښايسته ځواني لرې نور دې خوښه.

کله چې د ۲۲۰ شمېرې خاوند وروستۍ جمله تکرار کړي، نو په دې وخت کې تيليفون پرې شي. متين هغه خبرې اترې هم واورېدې چې له چمن ګل سره دده له وژل کېدو وړاندې شوې وې، او دا هم له نورو هغو سره ورته وې.

د پوليسو آمر دومره پوه شو چې د ۲۲۰ شمېرې کس، ځوان ته په اول کې د پيسو وړانديز کوي او په وروستۍ جمله کې ګواښ. نور کار ستونزمن و، ځکه په تيليفوني خبرو کې هم مالومه نه وه چې د ۲۲۰ شمېرې خاوند له مقابل لوري نه څه غواړي؟ يوازې دومره پوه شو چې دا کومه ډله ده او کېدای شي د خاصو هدفونو لپاره کار کوي.

متين د هغه کس د تذکرې کاپي رواخيسته چې ۲۲۰ شمېره پرې ثبت شوې وه. پر ديوال ځړول شوي نقشې ته ورپاڅېده. ټوله يې تر نظر تېره کړه. په تذکره کې ليکل شوي ولسوالي او کلی يې په کې پيدا کړل. سره

https://kandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرښه یې ترې تاو کړه. له هغه وروسته یې د ولسوالۍ امنیه قوماندان ته خبر ورکړ ترڅو دده تر ور سېدو پورې کلی محاصره کړي.

د پولیسو آمر له دفتر نه قهرېدلی ووت. د بوټانو دروند غږ یې په دهلېز کې انګازې جوړې کړې. شا ته یې دده خاص ساتونکی و. رنجرو ته ورسېدل. دده تر امر لاندې پولیس تیار وو. متین رنجر ته وخوت. مخابره کې امر وشو: حرکت وکړئ. ټولو رنجرو په یو وار داسې حرکت وکړ ته وا ټایرونه یې ځمکه څیري.

له لږ مزل وروسته متین له خپلو کسانو سره یو ځای محاصره شوي سیمې ته ورسېده. د ولسوالۍ پولیسو له کلي نه څوک د باندې نه پرېښودل. کلیوال بامونو ته ختلي وو. ټول حیران وو. نه پوهېدل چې څه پېښه ده. متین له خپلو کسانو سره د تذکرې د خاوند کور مخې ته ودرېده. په رنجر کې له نسب شوي لاوډسپیکر نه غږ وشو:

- تور سرې دې یوې خوا ته شي. موږ تلاشي کوو.

د کور له ننه ځواب ورکړل شو:

- په کور مه راننوځئ. دادی درغلم.

څو شېبې وروسته له کور نه سړی راووت. د متین مخې ته ورېده او ورته ویې ویل:

- څوک مو په کار دي؟

متین یې څېره تر نظر تېره کړه. په خپله د تذکرې خاوند و. ځواب یې ورکړ:

- ته مې په کار یې.

د پولیسو آمر خپلو کسانو ته مخ ور واړوه. د سړي د نیولو اشاره یې ورکړه. پولیسو د سترګو په رپ کې د سړي لاسونه تاو کړل او ولچک یې ور واچول. سړي ناري کړې:

- ولې مې نیسئ. څه ګناه مې کړې ده؟

بل پولیس پرې راغږ کړ:

- وه هلکه خوله یې ور بنده کړه.

تر څنګ ولاړ پولیس یې په خوله یو دروند سوک ورکړ. د نیول شوي کس سر وګرځېده. لاړې یې تو کړې. وینې ورسره ګډې وې. په سترګو کې یې اوښکې ولیدل شوې او له یوه سوک سره یې چیغې وهل بس کړل. نیول شوی سړی یې لاس تړلی رنجر ته روان کړ. د کلي ماشومانو منډې کړې. سره خواره واره شول. څو شېبې وروسته سیمه له کلابندۍ نه خلاصه شوه. کلیوال سره راټول شول. له دوی نه یوه یې پوښتنه وکړه:

- دا خوارکی یې ولې ونیوه؟

هغه بل یې له اورته (وریت) جوار نه څو دانې خولې ته واچولې او ځواب یې ورکړ:

- د بمبرو په ځالو کې به یې لاس وهلی وي.

د دریم هم صبر ونه شو. خبرو ته یې خوله جوړه کړه. غږ یې نری و او ویې ویل:

- دا سړی ماته ددې ولا نه ښکاري.

څو نورو یې هم تبصرې وکړې. له هغه وروسته هر یو په خپل کار پسې روان شو.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټه دومره تیاره وه چې د لاس ګوتې نه ښکارېدې. له باندې نه هم د ځه شي اواز نه راتلو. د تذکرې خاوند هڅه کوله، تر څو پوه شي چې دا شپه ده او که ورځ؟ خو نه پوهېده. پر ځمکه پروت و. یوې او بلې خوا ته وښویېده چې که چېرې یې په کوټه کې پر څه شي پښې ولګېږي، خو نه نیالي په کې وه، نه فرش او نه هم نور شیان. له اوږده ځنډ وروسته د کوټې اوسپنیزه دروازه بېرته شوه. کوټې ته له رڼا سره سم د پولیسو آمر راننوت. دوهم کس له شا نه چوکۍ پسې راخیستې وه. متین پر چوکۍ کېناست. سړي ته یې یوه شیبه وکتل. له غصې نه یې د سترګو رنګ بدل ښکارېده. د تذکرې خاوند یې هم په لیدو وېدار شو. لاړې یې تر ستوني تېرې کړې. رنګ یې تښتېدلی و. ان تر دې چې له وېرې یې د ترلو پښو ګوتې هم رپېدې. متین ورته وویل:

- که مې پوښتنو ته سم ځواب راکړې، کېدای شي چې رحم دربادې وشي.

- زه په خپله ګناه نه پوهېږم.

- یوازې زما پوښتنو ته ځواب راکړه.

سړی غلی شو. متین پوښتنه وکړه:

- څه نومېږې؟

- امین جان.

- د پلار نوم ؟

- شریف ګل

سړي خپله ولسوالي او کلی ور وښودل. متین له تذکرې سره دده ځوابونه وکتل، یو یې هم غلط نه و، نو بله پوښتنه یې ترې وکړه:

- په اخر کې چې ۲۲۰ ده، هغه شمېره ستا ده؟

- د څه شي شمېره؟

- د تیلیفون نمبر درته یادوم.

سړی په ځای کې وښورېده. سر یې دیوال ته تکیه کړ او ځواب یې ورکړ:

- دا نمبر زما نه دی.

متین له چوکۍ نه پاڅېده. په کوټه کې یې قدم وهل پیل کړل. سړي په رډو، رډو ورته کتل. د پولیسو آمر ژوره ساه واخیسته او د تذکرې خاوند ته یې وویل:

- یاده شمېره اووه کاله وړاندې ستا په نوم ثبت ده. ستا د تذکرې کاپي، د ثبت پاڼې او ټول اسناد له موږ سره شته، نو بیا څنګه ستا نه ده؟

- خو له هغې راهیسې ما ډېر نمبرونه بدل کړي دي.

په کوټه کې یو ځل بیا چوپتیا خوره شوه، خو د ساه اخیستلو سمسومی اورېدل کېده. متین د امین جان پر ځواب فکر کاوه. بېرته راغی. د لاس ترلي امین جان مخې ته چې پر ځمکه پروت و؛ کېناست او ترې وېې وپوښتل:

- ته وایې چې ما ډېرې شمېرې بدلې کړې دي. تا به بدلې کړې شمېرې چا ته نه وي ورکړې ؟

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امين جان څو شيبې غلی شو. فکر يې وکړ او وروسته يې په حيرانتيا ځواب ورکړ:

- اوس راياده شوه.
- څنګه ؟
- هغه شمېره چې په اخر کې ٢٢٠ ده، ما جبار ته ورکړې وه.

متين له چوکۍ نه سپک پورته شو. په داسې حال کې چې قدم يې واهه، سترګې يې په امين جان کې نيولې وې او بيا يې پوښتنه وکړه:

- جبار څوک دی؟
- پخواني انډيوال مې دی، خو دا درې کاله کېږي چې نه مې دی ليدلی.
- چېرې اوسېږي؟
- په (سره کوښن) کې. (سور کوښن د خوست ولايت په تنګې ځدرانو کې يوه سيمه ده).
- همغه سور کوښن چې له شمالي وزيرستان سره پر پوله پروت دی؟
- هو.
- اوس هلته ورتللی شې؟

امين جان پوزه کش کړه او ويې ويل:

- نه
- ولې نه شې تللی؟
- ځکه چې اوس د سره کوښن د زنغونځيو په ځنګلونو کې ټول طالبان دي.
- په تيليفون خبرې ورسره کوې؟
- مخکې مې خبرې ورسره کولې، خو اوس يې نمبر اکثره وخت بند وي.
- هغه ستا انډيوال دی. که يې راوغواړې درته راځي؟

- مخکې راته، خو اوس نه پوهېږم.

د پوليسو آمر (متين) ورمېږ کوږ او راکوږ کړ. ټکونه يې ترې وويستل. د لاسونو ګوتې يې سره ور وستې. ځان يې سره کش کړ. يوه شيبه يې د امين جان سترګو ته په زير، زير وکتل، خو دا کتل يې د امين جان لپاره ډېر ويروونکي و. امين جان په ځای کې وښورېده او متين ورته وويل:

- زما خبره ښه په غور واوره. که دې د هغه سړي په نيولو کې راسره مرسته وکړه، نو زه به هم مرسته درسره وکړم او که چېرته دې مرسته ونه کړه، نو تر اخره پورې به په دې تياره کوټه کې تر شکنجو لاندې وې. بچي به د در په در ورې ګرځي او نور وروڼه به دې هم ونيول شي. نور ستا خوښه ده چې مرسته کوې او کنه؟

د امين جان ويره څو برابره شوه. ستونی يې وچ شو او زارۍ يې پيل کړې:

- آمر صاحب! د خدای ج لپاره واړه بچي لرم. د ګټې وټې مې هم څوک نشته او...

د پوليسو آمر يې خبرې پرې کړې او په چيغو يې وويل:

- هغه کسان مور، پلار، خور، ښځه، بچي او کور نه لري چې ستاسو ظالمانو لخوا وژل کېږي؟ وو ايه! د هغه په نيولو کې مرسته کوې او کنه؟

امين جان د (نه) په ډول سر وښوراوه.

متين دومره په زوره چيغې کړې چې دده له درانه غږ سره امين جان له ډېرې ويرې په ځای کې سپک وغورځېده. لړزې واخيست. دواړه غلي شول. يوازې يې يوه او بل ته کتل. لاس تړلي سړي له ويرې نه د سترګو په کونجونو کې د پوليسو آمر ځاره، خو متين بيا له ډېرې غصې نه دده په څېره کې سترګې ګنډلې وې. په کوټه کې چوپتيا حاکمه وه. امين جان نه

https://knowmandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېده چې څه به ورسره کېږي، خو ناڅاپه د چوکۍ پښې پر سیمنټو کش شوې. زوږ یې په کوټه کې انګازې جوړې کړې. متین پاڅېده او په زوره یې غږ کړ:

- هلکه څه شوې؟

یو بل پولیس په بیړه دروازه کې ودرېده. غټې غټې سترګې، غټ، غټ اندامونه، پلنې اوږې یې درلودې او متین ته یې وویل:

- صاحب! امر وکړئ.

- ددې سړي عقل سر ته راوله.

- په سترګو صاحب.

لاس ترلي سړي چیغې کړې:

- د خدای ج لپاره آمر صاحب! ما مه وهئ. ما څه نه دي کړي. متین له کوټې نه ووت. د سړي چیغې یې همداسې تر لرې ځایه اورېدې.

په کوټه کې لومړی یو تت ځراغ ولګېده. بیا درانه اوسپنیزه دروازه وترل شوه. په دروازه پسې د غټ قید اړولو په کوټه کې انګازې جوړې کړې. امین جان له ویرې په زوره، زوره ساه اخیستله. سختې لړزې نیولی و. ټول بدن یې په خولو کې لوند خیشت و. په همدې حالت کې یې د همغه پولیس پلنو اوږو، غټو، غټو لاسونو او اندامونو تماشه کوله چې د دروازې پر بندولو اخته و. ترلی سړی نه پوهېده چې پر ده به څه قیامت راولي او څه به ورسره کوي.

پولیس دروازه وتړله. مخ یې امین جان ته کړ. پر تشو یې لاسونه ونیول. یوه شیبه یې د امین جان څېره تر نظر تېره کړه. له هغه وروسته یې لاندېنۍ شونډه پر پاسنیو غاښونو وچیچله او پسې را روان شو. بندي سړي خبرو ته خوله جوړوله، خو خبرو ته پرېښنبودل شو او پر مخ یې دروند

سوک وخوړ. مخ یې درد وکړ. ورسره جوخت یې په نس کې سخت درد محسوس کړ. دا درد د لتې و. بالاخره یې د بدن پر نورو برخو د پولیس درنو ګزارونو زور واخیست. امین جان نور نه پوهېده چې کوم ځای یې درد کوي او له ډېر درد نه داسې اوښت، لکه مار.

بندي سړی نور د ډېرو وهلو له لاسه بې حاله پروت و. پولیس په ساه کې لوړ و. په پراخ تندي یې خولې راماتې وې. پښه یې د امین جان پر اوږه کېښوده. زور یې ورکړ، خو هغه نه ښورېده. دغه وخت دروازه وټکېده. پولیس ورغی. اوسپنیزه دروازه یې خلاصه کړه. متین ورننوت او پولیس ته یې وویل:

- حالت یې څنګه دی؟

- اوس بې حاله شو.

- چوکۍ ته یې پورته کړه.

- صاحب! سمه ده.

پولیس پرې ورټیټ شو. امین جان یې د ماشوم په څېر رواخیست. پر چوکۍ یې کېناوه. د امین جان سر ځوړند و. خوله یې وینې وه. مخ یې پړسېدلی و. سترګه یې شنه ښکارېده. متین د پولیس پر اوږه لاس کېښود او زیاته یې کړه:

- ورشه په یوه لوښي کې اوبه راوړه.

پولیس په چوپه خوله له کوټې ووت. شیبه پس د اوبو له ډک سطل سره راغی او آمر ته یې ورکړ. آمر له امین جان نه څو قدمه شاته شو، تر څو لوند نه شي او د اوبو ډک سطل یې د هغه پر مخ ورخالي کړ. امین جان څو سړې، سړې سلګۍ وکړې. سترګې یې وغړولې، خو سترګو یې سم لیدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه کړل. هر څه ورته خړ ښکارېدل. مخامخ ورته ولاړ متین داسې مالومېده لکه کوم نقاش چې پر دیوال تت انځور رسم کړی وي.

د امین جان ځان سخت درد کاوه. خوله یې وچه وه. اوبه یې وغوښتې.

متین لږ اوبه ور وڅښلې او ورته ویې ویل:

- د ۲۲۰ شمېرې خاوند په نیولو کې را سره مرسته کوې؟

امین جان د (هو) په ډول سر وښوراوه. څو شیبې غلی و. یوازې یې سترګې یوې او بلې خوا ته اړولې. د خبرو کولو هڅه یې وکړه، خو ژبه یې درنه وه. متین ولاړ پولیس ته وکتل او ویې ویل:

- چې حالت یې لږ ښه شي، بیا خبر راکړه.

- په سترګو صاحب!

په دهلیز کې د بوټونو دروند غږ واورېدل شو. داسې غږ چې د متین تر دفتر رسېده. متین چې د کار مېز ته ناست و، زر، زر یې د یونوفورم تڼۍ وتړلې. ځان یې سره سم کړ. سړی ددې پر ځای چې دروازه وټکوي، په دفتر ورننوت.

کله چې متین هغه ولید، نو جنرال نه، بلکې خدمتګار یې و.

متین د خدمتګار پښو ته وکتل. د پولیسو درانه بوټونه یې پر پښو وو. متین په غصه وویل:

- تا ولې د پولیسو بوټونه پر پښو دي.

خدمتګار ځواب ورکړ:

- صاحب! په امنیه قوماندانۍ کې کار کوم او بل د جنرال صاحب خدمتګار یم.

- څه له دې ځایه ورک شه چې ودې نه ګورم.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- صاحب! زه دننه ورک کېږم، خو ته جنرال صاحب غوښتی یې.

خدمتګار له دفتر نه ووت. متين له شا نه برګ، برګ پسې وکتل او له ځان سره يې وويل: دا څه بې ادبه او لوده انسان دی.

متين چې کله د جنرال دفتر ته ورسېده، نو د دروازې تر څنګ خدمتګار مسکی ولاړ و او متين ته يې په خندا وويل:

- ګوره جنرال صاحب ته ونه وايې چې بيا خپه کېږم.

- له مخې مې لرې شه، کنه بيا به دې خوښ شم.

خدمتګار يې خبرې پرې کړې:

ببښنه غواړم. بيا داسې نه کوم. بل که دې لږ ونه خندل، نو له مخې دې نه لرې کېږم.

متين يې په سترګو کې سترګې وګنډلې. تر ډېره يې ورته کتل، خو اخر مسکی شو. خدمتګار ژوره ساه واخيسته او ويې ويل:

- ايله مې زړه کرار شو. بله ورځ در سره ټوکې نه کوم.

متين د جنرال د دفتر دروازه ورو وټکوله. د ننه لخوا جنرال غږ کړ:

مهرباني وکړئ!

متين ورننوت. سلام يې وکړ. جنرال د سلام ځواب ورکړ او د کېناستو يې ورته وويل. متين خبرو ته خوله جوړوله، تر څو له جنرال نه وپوښتي چې ولې دې راغوښتی یم، خو جنرال وار ترې مخکې کړ او ويې ويل:

- متين جانه! ته مې ددې لپاره راوغوښتې، تر څو هغه کور درته وښايم چې ستا د اوسېدو لپاره مې درته در کړی.

- صاحب! زه کور لرم، نو دا کور دې د څه لپاره نيولی؟

- دا کار مې، ځکه کړی چې د کليو ژوند ستا په څېر کسانو ته ښه نه دی.

- خو هغه زما کلی دی. په هغه کې رالوی شوی يم. کلي او کليوال کله پرېښودی شم.

جنرال پزه کش کړه. پر تندي رواني خولې يې پاکې کړې او زياته يې کړه:

- هغه څوک چې د يوه پوليس دنده پر غاړه اخلي، نو دا هر څه بايد پر ځان ومني.

- جنرال صاحب!...

جنرال په خپله چوکۍ کې شاته لاړ او د متين خبره يې پر دغه جمله غوڅه کړه:

- له دې وروسته تا او ستا کورنۍ ته خطر دی. بايد دا ومنې او ښار ته راکډه شې.

- صاحب! څنګه چې تاسو امر کوئ.

جنرال په ځای کې ودرېده. لاس يې ور اوږد کړ او ورته يې وويل:

- الله ج دې مل شه.

متين د جنرال له دفتر نه راووت. طبعيت يې خته و، ځکه د کلي پرېښودل ورته اسان نه و، خو مجبور و چې داد زهرو غړپ يې تر ستوني تېر کړی وای.

متين خپل دفتر ته راغی او د جنرال پر هغه خبره يې فکر کاوه چې ويل يې: " تا او ستا کورنۍ ته خطر دی. " په دفتر کې نور چوپتيا خوره وه، خو يوازې د هغې چوکۍ ځچغچې اورېدل کېده چې متين په کې ښورېده.

متين تر ډېره فکر وکړ او له اوږده فکره وروسته دې پايلې ته ورسېده چې کېدای شي جنرال له هغه څه نه خبر وي چې دی پرې نه پوهېږي، نو ځکه يې تيليفون رواخيست او کور ته يې زنګ وواهه. مور يې په تاخچه کې ايښې تيليفون ته ورغله. لاس يې ور اوږد کړ هغه يې رواخيست. د

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېکري (پړوني) په پيڅکه يې له دوړو پاک کړ. د اوکې کولو لپاره يې هغه تنې په غټه ګوته کېکاږله چې متين ورته ور ښودلي وه. بيا يې تيليفون غوږ ته ونيوه او د زوی غږ يې واورېده:

- ادې سلام!
- واليکم سلام (وعليکم سلام) زويه! څنګه يې؟
- ښه يم. ته څنګه يې؟
- شکر دی ښه يم.
- ادې يوه خبره مې کوله.
- وايه زويه، څه شوي ؟
- نور څه نشته. يوازې مې غوښتل چې د کور سامان سره ټول کړې.
- سامان ولې ټولوې؟
- ماته امر شوی چې له کلي نه بايد ښار ته کډه شې. ويل يې چې زموږ کورنۍ ته خطر دی.

د متين مور ددې خبرې په اورېدو څو شيبې غلې وه، خو اخر يې خپل زوی ته وويل:

- زويه! زه يوازې د الله ج نه ستا د سر خير غواړم. هر څنګه چې ستا خوښه وي.

متين د مور پر دغه خبره خوښ شو، ځکه ده فکر کړی و چې مور به يې دا خبره ورسره ونه مني. دوه ورځې وروسته متين هغه کلی چې ماشومتوب يې ټول هلته تېر شوی و؛ پرېښود او ښار ته يې کډه وکړه.

هغه پوليس چې پلنې اوږې يې وې او له نيول شوو کسانو نه د اقرار اخستو په موخه پر دنده ګومارل شوی و؛ د متين مخې ته ودرېده او ويې ويل:

- آمر صاحب! د بندي حالت اوس ښه دی.
- خبرې کولی شي؟
- هو، صاحب!
- سمه ده زه ورځم. له دې وروسته دوډۍ په خپل وخت ورکوه.

پوليس خپل غټ سر وښوراوه او له دروازې ووت.

امين جان لاس تړلی په تياره کوټه کې پروت و. د وهلو او ډبولو له لاسه يې بدن ډېر زخمونه او دردونه ليدلي وو. هر زخم يې ځان ته درد درلود. داسې درد چې د لاس تړلي بندي هره ساه ايستل يې په فرياد

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدلول، خو له دومره وهلو سره، سره لا هم په دې نه پوهېده چې آمر صاحب به نور څه ورسره کوي.

د تیارې کوټې اوسپنیزه دروازه پرانیستل شوه. د امین جان سترګې رڼا وبرېښولې. د پلنو اوږو ولا پولیس راننوت. د زنداني بیا په ټنډه کې خوږ شول او له ځان سره یې وویل: " عزرایل بیا راغی. " خو کله چې د پلنو اوږو ولا پولیس ورته رانږدې شو، نو دا ځل یې یوه ډوډۍ او په وړوکي کاسه کې لوبیا مخې ته ورته کېښودل. لاسونه یې د شا لخوا نه خلاص او مخ لوري ته یې ور ولچک کړل، تر څو ډوډۍ پرې وخوړلی شي.

امین جان که څه هم ښه وږی و او ډوډۍ ته یې زړه کېده، خو د خولې ټپونو یې دې ته نه پرېښوده چې ډوډۍ په خوند وخوري او ځان موړ کړي. لومړۍ ګوله یې خولې ته کړه. ژامو یې درد وکړ. ګولې هم د وینو خوند کاوه، خو لاس تړلی بندي مجبور و چې ویې خوري، ځکه لوږه هم زوروره وه. امین جان څو نورې ګولې په همدې ډول تر ستوني تېرې کړې، خو نور یې نه شول کولی چې ځان موړ کړي. کله چې یې د ډوډۍ خوړل بس کړل، نو د پلنو اوږو پولیس بې له دې چې څه ووایي؛ پرې ورټیټ شو. لوښي یې رواخیستل. د باندې ووت او په ځان پسې یې د کوټې دروازه وتړله.

امین جان نور له تیارې سره عادت و، نو ځکه له تیارې نه ځورېده، خو له دوو شیانو ډېر ځورېده چې یو یې پر بدن زخمونه وو او بل یې پر زړه. پر بدن زخمونه یې د هغه پولیس له امله وو چې غټې، غټې اندامونه یې درلودل او له ده نه یې د خبرو ایستل غوښتل. پر زړه زخمونه یې د هغه ملګري له لاسه وو چې ده پرې باور کړی و او هغه شمېره یې ورکړې وه چې په اخر کې ۲۲۰ ده او بل یې د خپلې کورنۍ بې سرنوشته پاتې کېدل و چې اوس به په څه حال وي.

ده ته خپل اولادونه یو، یو سترګو ته درېدل. هغه وړه لورکۍ ورياده شوه چې اوس ایله د نهه میاشتو وه. خپل مور او پلار، خویندې او وروڼه یې ټول د سترګو پر وړاندې د یوه فلم د صحنې په څېر تېرېدل. پر دې هم پوهېده چې اوس به سرګردان وریسې ګرځي، خو هېڅ به یې له لاسه پوره نه وي. زړه یې راډک شو. څو اوښکې یې له سترګو نه راتوی شوې او له خولې یې ښېرا واورېدل شوه: "جباره! له خدای ج نه مې تباه او برباد غوښتی یې. "

امین جان په همدې فکرونو کې ډوب و چې متین کوټې ته ورننوت. مخې ته یې ودرېده او ورته ویې ویل:

- امین جانه! که راسره مرسته ونه کړې، نو له دې ځای نه دې وتل ګران دي.

امین جان په ځای کې وښورېده او په کمزوري غږ یې ځواب ورکړ:

- زه چې په هر څه پوهېدم. هغه مې ټول درته بیان کړل.

- په هغه خبرو هېڅ نه کېږي. زه له تا غواړم چې تر جبار مې ورسوې. یوه شوې او کنه؟

امین جان څو شیبې د متین سترګو ته له ویرې په ډک نظر وکتل او وروسته یې وویل:

- یوه خبره رانه هېره وه.

- هغه کومه خبره ده چې درنه هېره ده او که چېرې د کار خبره نه وي، نو دا ځل دې ژوندی خښنوم.

- قوماندان صاحب! جبار به د هرې جمعې په شپه لالي ملنګ ته هم راتلو.

- دا خبره دې اول ولې نه کوله؟

- ومې ویل چې رانه هېره وه.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ملنګ چېرته اوسېږي؟
- له شينکي غونډۍ سره نږدې کلی دی.
- ته له جبار سره کله هلته تللی يې؟
- هو!
- ډېر او که لږ؟
- دوه ځلې.
- جبار او ملنګ څه سره ويل؟

امين جان داسې خپله خوله جينګه کړه لکه کوم ځای چې يې درد کوي. لږ غلی شو او بيا يې متين ته ځواب ورکړ:

- هلته دوې کوټې وي. موږ به په يوه، ملنګ، جبار او څو نور کسان به په بله کوټه کې وو.
- له ملنګ سره څه ډول کسان ډېر کېناستل؟
- ما چې دا دوه ځله ليدلي، نو پاکستاني تبليغيان ورسره زيات وو.

متين له ځايه پاڅېده. په کوټه کې يې قدم وهل پيل کړل. تر اوږدې شيبې يې د امين جان پر خبرو فکر وکړ او اخر دې پايلې ته ورسېده چې د ملنګ پر کور هم بايد عمليات تر سره کړي.

کله چې د جمعې شپې د مابنام خړه رادې بره شوه، نو متين خپلو کسانو ته وويل: امين جان له کوټې راوباسئ او په موټر کې يې واچوئ. کسان يې ورغلل. امين جان يې لاس تړلی له تيارې کوټې نه راوويست او د رنجرې په باډۍ کې يې واچوه. متين امين جان ته خوله ورنږدې کړه او ورته ويې ويل:

- د ملنګ ځای ته مو سيده وروله او که کومه چلاکي دې وکړه، نو په هغه ځای کې دې په ګوليو سوری، سوری کوم.

امين جان په داسې حال کې چې لاسونه يې تړلي وو، متين ته د (سمه ده) په ډول سر وښوراوه. متين نور هېڅ ونه ويل. موټر ته وخوت او له خپلو کسانو سره د شينکي غونډۍ سره نږدې کلي ته د ملنګ پر کور د عملياتو د تر سره کولو لپاره روان شو. رنجرې ګړندۍ روانې وې. له لږ مزل کولو وروسته له پاخه سړک نه خامې لارې ته کوز شول. په خامه لار کې يې هم پوره مزل وکړ. کله چې د شينکي غونډۍ تر څنګ کلي ته نږدې شول، نو متين ورته د درېدو امر وکړ. دده له امر سره سم ټول ودرېدل او متين ورته وويل: څو تنه وسايطو ته پاتې شئ او نور يې په ما پسې راځئ.

متين له لاس تړلي امين جان او خپلو کسانو سره يو ځای د ملنګ د کور پر لوري روان شو. توره تياره وه. داسې تياره چې د لاس ګوتې هم نه ښکارېدې. د دوی مزل د پولو او پټيو په منځ کې وه. شاوخوا نيم ساعت مزل يې پلی وکړ چې کلي ته ورسېدل. متين له امين جان نه وپوښتل:

- په تياره کې يې ښودلی شې چې کور يې کوم يو دی؟

امين جان زېر شو او په اشاره يې ځواب ورکړ:

- داسې چې لاړ شې، له کلي نه به ووځې او هلته د پاڼ پر غاړه يوازې دده کور دی.

متين يوه پوليس ته امر وکړ چې د امين جان خوله وتړي. پوليس يې نه يوازې خوله ور وتړله، بلکې هلته د ځمکو په منځ کې يې په کومه ونه پورې وتاړه.

متين د ملنګ د کور پر لوري د خپلو کسانو سره په منډو شو. کور يې شاوخوا محاصره کړ. څو تنه دروازې ته ودرېدل. دروازه يې په زوره، زوره وټکوله، څوک نه و چې دروازه پرانيزي. دوی لږ انتظار وکړ، خو متين

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وویل، دلته هر ډول ځنډ له خطر نه خالي نه دی. پولیسو دروازه ماته کړه او کوټه دننه شول. یوې او بلې خواته یې مرچې ونیوې. شاوخوا یې وکتل، خو څوک نه و. په احتیاط سره وړاندې لاړل. د ملنګ د کوټې تر دروازې ورسېدل. پولیس د کوټې ور په لته وواهه او غږ یې وکړ: ونه ښورېږئ. بیا هم له ننه، څخه د چا عکس العمل ونه لیدل شو. بالاخره پولیس د ملنګ خونې ته دننه شول. خو پر ملنګ یې په داسې حال کې سترګې ولګېدې چې مرۍ یې غوڅې وې. د کوټې په منځ کې په وینو لژند پروت و او نور ټول هغه چې له ده سره وو، د پولیسو له ورتګ نه مخکې تښتېدلي وو.

متین د ملنګ جسد تر نظر تېر کړ. څو کونځې نیالۍ چې پوښیه یې هم راوتلې وو، په کوټه کې بې ترتیبه پرتې وې. د ملنګ اوږدې تسبې دده په ګوتو کې همداسې بند پاتې وې. د څراغ د رڼا مخې ته په کوټه کې پاتې دوړې یوې او بلې خوا ته کېدلې.

متین له عادت سره سم یوه او بله خوا تر نظر تېروله چې په دې وخت کې یې یو نرۍ سنګېدونکی اواز تر غوږ شو. د اواز له اورېدو سره جوخت یې پر خپلو کسانو په مخابره کې غږ وکړ: ځغلئ، چې ماین دی. ټول پولیس په منډه شول او متین هم خپلې پښې له هغه ځایه سپکې کړې، خو لا د کور له دروازې نه، نه و وتلي چې یوه زوروره چاودنه وشوه.

له چاودنې سره سم په کلي کې د ماشومانو کریغې واورېدل شوې. د سپیو غپا ډېره شوه او د پولیسو له لوري احتیاطي ډزې هم پیل شوې. متین پزه کش کړه. د باروتو تریخ بوی یې محسوس کړ. خولې یې هم د خاورو خوند کاوه. ځان یې وښوراوه. تر خاورو او لوټو لاندې و. لاسونو او پښو ته یې حرکت ورکړ او پوه شو چې کوم ځای یې مات نه دی. زور یې

وکړ. له خاورو راووت. کله چې ودرېده، نو په ملا کې یې درد احساس کړ، خو دا درد ورته د اندېښنې وړ نه و. د پولیسو آمر د مخابرې تکمه کېکاږله، تر څو د خپلو کسانو د حالت پوښتنه وکړي، خو له کاره لوېدلې وه. په دې وخت کې چا څراغ په لاس دده پر لوري منډې وهلې او دا غږ یې کاوه: متینه وه متینه چېرته یې؟ متینه وه متینه...

متین خپله توپانچه راوویسته. د هغه څو پرله پسې غږونو ته یې ځواب ورنه کړ، خو له څو غږونو وروسته یې د هغه غږ وپېژانده چې دده د ماشومتوب انډیوال او په سعودي عربستان کې د کلونو مسافر ببری دی، نو غږ یې ورته وکړ: دلته یم.

ببری ورته راورسېده. متین یې ټینګ په غېږ کې ونیو او شکرونه یې ایستل چې څه وربانديې شوي نه دي، خو متین ببري ته حیران و، ځکه هم یې د پولیسو یونفورم پر تن و او هم یې دده د ژغورنې لپاره ځان ورته را ورساوه.

ببري متین له اوږې ونیو او روان یې کړ، خو متین ورته وویل: زه ښه یم، تلی شم. متین غوښتل چې د ببري په اړه خپله حیرانتیا لرې کړي، نو ځکه یې ترې وپوښتل:

- ببریه! ته په دې شپه له کومه شوې؟
- کیسه اوږده ده، خو اوس له جنرال صاحب سره ستاسو ژغورنې ته راغلی یم.

متین په حیرانتیا وویل:

- جنرال صاحب؟
- هو!
- هغه چېرته دی؟

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- لږ وړاندې په موټر کې ناست دی.

متین همداسې پر توپانچه لاس ایښی و، ځکه تر هغو یې پر ببرې هم باور نه کاوه، تر څو چې د جنرال موټر ته ورسېدل. جنرال د موټر دروازه خلاصه کړه او متین ته یې وویل:

- ټپي شوی به نه یې؟

- صاحب! روغ یم.

- ټولو کسانو ته ووایئ چې موټرو ته وخېژي او حرکت وکړي.

- جنرال صاحب! سمه ده، خو زموږ موټر له کلي لږ لرې دی او بل مو دلته راوستلی زنداني د ځمکو په منځ کې پاتې ...

جنرال یې خبرې پرې کړې:

- هم مو هغه موټر راوستلی او هم مو په ونه پورې تړلی سړی دلته راوړی دی.

جنرال د څراغ رڼا ته د متین سپېره څېره تر نظر تېره کړه او وروسته یې یو لاسي ساعت ورکړ. متین په حیرانتیا ترې وپوښتل:

- صاحب! پر دې څه وکړم؟

- داد امین جان پر لاس تړلی ساعت دی چې هم کمره په کې ده او هم په کې د غږ لیږدوني اله. جنرال نور څه ونه ویل. موټر ته وخوت او د پولیسو کاروان حرکت وکړ.

هغه پولیس چې په پښه کې ټپیان شوي وو، روغتون ته یې ورسول. امین جان یې بېرته خپلې تیارې کوټې ته یووړ او متین هم په خاورو او دوړو لړلی له موټر نه مات ګوډ راکوز شو. جنرال ورته وویل: روغتون ته لاړ شه، تر څو د ډاکټران معاینه کړي چې وجود دې پټ درد موندلی نه وي، خو متین ډاډ ورکړ چې ښه یم او روغتون ته د تګ اړتیا نشته.

متین د ارام کولو کوټې ته ننوت، تر څو ارام وکړي، خو په کوټه کې یې ببرې له وړاندې ناست و. متین چې هغه ولید، نو په خندا یې وویل:

- وه هلکه د پیرې غوندې یې.

- ځکه چې ستا انډیوال یم.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا خو همداسې د پخوا په څېر حاضر ځوابه يې.

- همداسې يې وبوله.

متين خبرو ته خوله جوړوله، خو ببري پرېنښود او پر چوکۍ يې د زر کېناستو ورته وويل. متين حيران پر چوکۍ کېناست او غلي يې ترې وپوښتل:

- ببريه نه پوهېږم چې څه راباندې کوې؟

ببري د دروازې پر لور وکتل او ځواب يې ورکړ:

- قوماندانګيه! نور هېڅ درباندې نه کوم. يوازې دې د مخ او لاسونو پر ورو ټپونو دوا وهم چې ميکروب وانخلي.

- وه هلکه! دا خوله دې سمه خوځوه. ته ماته قوماندان نه، بلکې قوماندانګی وايې.

بيا متين يوه شيبه وخندل او له هغې وروسته يې وويل:

- ګوره د نورو پوليسو په مخکې راته ونه وايې.

- دومره ساده ګی هم نه يم.

د متين پر ټپونو چې ببري دوا ووهله، نو سوی يې ډېر شو. متين جينګه خوله ونيوه او غږ يې کړ:

- اوف مړ دې کړم هوايي ډاکټره.

- غلی شه موړ، ته يې دا ښودلې چې د يوه ټپي لومړنۍ درملنه څنګه وکړو.

بيا هوايي ډاکټر ونه وايې.

- ډاکټر صاحب! ببښنه غواړم.

- قوماندانګيه خدای ج دې وببښه.

يو ځل بيا دواړو وخندل. کله چې په کوټه کې د خندا زور کم شو، نو متين ترې وپوښتل:

- ښه دا راته ووايه چې له سعودي نه کله راغلې او بيا ولې پوليسو ته لاړې؟

- شپږ مياشتې مخکې کور ته د تګ پر ځای دلته راغلم او د پوليسو په ليکو کې شامل شوم.

- ولې دې دغه پرېکړه وکړه؟

- ځکه چې په سعودي کې له يوې خوا کار او غريبي نه پيدا کېدله، که کوم کار به پيدا شو، نو د هغه د مزدورۍ پر پيسو به عربي رانه خيته واچوله. دا دريم ځل و چې په يو کال کې سر په سر عربانو د مزدورۍ پيسې رانه کړې او له دې وړاندې يې هم زما حق رانه خېټې ته کړی و. اخر مجبور شوم چې ويزه ختمه کړم او خپل وطن ته راشم. وطن ته په راتګ سره پوليسو ته راغلم، ځکه له يوې خوا قرضداری يم او له بلې خوا د کورنۍ د ساتنې مسووليت لرم.

ببری چوپ شو. کارول شوي پومبه (مالوچ) يې په کثافتدانۍ کې واچوله. په دې وخت کې دروازه ټک، ټک شوه. متين ورته وويل: مهرباني وکړه.

د دروازې له خلاصېدو سره سم د دواړو سترګې پر جنرال ولګېدې. د احترام په خاطر له ځايه پاڅېدل. سلام يې وکړ او جنرال ترې وپوښتل:

- تاسو څنګه ياست؟

دواړو په يو غږ ځواب ورکړ:

- صاحب! ښه يو.

- متينه ته څنګه يې صحت خو دې ښه دی؟

- شکر دی، ښه يم.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د خدای ج فضل دی چې وژغورل شوې. کنه د دښمن په دام کې به راګير وې.
- صاحب! ستاسو برکت و.

جنرال د ګوتو له بندونو ټکونه وويستل. يوه شيبه يې د کوټې چت ته کتل. غاړه يې تازه کړه او دا ځل يې په نرخه لهجه وويل:

- بيا ځلې دغسې تېروتنه ونه کړې
- صاحب! د هغه ساعت ته مې نه و پام، خو اينده کې به پام کوم.
- په دې کارونو کې چې پام ونه کړې، نو هم به ځان د بلاوو خوراک کړې او هم دې ملګري.
- په سترګو صاحب!

جنرال کولا له سر نه کوزه کړه. پر يک تندي چې يې يوازې څو سپين ويښتان ولاړ وو، لاس راښکو. په ببرې کې يې سترګې وګنډلې او بيا يې ترې وپوښتل:

- ته له متين سره پېژنې؟

ببرى وارخطا شو، خو زر يې ځواب ورکړ:

- هو صاحب! دا مې کليوال دی او هم مې د ماشومتوب انډيوال.
- غواړې چې دده تر امر لاندې دنده تر سره کړې؟

د ببرې څېره وغوړېده او ورته ويې ويل:

- که له ده سره شم، نو ډېره به ښه شي.
- متين چې کومې سختۍ زغمي، هغه ته منلی شي؟
- صاحب! د سر په بيه ورته تيار يم.
- افرين، نو چې داسې ده، سر له نن نه به ته له ده سره کار کوې.
- صاحب! مهربان ياست.

جنرال د متين څېره تر نظر تېره کړه، خو دا ځل جنرال په غصه نه و، بلکې په څېره کې يې مسکا ليدل کېده. متين ته يې لاس ور اوږد کړ. يوه کڅوړه يې ورکړه او له دې سره سم يې ورته وويل:

- زويه! په دې کڅوړه کې دوه جوړه ساختګې رېږې، برېتونه او د سر اوږده ويښتان دي. کله چې د دښمن سيمې ته ننوتلی، نو له دې نه ګټه واخلئ. بل که د صحت ښه وي، نو کولی شې چې له ببرې سره يو ځای په دښمن پسې ووځې او په خپل کور کې يې له منځه يوسې.
- صاحب! امر مو پر ځای کېږي.

جنرال له ځايه پاڅېده. متين يې پر تندي ښکل کړ او د ببرې پر سر يې هم د مهربانۍ لاس راښکه. دواړو ته يې وکتل او له الله ج نه يې د برې غوښتنه ورته وکړه. جنرال له کوټې نه ووت. متين او ببرى له يو - بل سره تر غاړې وتل، خو متين وويل:

- زه يوازې ځم، ځکه پر تا مې زړه نه کېږي.

ببرې يې په خبرو کې ورټوپ کړ او ځواب يې ورکړ:

- زه تا يوازې نه پرېږدم، چې هر ځای ځې زه دې ملګری يم.

متين چې هر څومره د ببرې پر نه تګ ټينګار وکړ، خو هغه ور سره ونه منله. متين چې د غرمې ډوډۍ وخوړه، نو له هغې وروسته د بندي امين جان کوټې ته ورغی. امين جان په تياره کوټه کې لاس تړلی پروت و او فريادونه يې کول. متين يې مخې ته ودرېده او وار له واره يې ترې وپوښتل:

- هغه ساعت چا در کړی و؟
- جبار.
- ته خبر يې چې په هغه ساعت کې څه و؟

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تاسې زما ساعت ته هم بهانه ولټوله او رانه خلاص مو کړ. په ساعت کې به څه بلا وي.

- ځان نګاره مه اچوه. که د لاس ورسره نه لرلی، نو د جاسوسۍ ساعت یې نه درکاوه.

امین جان ددې خبرې په اورېدو سره حیران ور وکتل او څو ځله یې دغه جمله تکرار کړه: د جاسوسۍ ساعت، د جاسوسۍ...

بیا یې متین ته سترګې ور واړولې او ویې ویل:

- ماته جبار دغه ګوتمۍ هم راوړې، چې په دې کې به څه بلا وي؟

متین د هغه له ګوتې نه ګوتمۍ وویستله. د غمي برخې ته یې زور وکړ. پرانیستل شوه. ویې لیدل چې په هغې کې یې هم د غږ لیږدونې سیستم ځای پر ځای کړی دی، نو امین جان ته یې وویل:

- اوس دا هر څه پر خپلو سترګو وینې؟

- هو! زه اوس هغه کسان درته ښایم چې جبار ورته له پاکستانه دا ډول تحفې راوړې.

متین د پتلون له جیب نه وړه کتابچه راوویسته. د امین جان له خولې نه یې د هغه ټولو کسانو په اړه پوره مالومات ولیکل چې جبار تحفې پسې ویشلې وې. کله چې یې ټول ورته وښودل، نو ببرې ته یې (هغه د دروازې مخې ته ولاړ و) کتابچه ورکړه او ورته یې وویل چې جنرال ته یې ور وړې.

متین دروازه وټړله او امین جان ته یې په چیغو وویل:

- زه غواړم چې د هغه په نیولو کې راسره مرسته وکړې.

- هر ډول مرسته درسره کوم، ځکه هغه زما ژوند تباه کړ.

متین ارامي احساس کړه او ترې ویې وغوښتل:

- ما یوازې د (سره کوښښ) سیمې ته ورسوه او د هغه کور او ځای راته وښایه. کله دې چې دا کار وکړ، نو زه درسره ستا د خلاصون ژمنه کوم.

- زه دې د هغه کلي ته رسوم، خو ما به له دې غضبه خلاصوې.

- زه پر خپله ژمنه ولاړ یم.

دروازه ټک، ټک شوه. متین دروازه پرانیسته. جنرال او ببرې دروازې ته ولاړ وو. جنرال ورننوت او ببرې همغلته پاتې شو. جنرال متین ته انځور ورکړ او ورته یې وویل:

- دا انځور مې د ساعت له وړې مېمورۍ نه تر لاسه کړ.

متین انځور د امین جان سترګو ته ونیو او ترې ویې وپوښتل:

- دا څوک دی؟

امین جان غریو نیولي وویل:

- دا هغه جبار دی چې زما ژوند یې تباه کړ.

جنرال د امین جان بد حالت ته وکتل او بیا یې متین ته مخ ور واړوه:

- دا سړی بې ګناه دی.

- جنرال صاحب! ماته هم بې ګناه ښکاري.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متین سپین کالي اغوستي وو. تر واسکټ لاندي يې توپانچه ښکارېده. د نورو ورځو خلاف ساتونکي ورسره نه وو چې مخکې او وروسته به يې ورسره منډې وهلې. څېرې يې د ورو ټپونو له امله لږ بدلون کړی و، خو دومره زيات نه چې ډېر وخت يې د څېرې بدلون دوام وکړي. متين له امين جان سره يو ځای د کلي په کوڅو کې روان و او د سترګو په کونجونو کې يې د هغه حرکتونه څارل، ځکه باور يې نه شو پرې کولی.

هر کليوال چې امين جان ليده، نو ګرمه ستړي مه شي يا روغبړ به يې ورسره کاوه. هر يوه ورته ويل چې ښه شو، په خير له بنده راخلاص شوې او ځينو بيا ترې پوښتل چې پوليسو ولې نيولی و، خو دده کور ته بيړه وه او د ځان د خلاصون لپاره يې ورته ويل: زه بيا ټوله کيسه درته کوم.

کله چې امين جان له کليوالو ځان بې غمه کړ، نو له هغه وروسته د کور مخې ته ودرېده او لويه دروازه يې ټک، ټک کړه. د غټې لرګينې دروازې د ځنځير شرنګ شو. دروازه خلاصه شوه او له کوره سړی

راووت. د سړي لاسونه لړزېدل او سر يې هم ښورېده. له لمر نه يې سترګو ته لاس ونيو او په ژړغوني غږ يې وويل:

- امين جانه زويه ته يې؟
- هو پلاره زه يم.
- زويه لکه چې ښه يې وهلی او ټکولی يې او بل څومره ډنګر شوی يې؟
- نه، نه ښه يم.

د امين جان پلار سلګو واخيست. امين جان يې په دواړه مخه ښکل کړ او په سلګو کې يې زر، زر دا خبره تکراروله: د خدای ج شکر چې په خير راغلې، شکر زويه، شکر...

متين چې کله دا له ويره ډکه صحنه وليده، غمجن شو. د امين جان پر پلار او کورنۍ يې زړه درد وکړ. په زړه کې يې پر هغه چا لعنت ووايه چې امين جان او د هغه کورنۍ يې په ستونزو کې اچولې وه. په دې وخت کې يې د امين جان د پلار غږ واورېده چې امين جان ته يې وويل:

- زويه راځه، چې کور ته ننوزو.

خو امين جان متين ته اشاره وکړه:

- پلاره مېلمه لرم.

د امين جان پلار چې کله متين وليد، نو ور روان شو او روغبړ يې ور سره وکړ. کله چې له روغبړ وروسته د روغ او رنځور پوښتنې خلاصې شوې، نو د امين جان پلار متين ته وويل:

- خوريې پر ما ډېرې لوړې ژورې تېرې دي. نور د غمونو زغم راته ګران دی، نو کله چې مې امين جان وليد، له خوشالۍ نه ډېر وارخطا شوم او تاته مې هېڅ پام نه شو. پښتانه بايد د مېلمه ډېر قدر وکړي. د مېلمه د خوشالولو لپاره لوی، لوی غمونه پټ کړي او د مېلمه په مخ کې په خپله

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خېره کې د خوشالۍ راوستو کوښښ وکړي، خو بیا هم وایم چې تاته مې نه و پام.

متین د سپین ږیري څېره تر نظر تېره کړه. د هغه لړزانده لاسونو ته یې وکتل. سپین ږیری ډېر کمزوری په نظر ورغی، خو د هغه په خبرو کې کمزوري نه وه. متین ته سپین ږیری تجربه کار ښکاره شو او هغه ته یې په مسکا ځواب ورکړ:

- کاکا هېڅ خبره نه ده. زه داسې مېلمه نه یم چې خپه شم، بلکې ستاسو خپګان مې خواشینی کوي...

سپین ږیري د متین خبرې پرې کړې او ویې ویل:

- راځه چې کور ته ځو.

- کاکا موږ روان یو او ضروري کار لرو.

- هر څومره ضروري کار چې ولرې له چای څښلو نه مخکې نه شې تللی.

متین زړه نا زړه و. نه پوهېده چې اوس څنګه باور پرې وکړي، ځکه باور کول هم ځان مرګ ته سپارل و. امین جان چې دده زړه نا زړه توب ولید، نو غږ یې پرې وکړ:

- راځه داد پښتنو کور دی.

سپین ږیري د کور په دروازه کې غږ کړ: یوې خواته شئ مېلمه راسره دی. متین او امین جان په سپین ږیري پسې روان شول. کله چې له غټې لرګینې دروازې نه تېر او انګړ ته داخل شول، نو د امین جان د پلار په پښو کې د سپي د راتګ دوړه ولیدل شوه چې د متین خواته په تېزۍ سره روان و. متین چې سپی ولید، نو ځان یې دیوال ته ورساوه. سپي حمله پرې وکړه، خو ده له ستوني ګیر کړ او پرې یې نښود چې زیان ور ورسوي. دغه وخت کې سپین ږیری هم له یوه ډانګ سره راورسېده، خو امین جان

حیران ولاړ و. د امین جان پلار سپی څو ډانګه وواهه او متین یې ستونی پرېښود. سپی له ډېرې وارخطایۍ نه د بوسو پر بوسخانه ننوت. پلار او زوی د متین پښې او بدن وکتل او په همدې حال کې یې ورته وویل:

- داړلی به یې نه یې؟

- نه، نه یم یې داړلی.

متین خپل کالي له دوړو وڅنډل او درې واړه یوې کوټې ته ننوتل. امین جان له متین نه وړاندې شو. له نیالۍ نه یې دوړې وڅنډلې. د تکیې بالښت یې (چې په ګوتو په کې ښایسته ګلان ایستل شوي و) سم کړ او متین ته یې د کېناستو اشاره وکړه. متین کېناست او سپین ږیري هم ډډه ووهله، خو امین جان چې کېناسته، نو متین ورته وویل: ته کور ته لاړ شه چې کورنۍ دې ووینې. امین جان بې له دې چې څه ووایي، مسکی شو او له دروازې ووت.

د امین جان پلار په فکر کې ډوب ناست و. په کړکۍ کې په ځوړېدو جوړه هنداره ایښې وه، خو نیمې برخې یې کوټه او پاتې یې انګړ ښکاره کاوه. متین سترګې ور واړولې. خوښ شو، ځکه د امین جان د څارلو وسیله یې پیدا کړه. اوس چې امین جان د متین پر ضد هر حرکت کوي، نو متین یې لیدلی شي.

سپین ږیری وټوخېده. دده له ټوخي سره متین وډار شو او سپک وغورځېده، ځکه دی له اول نه په وېره کې ناست و. ځان ته یې وخندل، خو زر یې ځان سره سم کړ، تر څو یې سپین ږیري ونه ویني او پرې پوه نه شي. متین بیا هندارې ته وکتل. نور څوک نه وو. چرګې په چوتره باندې منډه کړه. د چوترې په څنډه یوه کټوه چې ګلان په کې کرل شوي وو، ایښې وه او د ګلانو پاڼې باد ښورولې. په دې شیبه کې امین جان له کوټې نه

https://www.momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوترې ته راووت. متين وسله او يا کوم بل ضررناک شی ورسره ونه ليده. امين جان وړه ماشومه، کېدای شي چې لور به يې وي، په غېږ کې نيولې وه او ورسره خندل يې. لږ ساعت يې ورسره تېر کړ. بيا يې د کوټې دروازې ته مخ کړ او څه يې وويل. د کوټې له دروازې نه تر ځنګلو د ښځې لاسونه ښکاره شول. له امين جان نه يې ماشومه واخيسته. متين ددې صحنې په ليدو له هنداري نه سترګې واړولې.

امين جان کوټې ته ورننوت. سلام يې واچوه. دوی يې سلام ته وعليکم سلام وويل. امين جان پوه شو چې دده پلار او متين بنډار سره نه دی کړی، نو يې پلار ته مخ کړ:

- پلاره! لکه چې له متين سره دې ګپه نه ده کړې؟
- زويه! ستا ملګری نه خپه کېږي، ځکه ماته ګرځېدلی انسان ښکاري.

متين مسکی شو او د خبرو په منځ کې يې وار ونيو:

- امين جانه! کاکا مه په عذابوه.

درې واړو سره وخندل او سپين ږيري متين ته د ټوکې په توګه وويل:

- ستا له خبرو داسې مالومېږي چې امين جانه! پلار دې د ګپې سړی نه دی.
- نه، نه کاکا ته زموږ درونډ مشر يې او دا مقصد مې ولاکه وي.

د متين په خبره سپين ږيری خندا واخيست چې کله يې خندا کمه شوه، نو ويې ټوخل او ويې ويل:

- متين جانه هسې ټوکه مې درسره وکړه.

درې واړه غلي شول، خو له لږې چوپتيا وروسته سپين ږيري له خپل زوی نه په دې پوښتنه چوپتيا ماته کړه:

- زويه! ته ولې عسکرو ونيوې او څه يې درنه غوښتل؟

امين جان وارخطا شو او متين ته يې مخ واړوه. متين په خوله لاس ورته کېښود چې د سړي نوم او ځای ور ونه ښيي. امين جان د يوې بهانې د پيدا کېدو لپاره لږ غلی شو او د کوټې چت ته يې وکتل، خو د بهانې پيدا کول ورته ګران و، نو په دې ډول يې ځواب ورکړ:

- پلاره! يوه ملګري ته مې د تيليفون نمبر ورکړی و، نو هغه زما په نمبر غلطې خبرې کړې وې، نو ځکه يې ونيوم.
- هغه يې ولې نه نيوه چې ته بې ګناه يې بوتلې او وهل-ټکول يې در کړل.
- هغه نمبر زما په تذکره باندې ثبت و، ځکه يې زه ونيولم.
- ښه، ښه، نو داسې خبره ده؟
- هو.
- نو ستا د ملګري سره بايد په قومي رواج (دود) خبرې وکړو چې ولې دده د لاسه موږ ته تاوان ورسېده.
- داسې يې نه پرېږدو. زه او دا ملګری (متين) ورپسې ځو او پيدا کوو يې.
- زويه! که قومي رواج او نرخ ته نه حاضرېږي، نو بيا د ټوپک په خوله خپل بد اخلو.

متين په خبرو کې ور ولوېده او ويې ويل:

- کاکا چې په ګير راشي، نو بيا يې قانون ته سپارو، تر څو قانوني سزا ووينې.

سپين ږيري د متين خبرې ته وکتل. بيا يې په زوره خندا وکړه او له متين نه يې وپوښتل:

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا اوس قانون دی چې زما زوی يې په دې حال کړی او ګناهګار روغ ګرځي؟

متين چوپ شو او نور يې له سپين ږيري سره خبره تاو را تاو نه کړه. په دې وخت کې د پيالو شرنګ شو. څو شيبې وروسته يوه وړوکي ډېره د کړکي پر کونج ولګېده. امين جان د ډېرې له کړپ سره پاڅېده او د هغې خوا نه له يوه چاينک او د پيالو له پتنوس سره کوټې ته راننوت.

متين له يوې خوا ويريده چې هسې نه په پياله کې يې کومه وژونکې بلا ورته اچولې وي او له بلې خوا يې که چای نه څښلی، نو بيا پښتو خرابېدله. دی له ځان سره په دې کش مکش کې و چې په دروازه کې سيرلي وربوز رابښکاره کړ. امين جان او پلار يې دواړو لاسونه ورته وښورول. د لاسونو ښورولو سره سم يې د چکيري شه غږ هم پرې وکړ او سيرلي منډه واخيسته. په دې وخت کې متين ته موقع په لاس ورغله او د امين جان د پلار پياله يې خپلې مخې ته او خپله پياله يې د هغه مخې ته کېښوده، خو له چای څښلو وروسته د امين جان پر پلار هېڅ ونه شول او متين خپل شک لرې کړ.

څو شيبې وروسته چې کله امين جان له کوټې نه روانېده، نو ټولو اوښکې پسې توی کړې. متين چې دا حال وليد، نو خپله مور ورياده شوه. دی چې کله له کوره روانېده، نو په غېږ کې يې ونيو. په يوه او بل مخ يې ښکل کړ. هغه وخت چې له کوره راووت، تر ډېره يې د دروازې په چوله کې پسې کتل. د ټيکري پيڅکه يې سترګو ته نيولې وه او اوښکې يې پرې وچولې.

له يو-يو نيم ساعت مزل وروسته لوړه دوه سيټه پيکپه د خوست له هوارې نه ووته او د ځدرانو په غرونو کې يې مزل پيل کړ. په غرونو کې تېره شوې لارې د ډنګو کمرونو پر سر غځېدلې وه. چا به چې لاندې درې ته وکتل، نو له ويرې به يې زړه په درزا شو او خپلې سترګې به يې پټې کړې، تر څو کړنګ ونه ويني، خو د غرونو خلک يې په کيسه کې نه وو، ځکه دوی په همدې غرنۍ سيمه کې زيږېدلي او لوی شوي وو.

متين، ببرک او امين جان د پيکپ موټر په باډۍ کې سپاره وو او په سيټ کې يې ښځې وې. د موټر مزه نه وه، له يوې خوا زوړ و او له بلې خوا غرنۍ لارې زړه تري ايستلی و. له سلنګسر نه يې تور مبلاين بهېدل او

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمنيو يې پر لار چغچغی کاوه. د هر اکسپلټر سره به يې متر دود ايسته او ټايرونه يې هم پر لار سم نه تلل. هغه ځوک چې په باډۍ کې سپاره وو، د ډېرو جمپونو له لاسه يې پر پښتورګو درد و. د زياتو دوړو له لاسه د متين، ببري او امين جان خولو د خاورو خوند کاوه. پر ځېرو يې داسې دوړې پرتې وې چې ته وا، اوه واړې دي په خاورو منډلي دي. پر دې سربېره به چې کله په کوم پيچومي کې موټر نه شو ختلی، نو موټروان چې پر سر کړی پاکول يې تر غوږونو راټيټ و، غږ پرې وکړ: هله ښکته شئ او په موټر پسې زور وکړئ. دوی خواران به له مجبورۍ ښکته کېدل او په موټر پسې به يې تر هغو زور کاوه، تر څو چې به په پيچومي ونه ختلی.

دوړو نه يوازې د دوی څېرې بدلې کړې وې، بلکې د دوی واسکټونه، پتلون او کالي يې له کتو ايستلي وو. ببري د متين څېرې ته کتل، له خندا شين شو. دومره په زوره يې وخندل چې د خولې لاړې يې تر ده تېرې شوې. متين ته دده پر خندا غصه ورغله او په قهرجنه لهجه يې ترې وپوښتل: ولې خاندې؟

ببري په داسې حال کې چې خندا يې لا کراره نه وه ځواب ورکړ: ملا صاحب! په رېښه کې دې يو خروار خاوره ده. متين د ګوتو پر سرونو خپله اچولې ساختګي رېښه له دوړو وڅنډله او ورته ويې ويل: ته خپل شکل نه وينې چې په ما پورې خاندې. امين جان د خبرو په منځ کې ور ټوپ کړ: دده رېښه هم پردۍ ده، نو تاته ولې غصه درځي؟ په دې وخت کې ببری او امين جان په خندا شول. متين دواړو ته په برندو، برندو وکتل او بې له څه ويلو يې په پټو کې سر او مخ پټ کړل.

موټر له کندې ووت او پيچومي ته نيغ شو. د ډېر دود له لاسه شاته لار نه مالومېده. د پيچومي نيمايي ته چې ورسېده، نو زيګروي يې پيل

کړل، خو په همدې زيګرويو، زيګرويو کې پر پيچومي په داسې حال کې وخوت چې په باډۍ کې ببري په خپله اوم، اوم... کش وکړه او پورته شه؛ نارې ورسره وهلې.
کله چې موټر پر پيچومي وخوت، نو ببري په لوړ اواز څو لنډۍ وويلې:

خاورې د شنه طوطي پر سر شوې
بلبلې واچول پر تور کارغه لاسونه

د غره پر سردې چيلم ډک کړه
د سرې اور به په پيزوان در خېژومه

متين چې سر يې له دوړو نه په پټو کې پټ کړی و، بوجۍ پرې راوښويېده او لاندې يې کړ. ببري ته يې غږ کړ چې بوجۍ ورنه لرې کړي. ببري او امين جان بوجۍ ترې يوې خواته کړه او متين يې ترې خلاص کړ.
متين له پټو نه سر راوويست او ببري ته يې له قهره په ډکه لهجه وويل:
- نور نو، نه غواړم چې د ماشومتوب کانې وکړې.
- د ماشومتوب کانې مې کله کړي دي؟
- دا اوس چې دې لنډۍ ويلې.
- لنډۍ، خو لوی، لوی سړي وايي، ماشومان خو لنډۍ نه شي ويلی.
د متين مخ له غصې تک سور شو او زياته يې کړه:
- د لنډيو ګوډيه! د هر شي ځای او وخت مالوم وي. ګوره لويې رېږې مو اچولې دي. که اوس دې څوک غږ واوري، نو خدای ع خبر چې څه فکر به وکړي. دې خبرې ته دې هم پام وي چې دغه ټول غرنۍ پښتانه دي. کېدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي چې ستا د غږ په اورېدو بده ومني او زيان را ورسوي. زه او ته، خو سره بلد يو. خو امين جان ته دي پام وي او د هغه خيال ساته. ببرى په خبرو کې ور وغورځېده:

- قوماندان صاحب! امر دي منم. خو په لنډيو ويلو کې نه. بل امين جان په تندر وهه، ځکه د لارې ملګرى مو دى او پاتې شول نور خلک؛ پر هغوى خپل غږ نه اورم، نور څه وايې؟

امين جان هم د ببري خبره تاييد کړه او ويې ويل:

- دا اورېد سفر دى. په دې نه پوهېږو چې کله به بېرته ځو. روغ به ځو او که په همدې درو کې به وژل کېږو. نو ښه داده چې خپل هدف ته په خوشالۍ سره ځانونه ورسوو. يو او بل مرور نه کړو.

دوى درې واړه لا په دې خبرو اخته وو چې موټر بربېک ووهه او ودرېده. موټروان راښکته شو. پکول يې له سترګو پورته کړ او درې واړو ته يې غږ کړ: په دې هوټل کې به مړى (ډوډۍ) وخورو او بيا به لاړ شو.

متين، ببرى او امين جان هم له موټره راښکته شول. پښې يې شخې وې. ځانونه يې سره کش کړل. کالي يې له دوړو نه وڅنډل او هوټل ته ور روان شول.

د هوټل مخې ته د اوبو خاورين ماټ لېدل کېده. پر سر يې له يوه ټيمي کوټي نه جوړ شوى ګيلاس ايښى و او د سرک پربمانه دوړې پرې ښکارېدې. هوټل د يوه لوى کرنګ پر غاړه اباد و. کاره واړه ديوالونه يې له ډبرو جوړ و. دروازه يې له خو کړو درو نه رغول شوي وه چې پر يوه لوري ځنګځنه ښکارېده او د کړکۍ چوکاټ ته يې د ښيښو پر ځاى پلاستيک ورټک وهل شوى و، تر خو هوټل ته د زياتو دوړو د داخلېدو مخه ونيسي.

کله چې متين، ببرى او امين جان هوټل ته دننه شول، نو د ننه يوازې هوټل نه و، بلکې پرچون سامان، توکران، پلاستيکي بوټونه، چپلي او ... د اړتيا هر څه په کې موجود و. ببري د متين په غوږ کې غلي وويل:

- ياره تر اوسه مې په سعودي کې هم دومره ښه او عصري هوټل نه و ليدلى.

- دا خوله دې لږ بنده کړه.

ببري د متين له غوږ نه خوله رادبخوا کړه او د هوټل چت ته يې وکتل.

د هوټل په چت کې د تيرانو پر ځاى د څېړيو کاړه واړه لرګي کارول شوي وو. د زياتو لوګيو له امله تک تور او اوږده تارونه پرې ځړېدل.

متين، ببري او امين جان بوټونه او څپلۍ وويستل او درې واړه له مزرې نه پر جوړ پوزې د يوه خيرن دسترخوان تر څنګ کېناستل. د هوټل خاوند چې لوړ قد، پلنې اوږې، غټ اندامونه او اوږده ږيره يې لرله؛ د دوى مخې ته ودرېده او ترې ويې پوښتل:

- تاسو ته څه راوړم.

متين ورته وويل:

- څه لرې؟

- د ميو وريجې او قورمه شته.

- د ميو وريجو کې څه شى راته اچوې؟

- که د غوا غوړي په کې غواړې، هغه هم شته، خو مصرف درباندې راځي.

- په ډېر مصرف کې مو مه راوله. ځکه موږ مجاهدين يو. ته ورشه موږ دريو ته يو کنډول راجوړ کړه او د غوا غوړي هم په کې وکه.

د متين د مجاهد په خبره د هوټلي تندى تريو شو او په تګ کې يې له ځان سره وويل: "هر څوک چې دلته راځي، نو پر موږ يې وس برې دى او هر

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه يې چې زړه غواړي هغه راباندې کوي. "

هوټلي څو شېبې وروسته د دوی مخې ته د ميو وريجو کنډول کېښود. هغه بل کونج کې يو بل کس غږ وکړ: و هوټلي! يوه بي بي سي درسره راوړه. متين او ملګري يې پوه شول چې سرې پيپسي ته بي بي سي وايي. هوټلي پيپسي ورته رواخيسته او له ډورو ډکه يې د سرې مخې ته کېښوده.

ببري د ډوډۍ پر سر له ځان سره وخندل. متين ورته وپوښتل چې ولې خاندې؟

- له ډوډۍ وروسته يې درته وايم.

امين جان په خندا وويل:

- بيا دې څه شي ته خيال شو چې له خندا نه شين تللی يې؟

ببري له وريجو جوړه کړي ګوله په غوړيو کې غوپه کړه او بيا يې پر دواړو غمبورو شخوند وهل پيل کړل. متين هوټلي ته غږ کړ:

- وروره د ځنبلو اوبه راوړه.

هوټلي د څو زاړو او چيټو چينکونو په لاستيو کې ګوتې ننويستې او ځواب يې ورکړ:

- اوبه د باندې په ماټ کې ايښې دي.

ببري په وريجو ککړ لاسونه يو تر بله سره وسولول. پاځېده او له ماټ نه يې په همغه خيرن او دوړو ککړ ټيمي ګيلاس کې اوبه راوړې او متين ته يې ورکړې.

متين چې ډېر تږی و، نو ګلاس يې پورته کړ. له هر غړپ تېرېدو سره يې غړکا ختله او د ستوني غټې هډوکی يې ورسره ښکته پورته کېده.

امين جان هم له کنډول نه راپه شا شو او له ځان سره يې غلې وويل: شکر خدايه ج چې په خېټه دې ماړه کړو.

ببري دوی دواړه په شوخ نظر وکتل او ترې ويې پوښتل:

- ډوډۍ مو وخوړه؟

متين ځواب ورکړ:

- هو! ومو خوړه. بيا دې څه ليدلي چې دومره زر، زر د ډوډۍ د خوړلو پوښتنې کوې؟

- د هوټل توفدانيو ته ګورئ. تر اوسه مو په لندن کې دومره عصري توفدانۍ ليدلي وې؟

متين او امين جان چې توفدانيو ته وکتل، نو له خندا نه يې بډوډې نيولي وو، ځکه هوټلي د کلاشينکوف د مرميو کوتي پرې کړي و. په هغه کې يې بيا خاوره اچولې وه او پر خاوره د پاسه بې شمېره د نسوارو غونډارې ليدل کېدې.

متين، ببري او امين جان درې واړه لا په هوټل کې وو، چې څو وسله وال کسان راغلل. وسله والو ببر سرونه او لويې ږيرې درلودې. د ټوپکو بندونه يې پر مشکنو ښايسته جوړ شوي وو او په کمربندونو کې يې لاسي بمونه، د کلاشينکوف شاجورې او خنجر تومبلي وو. وسله وال چې څنګه هوټل ته راننوتل، نو ځينو يې پر دوی وسلې ونيولې چې ونه ښوريږي او څو نورو وسله والو هغه کس د ټوپک تر کونداغونو لاندې ونيو چې لږ مخکې يې پيپسي ته بي بي سي ويل. دا سړی يې ددې لپاره وواهه چې ولې يې د حجرې دروازه يې کلپ کړې وه او د خپل موټر له سويچ نه يې کيلي ايستلې وه.

https://lmandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه سیمو کې چې د حکومت په کنترول کې نه وي، وسله والو د سیمې خلکو ته خبرداری ورکړی و چې د حجرو دروازې به خلاصې پرېږدي او ځوک چې موټر لري، هغوی به کیلي ګانې د موټرو له سویچونو نه، نه لرې کوي. دا کار دوی، ځکه کاوه چې کله به له کمینونو نه د شپې لخوا پر کومه سیمه راغلل، نو د حجرو دروازې به خلاصې وې او دوی به شپې په کې تېرولې. پر دې سر بېره به یې د کور خاوند په نیمه شپه کې راپاڅاوه او په زوره به یې ډوډۍ ترې غوښتله. بل غرني خلک چې په کورونو کې د موټر درولو ځایونه، نه لري، نو معمولاً یې له کور نه د باندې دروي. په هر موټر کې به کیلي موجوده وه. کله به چې موټر د وسله والو په کار شو، نو له ځان سره به یې روان کړ. په شپو، شپو یې خپل اکمالات پرې کول او تر هغو به چا پوښتنه ترې نه شوه کولای، تر څو به یې چې په خپله خوښه نه و راوستی.

ببري چې له مظلوم کس سره د وسله والو دغه بد چلند ولید، نو حملې ته یې ځان برابر کړ. په ځای کې ونښورېده، خو متین د شا له لمنې ونیو او دې ته یې پرېښنبود چې څه ووایي. وسله والو چې کله سړی ښه خمبیره کړ، وروسته یې په برګو سترګو په هوټل کې ناست کسان تر نظر تېر کړل چې کوم څوک به عکس العمل نه ښکاره کوي، خو ویې لیدل چې ټول پر خپلو ځایونو دي او پر دوی کار نه لري.

ددغه وحشي حالت پر لیدو متین لږ وارخطایي محسوس کړه. د ویرې له امله یې زړه په ټوپونو شو، خو زر د جنرال خبره ور یاده شوه چې ویلي یې وو: " ته به په دې ماموریت کې له ډېرو ستونزو سره مخامخ شې او تا به دغه ستونزې د هغې ختې په څېر پوخ کړي چې کلال منګي په کې

۶۶۰ شمېره پولیسي ناول

جوړوي. " د جنرال په خبره متین لږ څه ډاډمن شو او زر یې خپله وارخطایي له ملګرو نه پټه کړه.

کله چې وسله وال له هوټل نه ووتل، نو امین جان متین ته خوله ور نږدې کړه او په پسپسي کې یې ورته وویل:

- هغه سړی چې موږ ټولو ته یې په برندو، برندو وکتل، له جبار سره مې لیدلی و.

متین د امین جان په خبره لږ حیران شو او په همدې حیرانۍ کې یې ترې وپوښتل:

- ته ډاډه یې؟

- هو! زه یې ښه پېژنم.

متین ببري ته مخ ور واړوه او ویې ویل:

- په هره بیه چې کېږي، دا سړی باید تر هغې وڅارو، تر څو چې مو جبار ته ورسوي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسو ځوان آمر چې اوس یې لویه ساختګي ږیره اچولې وه. یو سراچه موټر د هوټل مخې ته ودراوه. ببري او امین جان په بېړه ور وختل.

موټر حرکت وکړ، ببري له متین نه پوښتنه وکړه:

- دا موټر دې له کومه کړ؟

متین قابنامه (د موټر په سیټ کې پاس وړوکي هنداره) سمه کړه. دده خبرې ته یې وکتل او بیا یې ځواب ورکړ:

- دا هغه موټر دی چې ددې سیمې خلک یې د وسله والو له ویرې کیلي په سویچ کې پرېږدي.

متین د موټر پر اکسلیټر پښه ټینګه کړه. موټر ګړندی شو او د سرعت (چټکتیا) ستن یې مخ پورته روانه شوه. لاره خرابه وه. جمپونه ډېر وو،

خو سراچه موټر په کې له نورو ګړندی روان و. متین ډېر ګرځنې (ګولایې) او غابنې شا ته پرېښودل، غوښتل یې تر څو د هغو کسانو په موټر پسې ورسیږي چې په هوټل کې یې سړی وډباوه.

له اوږده مزل وروسته ببري په یوه لرې ګرځنې کې دوړه ولیده چې پورته شوه. متین ته یې وویل:

- هاغه وړاندې دوړې پورته کېږي، کېدای شي چې د دوی موټر وي.

متین یوازې سر وښوراوه. په اکسلیټر پسې یې پښه تکیه کړه او موټر په تېز مزل کې د جمپونو له لاسه ځان پر ځمکه، ځمکه واهه.

ببر سړي وسله وال چې په دې نورو کې د مقام سړی ښکارېده، په هنداره کې شاته موټر ولید چې ورپسې دی. له ځان سره یې فکر وکړ چې کېدای شي د سپرلۍ (سوارۍ) موټر وي، ځکه یې په لومړي ځل توجه ورته ونه کړه. له ښه مزل وروسته یې چې بیا هنداره کې وکتل، نو موټر همداسې نږدې ورپسې دی او دوی تعقیبوي.

د ببر سړي شونډې چې په برېتونو کې پټې وې، وخوځېدې او خپلو کسانو ته یې وویل:

- دا شاته موټر له ډېر لرې ځایه راپسې دی او موږ ګوري (تعقیبوي).

په موټر کې سپرو کسانو ټولو شاته وکتل او له دوی نه یوه یې نظر ورکړ:

- قوماندان صاحب! شکلونه، خو یې زموږ غوندې دي.

قوماندان په غصه شو او په چیغو یې وویل:

- اخمقانو موټر ودروئ او ویې ګورئ چې څوک دي؟

موټر بریک وواهه. دوړې یې پورته شوې او د سترګو په رپ کې وسله وال ترې ښکته شول.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متین هم موټر ودراوه او ببري ته یې وویل چې ما کوم عکس العمل نه وي ښودلی تر هغو به ډزې نه کوې.

متین او ملګري یې هم له موټره ښکته شول، خو وسله والو غږ پرې وکړ چې وړاندې رانه شئ. دوی ځای پر ځای ودرېدل او متین ور غږ کړ چې خبرې کولی شو او کنه؟

د وسله والو قوماندان ترې وپوښتل چې تاسو د چا ډله یاست؟

متین غاړه تازه کړه او ځواب یې ورکړ:

- مجاهدین یو.

قوماندان څو قدمه ورته رانږدې شو، خو په دې ځای کې یې د متین توپانچه ولیده چې ورسره ده. قوماندان ته شک پیدا شو چې دا بل څوک دي، ځکه په دې سیمه کې ټول وسله وال پیکا او کلاشینکوف وسلې ګرځوي، نو خپلو کسانو ته یې امر وکړ چې دا جاسوسان دي او ژوندي یې ونیسئ. وسله وال چې له خپلو ځایونو نه ښورېدل، متین د یوه پر سینه د توپانچې مرمۍ وویسته او سړی پر ځمکه ولوېده. ببري هم ځان وغورځاوه او ډزې یې پیل کړې.

د وسله والو له لوري هم پر دوی باندې د ډزو باران جوړ شو. متین سنګر نیولی و او یو، یو یې په نښه کاوه. ببری هم د غټې تیږې تر څنګ پروت و او ټولې مرمۍ یې په نښه وویشتې. جګړه اوږده نه شوه. وسله وال څوک ووژل شول او څا یوازې خولې وازولې. د وسله والو قوماندان چې دا حال ولید، نو منډې ته یې ځان جوړ کړ خو د متین له لوري پرې ډزې وشوې او ټپي یې کړ. متین ور منډې کړې. ببري ټول وسله وال وکتل تر څو ژوندي پاتې نه وي او زیان ورته ونه رسوي.

متین چې کله د وسله والو قوماندان ته ورغی، نو هغه پروت و. اوږده ویښتان یې په خاورو سپېره وو او خوله یې هم له خاورو او وینو ډکه وه. متین لومړی هغه تلاشي کړ چې هسې نه چاودېدونکي توکي ورسره وي او وروسته یې ترې وپوښتل:

- جبار چېرته دی؟

د وسله والو قوماندان زګیروی وکړ. خوله یې سره جینګه کړه او ځواب یې ورکړ:

- ما نه دی لیدلی.

متین یو کلک سوک په دې خوله وواهه. بیا یې توپانچه ورته پر سر کېښوده او ویې ویل:

- که دا ځل ځواب رانه کړې نو ستا مړی به همدلته د غره لیوان وخوري، ووایه! جبار چېرته دی؟

ټپي قوماندان په وینو لړلي لاس ته وکتل. بیا یې په لستوڼي خوله پاکه کړه. تر یوې اوږدې شیبې غلی و او هېڅ ځواب یې ورنه کړ.

دا ځل متین په توپانچه په دې سر وواهه او زیاته یې کړه:

- که زما پوښتنې ته ځواب رانه کړې، نو په موټر پسې دې تړم او پر ځمکه دې کشوم.

قوماندان پوه شو چې په هر ډول وي، نو مالومات رانه اخلي، ځکه یې په ټیټ اواز وویل:

- که ته زما ژوند ژغورې نو کېدای شي چې زه هم مرسته درسره وکړم.

- جبار چېرته دی؟

قوماندان خپل ځان شاته کش کړ. په ډبره یې سر کېښود او ځواب یې ورکړ:

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- جبار د (سره کوېښ) په سيمه کې چې له وزيرستان سره لرېدلې ده، اوسيږي. هغه ځای ته ستا ورتګ ګران دی، ځکه جبار ډېر مجاهدين لري او بيا هغه سيمې ته هېڅوک نه پرېښودل کېږي. حتی هغه څوک هم نه پرېږدي چې هلته د زنغوځيو (چلغوزيو) ونې، ځنګلونه يا کورونه لري...

متين د قوماندان خبرې پرې کړې او وې پوښتل:

- مشران يې څوک دي؟

- ډېر داسې څوک ورته راځي چې نه په پښتو پوهېږي او نه په پارسي. تکې توري ښېرې يې دي.

- نور په څه پوهېږې؟

- نور په داسې څه نه پوهېږم.

- د چا د وژلو امر يې درکړی او د څه شي مسوول يې؟

قوماندان غلی شو. متين خو ځلې پوښتنه تکرار کړه خو هغه ځواب نه ورکاوه. متين دوه ډزه پر پښو وويشت او قوماندان خوله اسمان ته پورته کړه. له درده په ډکو چيغو يې وويل:

- د خدای لپاره درته وايم يې.

- که ونه وايې، نو دا ځل دې وژنم.

قوماندان چې دا ځل يې اواز بېخي ټيټ و، وويل:

- مور ته يې د قومي او مخورو مشرانو د وژنې مسووليت راکړی.

- د ځدراڼو پنځه ويشت مشران مو چې پر يو ځای ووژل، هغه تاسو ياست؟

قوماندان يوازې سر وښوراوه.

- دا بې وزله او غريب ځوانان ولې وژنئ؟

قوماندان دا ځل يوازې سترګې ور واړولې او حالت يې خراب شو،

ځکه وينه ډېره ترې بهيدلې وه. متين چې دده رنګ او حالت ته وکتل، نو په ببري پسې يې غږ کړ:

- ببريه زر راشه چې سړی مو له لاسه ځي، خو ببری چې ورته رارسيده، قوماندان دا نړۍ پرېښوده او سترګې يې پټې کړې.

متين له قوماندان نه پورته شو او ببري ته يې وويل:

- امين جان ته غږ کړه چې له دې ځايه زر ووځو.

ببري په امين جان پسې څو غږونه وکړل، خو د امين جان ځرک نه و. متين او ببری دواړه د امين جان د پيدا کولو لپاره د ښېښې په ځای کې په منډو شول او امين جانه، امين جانه نارې يې هم وهلې، خو هغه ځينې ورک شو. د موټرو شاوخوا، د ډبرو څنګونه، د څېړيو نږدې ونې او نور ځايونه يې پسې ولټول، خو پيدا يې نه کړ. متين اندېښمن شو او د سر په ويښتانو کې يې ګوتې تېرې کړې، فکر يې وکړ چې ترې وتښتېده. په همدې اندېښنه کې متين د کړنګ غاړې ته ورغی. هسې يې لاندې وکتل. سترګې يې پر امين جان ولګېدې چې د کړنګ په نيمايي کې په ولاړه ځېږۍ کې بند و او لاسونه يې ښکته ځړېدل.

متين په بېړه د وسله والو له پيکپ موټر نه اوږد پړی رواخيست. د پړي يو سر يې په سراچه موټر پسې غوټه کړ او بل يې له خپلې ملا نه تاو کړ، تر څو په امين جان پسې لاندې کوز شي. ببري وويل چې امين جان هسې هم ژوندی نه دی پاتې. همدلته به يې پرېږدو. داسې نه چې نورې ستونزې رامنځته شي او پر تا څه ونه شي، خو متين يې خبره ورپرې کړه. وې ويل: زه دا منم چې په دې ډول ماموريت کې بايد دې شيانو ته پام ونه شي خو بيا هم دلته له يوې خوا پښتو ده او بل که ژوندی و، نو له مور سره په دې ماموريت کې زياته مرسته کولی شي. متين د کړنګ پر لوري روان شو او

https://mandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببري غږ پسې وکړ:

- که وژل شوی وي، نو بيا يې هلته پرېږده.

- که ژوندی نه وي، بيا يې هم راخيژوو او په يوه مناسب ځای کې به يې ښخ کړو.

له دې خبرې سره متين په کوزېدو پيل وکړ. هغه څه چې ده ته يې د پوليسو په اکاډمۍ کې ښودلي وو، نن يې عملي کول. که څه هم د متين لاسونه د پړي په مقابل کې نازک وو او سوي يې کاوه، خو په کړنګ کې يې پښو ته مناسب ځايونه پيدا کول او ډېر زور يې پر پښو راوست.

متين په ډېر اختياط روان و، تر څو پړی له پاسه نه ډېري پرې راخطا نه کړي او پر سر يې ونه لګيږي. دغه شيبه د يوه غټ مارغه په ځاله ور برابر شو. مارغه خپل غټ وزرونه وښورول او پر متين يې حمله وکړه. له ډېري ويرې د متين له خولې ويرونکي چيغه ووته. دده سوي چيغې په کړنګونو کې انګازې وکړې او تر لرې پورې يې انګازې همداسې رواني وې. متين د مارغه له ځالې نه په بيړه تېر شو. ښه و مارغه بېرته خپلې ځالې ته ننوت.

ببري چې د متين چيغه واورېده. ډېر وارخطا شو، له پاسه يې پړي راغږ کړ:

- متينه! ته ښه يې؟

- هو! ښه يم. مارغه وويرولم.

ددې خبرې په اورېدو د ببري د زړه درزا کراره شوه، خو د متين زړه همداسې ويرې اخيستی و.

متين په يوه وحشتناک کړنګ کې تر ستونزمن مزل وروسته د څېړې هغې ونې ته ورسېده چې د کړنګ په منځ کې ولاړه وه او امين جان په

کې بند و.

متين لاندې وکتل. ټوله منظره له وحشت او ويرې نه ډکه وه. د کړنګ په منځ کې له ولاړې څېړې نه تر ځمکې پورې فاصله په لسګونو متره وه. متين که څه هم ډېر زړور و، خو په دې ځای کې يې زړه ټوپونه وهل، ځکه لوی خطر ته يې ځان ورکړی و او دا هم په زړه کې ور وګرځېدل چې کاشکې د ببري خبره يې منلې وای، خو اوس پښېماني کول د هغو اوبو راګرځول و چې له ورخه تېرې وي.

د پوليسو آمر چې اوس په خپله د مرګ او ژوند تر منځ و، لاس يې د امين جان د غاړې پر رګونو کېښود. د هغه نبض يې وکوت، خو امين جان نور په دې دنيا کې نه و. متين ته يې کورنۍ ورياده شوه. د هغه پلار يې سترګو ته ودرېده. د دوی بې وزلۍ يې په زړه لا ژور اغېز وکړ او دې حالت مجبور کړ چې له سترګو يې اوښکې توی شي. له ځان سره يې وويل:

متينه دا خو يې سر دی. ته صبر چې نور به له څومره قتلونو، وژنو او ستونزو سره مخامخ شې؟

امين جان د وسله والو په لومړيو ډزو کې پر سينه لګېدلی او له هغې وروسته بيا له کړنګ نه لاندې خطا شوی و.

متين غوښتل چې لومړی امين جان وتړي، وروسته په خپله وخېږي، بيا به له ببري سره يو ځای پړی کش کړي او امين جان به وخېږوي. د پوليسو آمر له ملا نه ددې لپاره پړی خلاص کړ، تر څو د امين جان جسد وتړي، خو ده لا د امين جان جسد نه و تړلی چې د کړنګ په منځ کې پر ولاړه څېړې چې ريښې يې ورستې وې، د دوی دواړو وزن ډېر شو. د څېړې ريښې له زوره ولوېدې او ښکته پسې خطا شوه. که څه هم متين

https://www.momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې کلک ونیوه خو کالي يې د ځېرې په ببرو ځانګو کې بند شول او له ځان سره يې له کړنګ نه خطا کړ.

کله چې متین له کړنګ نه خطا شو، نو ببري خو سوې چیغې پسې وکړې چې مړ يې او که ژوندی؟ خو د متین له لورې ځواب نه ورکول کېده. ببري خوله اسمان ته ونیوه او دعا يې وکړه: یا ربه ته مو مددګار شې. د ببري رنګ ژېړ تبنتېدلی و. وارخطا و او په ویره يې د غرو سرونه کتل. له هرې ونې، بوټې، ډبرې او شیلې نه په ویره کې و. ځان یوازې ورته ښکارېده. نو يې له متین نه لاسونه ووینځل او داسې ورته ښکارېده چې نور له ده سره نشته.

ببری نه پوهېده چې اوس په متین پسې کوز شي او کنه؟ خو له ډېر فکر کولو وروسته يې له ځان سره وویل: د ملګرتیا حق پر ځای کړه. همداسې يې مه پرېږده. پسې کوز شه. د متین مړی پیدا او ښخ يې کړه. خپلې سترګې يې د لاسونو په ورغویو داسې وموښلې ته وا اوس له خوبه راويښ شو. پر ټوپکونو يې سترګې ولګېدې. په بیړه پرې ورټیټ شو. دوه ټوپک چې د وژل شوو وسله والو وو، رواخیستل او اوږې ته يې ددې لپاره واچول، تر څو د احتمالي ګواښونو او خطرونو چې هره شیبه يې د پېښېدو ویره وه؛ مخنیوی وکړي.

ببری په داسې حال کې چې شاوخوا يې لوړې، ژورې خارلې، د غره په ډډه کې پر هغه نرۍ لاره درې ته کوزېده چې ورانديې د وزو رمو جوړه کړې وه، خو اوس په دې سیمه کې کوم څاروي یا شپانه، نه لیدل کېدل، ځکه دا سیمه له پاکستان نه راوښتو وسله والو ګواښله او د سیمې خلک له ویرې هلته نه شول تللی.

دا لاره هم دومره اسانه، نه وه. ببري به چې هر ګام اخیست، نو له پښو نه به يې ډبرې رغړېدې او لاندې به په دره کې لګېدې. په ځینو ځایونو کې به ببري د کوزېدو په وخت کې لاسونه لګول او په ډېرو ستونزو باندې کوزېده. له ښه ځنډ وروسته درې ته کوز شو او د کړنګ په لورې ور روان شو، تر څو له کړنګ نه لوېدلی متین پیدا کړي. د کړنګ بېخ ته ورسېده. متینه وه متینه... څو غږونه يې وکړل، خو متین غږ نه کاوه. بېخي یقیني شو چې متین نور په دې دنیا کې نه شته.

ببری نا امیده و، خو بیا يې هم په متین پسې هاخوا او دېخوا کتل. د ځېرې ازغنه ونه يې ولیده چې هلته لرې پرته ده. منډه يې ور واخیسته. پر هغو رڼو اوبو ور ګډ شو چې له چینې نه رابهېدې. ځېرې ته په رسېدو يې پر متین سترګې ولګېدې چې په وینو سور لړلی پروت و. ورنږدې شو. د متین ښایسته او ښکلې څېره داسې ورته ښکاره شوه، ته وا خاورې پرې ویرېږي. زړه يې راډک شو. څو سوې چیغې يې وکړې. دده چیغو په کړنګونو او غرونو کې انګازې وکړې. ښه ډېر يې وژړل او په دې ډول يې زړه یخ کړ.

یو ځل ببري ته ناڅاپه ورياده شوه چې ته خو يې یو ځلې نبض وګوره، کېدای شي چې متین ژوندی وي. اوښکې يې پاکې کړې. پزه يې کش کړه او د لاس ځټ يې د متین د غاړې پر رګونو کېښود. د پولیسو آمر ژوندی ورته ښکاره شو، له هغه لومړنیو طبي مرستو نه چې ده ته يې د پولیسو په روزنځای کې ښودلې وې؛ کار واخیست. اول يې د هغه ورمېږ وکوت چې هسې نه مات وي او د ناروغ د اکسیجن لار يې بنده کړې وي، خو ورمېږ يې روغ و. بیا يې د متین خوله خلاصه کړه چې هسې نه غاښونه يې مات او مرۍ ته ورغلي وي، خو غاښونه يې هم جوړ وو. ببري چې کله دا کار سر

https://lmomandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورساوه، نو ورسره دسمال يې د هغه پر خوله کېښود او پوکی يې په کې وکړ، تر څو ناروغ اکسيجن پوره کړي.

کله چې ببری د اکسيجن له برخې نه ډاډمن شو. له هغه وروسته يې د متين لاسونه او پښې وکتل چې کوم ځای يې مات دی. بالاخره يې وليده چې يو لاس يې دوه ځايه مات دی. ببري اول د لاس تړل پرېښودل، ځکه د متين له ټپونو نه وينه بهېدله. لومړی يې د امين جان کميس ځيرې کړ او بيا يې د متين هغه ټپونه پرې وتړل چې ډېره وينه يې ضايع کوله.

ببری چې د ټپونو له تړلو وزګار شو، نو څو سيده لرګي يې پيدا کړل. د متين مات لاس يې سره سم کړ. متين د هډوکو شديد درد محسوس کړ. چيغه يې کړه او بېرته بې هوښه پرېوت. ببري له مات لاس سره لرګي يوه او بل څنګ ته کېښودل او بيا يې د هغه بنداژ په واسطه وتاړه چې د امين جان له کميس نه يې جوړ کړی و.

ببري ته د متين حالت ښه وليدل شو. په لاسونو يې پستې شګې يوې او بلې خواته کړې. د قبر په شان ځای يې په کې جوړ کړ. د امين جان زني يې پر يوه ټوټه وتړله. په ايستلي کنده کې يې کېښود. مخ يې قبلې ته کړ او شګې يې پرې واړولې. د ښښې دعا يې ورته وکړه: خدای ج دې رحم درباندې وکړي. په دې وخت کې له کړنګ نه وره ډېره راخطا شوه. د ببري په څنګ کې ولګېده. ببری يې وډار کړ. په بيړه يې ټوپک رواخيست. د کړنګ سر ته يې وکتل، خو هغه مارغه يې تر سترګو شو چې متين يې ويرولی و.

ببری تندې اخيستی و. لاړ، پر يخه چينه يې اوبه وڅښلې. له هغې وروسته راغی. دواړه ټوپک يې غاړې ته واچول. بيا يې متين په شا کړ، تر څو يې يوه خوندي ځای ته ورسوي. ببری مخامخ د هغه غره په لوري

روان شو چې ختل پرې اسان و، خو په دې نه پوهېده چې دې خوا ته کلي شته او کنه؛ که ځان د دښمن خولې ته ورکوي.

ببري له يوې خوا متين، دوه ټوپک او له شاجورونو ډک کمربند اخيستي وو. بل لور ته د دښمن ويره ورپسې وه او دريم د غره سخته لاره وه چې ده بايد مزل پرې کړی وای. ببري هڅه کوله چې ستړيا وزغمي او له دې ځای نه متين خوندي سيمې ته ورسوي، تر څو يې درملنه وکړي او ښه شي.

له ستړي مزل وروسته ببری د غره سر ته پورته شو. ډېر ستړی و او ويې غوښتل چې دلته ځان هوسا کړي. متين يې د يوه زنغوځي ونې ته کرار کوز کړ. ورته ويې کتل. همداسې بې هوښه و. ببری چې په خولو کې لوند خيشت و، نري باد ته يې ځيګر مخامخ کړ او د ګرېوان تنۍ يې پرانيستې، تر څو يې خولې وچې شي. ښه شيبه يې ځان هوسا کړ او وروسته پاڅېده. له واسکټ نه يې وړوکی دوربين رواخيست. د غره له سره يې ددې لپاره شاوخوا وکتل، که کومه ابادي په نظر ورشي، خو بوازې د غرونو کړې، د ګورګورو او زنغوځيو له ځنګلونو او بيزوګانو پرته نور څه نه ښکارېدل، نو دا لنډۍ ورياده شوه:

د غره له سره لارې څارم
نه يار مالوم شو نه يې اورم اوازونه

ددې لنډۍ په وريادېدو سره د متين خبره ور په زړه شوه چې ورته ويلي يې وو: " هلکه داد ماشومتوب کانې نور مه کوه " ده د متين په خبره کې سترګې ګنډلي وې. نږدې ملګری يې په بد حال و. په دې غرنۍ

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سيمه کې يې ټولو غمونو، ستونزو او کړاوونو ته ځان يوازې احساس کړ. پر دغه حالت يې زړه راډک شو. سترګې يې نمجنې شوې، خو زر يې ځان سره سم کړ او غلي شان يې وويل چې دا ځای د فرياد نه، بلکې د توري دی او ځان وباسه.

ببری د ټوپکو رااخيستو ته ورټيټ شو چې په همدغه شيبه پرې پرله پسې ډزې وشوې او دوړې يې د ببري له لاسونو سره نږدې پورته شوې. ده ځان وغورځاوه. بيلوټ (ګېټ) يې کش کړ. مرمۍ يې تېره کړه. د ډېرو او ونو بيخونه يې وکتل چې له کوم ځايه ډزې پرې وشوې. سړي يې وليد چې ببري ځنې د ډېرې تر څنګ پروت و او پر ببري يې ويرونکی غږ وکړ: ټوپک وغورځوه او تسليم شه، بله لاره نه لرې.

ببري ورته وويل: زه هم ستا په څېر مجاهد يم. راځه چې خبرې وکړو، خو هغه بيا هم د وسلې غورځولو ټينګار وکړ: ټوپک وغورځوه. کنه اول دې زخمي ملګری ولم.

د وسله وال په دې خبره ببري ټکان خوړ. ټوپک يې کېښود، خو په زړه کې ويرېده چې که په لاس ورشي، نو بې له وژلو يې نه پرېږدي. ببر ځنې سړي له تيږې پښه راواړوله. د ټوپک شپېلۍ يې مخامخ ببري ته نيولې او ور روان و. خو ګامه چې ورنږدې شو، د سړي پښه د نښترو په لوخو کې ونښوېده او پر ځمکه ولوېده. ببري له موقع نه ګټه واخيسته. د سترګو په رپ کې يې ټوپک ته لاس کړ. سړي يې څو ډزې وويشت او ځای پر ځای يې وواژه. شاوخوا يې وکتل. که ګوري چې يو بل کس هم وسله په لاس او دده پر خوا منډې وهي. نښه يې پرې راوړه. پر ماشه يې ګوته ټينګه کړه. څو پرله پسې ډزې يې وکړې. سړی د غره په ډډه کې لاندې ور غړېده. ببري د زنغونځي ډډې ته سنګر ونيو. تر ډېره هلته انتظار و چې نور څوک شته او

کنه، خو څوک ښکاره نه شول. ګوته پر ماشه پاڅېده. نږدې سيمه يې تر نظر تېره کړه. وروسته يې دوربين رواخيست او هر ځای يې وکوت، خو نور وسله وال يې ونه ليدل.

د ببري ځان ته فکر شو. زړه يې په ټوپونو و. خوله يې وچه او بدن يې رپېده. هغه پرله پسې پېښو ويرولی و. لاسونه يې هم لړزېدل. په همدې حال کې يې متين پر شا کړ او مزل يې پيل کړ، خو دا ځل له مخکې نه ورته ډېر هره تيږه، ونه او بوټی بلا ښکارېدل. احتياط يې ډېر کاوه او دا ځل يې د ځان هوسا کول هم په اسانه، نه غوښتل.

ببري چې په نښه کړي کنډو ته ځان رساوه، نو لمر هم رخصت اخيسته. کرار، کرار يې د وړانګو لمنې ورټولولې او د غرونو له سرونو نه يې ځان پنا کاوه. په ځنګل کې د مرغيو او نورو حيواناتو اوازونه ډېرېدل او د شپې په راتلو سره د ببري ويره، څو برابره کېده چې هسې نه د ځنګل ځناور يې وخوري او يا له کوم بل څه سره مخامخ شي.

کنډو ته په رسېدو د ماښام خړه پرې رادې ېره شوه. ببری ودرېده. شا ته يې د هغه غره سر ته وکتل چې ترې را روان شوی و. په لنډ وخت کې يې ډېره لار لنډه کړې وه، خو چې کله يې له کنډو نه مخامخ وکتل، نو دوه خېمې په نظر ورغلې چې د غرونو په منځ کې په يوه کوچنۍ هواره کې ولاړې وې. له جيب نه يې دوربين راوويست او د خېمو پر لور يې واچوه. ويې ليدل چې په کټ يې يو سپين ږيری ناست دی. د خېمو تر څنګ څو اوزې (بزې) ترلې دي. د سپين ږيري مخې ته يو مرغومی په ټوپونو دی او پورته، پورته غورځي. يوې ښځې پر تيږو باندې ټبۍ اېښې او ډوډۍ پخوي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببري چې د ورتلو ځای پیدا کړ، ډېر خوشال شو، خو په دې نه پوهېده چې دا عام خلک دي او که دښمنان؟ ژوره ساه یې واخیسته او شکر یې وویست چې یو څوک یې پیدا کړل.

د سپین ږیري درانه غږ: که خدای کول ودرېږه، څوک یې ؟ ببری ځای پر ځای وداروه او له هغه وروسته یې په ټیټ غږ ځواب ورکړ:

- موږ طالبان یو. په جګړه کې مې انډیوال زخمي شو، نو د طیارو د بمبار له ډاره مو لار غلطه کړه او دې خواته راغلو.

سپین ږیري د ټوپک شپېلۍ ټیټه کړه او ترې ویې پوښتل:

- که خدای کول، له مانه څه غواړې؟ (" که خدای کول " د سپین ږیري تکیه کلام و.)

- ملګری مې مړ کېږي، مرسته راسره وکړه.

سپین ږیری خېمې ته ننوت. پر کټ یې له مزرو نه جوړ پوزی سم کړ او ببري ته یې غږ وکړ چې مریض دې راوړه.

ببري متین خېمې ته ور ننوویست او پر کټ یې څملاوه. سپین ږیري د واسکټ له جیب نه چې ډېر جیبونه یې لرل، لاسي څراغ راوویست او ویې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لګاوه. د متین خېره یې وکتله. د سترګو ډډې (سترګغلي) یې له نظره تېر کړل او بیا یې د هغه پر نس باندې ګوتې ټینګې کړې چې پړسېدلی به نه وي، خو نس یې پر خپل حال و.

سپین ږیري چې پر غوږونو یې وېښتان ولاړ وو، ببرې وروځې او سرې سترګې یې وې، ببري ته مخ ور واړوه او ویې ویل:

- که خدای کول، اول به د زخمي مات شوی لاس وترو. د زخمونو غم به یې وخورو او له هغه وروسته به لړې اوبه ورته ورکړو، ځکه چې خوله یې وچه ده. بل له زخمي نه ډېره وینه بهېدلې ده. شیدو او نورو خوړو ته ضرورت لري چې وینه زر پوره کړي.

ببری چې د کټ پر لنګه ناست و، د سر په ښورولو ځواب ورکړ.

سپین ږیری له خېمې نه ووت. غږ یې وکړ:

- لالمې وه لالمي (للمې) که خدای کول، څه شوي.

للمې پر تبې باندې ډوډۍ واچوله. د بوټو اور یې پسې تېز کړ او بیا یې ځواب ورکړ:

- ابا (پلاره) مړی (ډوډۍ) پخوم.

- ته مړی دومره پرېږده. لاړه شه د زنغوځي ژاوله، زما بیاتي (قیچي) او د سامان کڅوړه راوړه. للمه له ډوډۍ پخولو پاڅېده. ور ښودل شوی سامان یې رواخیست. د خېمې خواته ورغله، خو سپین ږیری خېمې ته ننوتلی و. غږ یې وکړ: ابا راووځه، سامان مې راوړ. سپین ږیری له خېمې نه راووت. لور یې سامان ورکړ. للمه بېرته ډوډۍ پخولو ته روانه شوه او سپین ږیری په خېمه ننوت.

سپین ږیري لاسي څراغ د ببري په لاس ورکړ. بیا یې د متین لاس کش کړ او سیده یې وتاړه. له هغې وروسته یې دده زخمونه لوڅ کړل. یوه زړه

بیاتي یې پسې رواخیسته. د غوښو په پرې کولو یې پیل وکړ. ببري ترې وپوښتل:

- دا ولې پرې کوې؟

سپین ږیري خوله سره ټوله کړه او بیاتي ته یې زور ورکړ:

- دا شنه شوې غوښه ده، ځکه یې پرې کوم چې زخمونه یې بیا زر نه ښه کېږي.

- خو تا ټول زخمونه بیا تازه کړل؟

- که خدای کول مه ډارېږه، موږ چې کله د روسانو پر ضد جهاد کاوه، نو په سنګرونو کې مې د ډېرو مجاهدینو زخمونه او مات شوي هډوکي تړلي. بل دا خو دومره ژور زخمونه، نه دي.

دواړه غلي شول. د سپین ږیري د ساه ایستلو سمسومی اورېدل کېده او ببري یې کړه وړه په څیر سره څارل.

سپین ږیري چې کله د متین زخمونه پاک کړل، نو له ببري نه یې وپوښتل چې له تا سره پټۍ او یا کومه دوا ماوا شته او که نه؟

ببري وویل چې له ما سره دوا او پټۍ نشته. څه چې راسره و، د جنګ په ځای کې راته پاتې شول.

سپین ږیري ددې خبرې په اورېدو د زنغوځي ژاوله رواخیسته. د متین پر زخمونو یې ایښوده او پټۍ یې ترې تاووله. ببری ویرې اخیستی و چې د متین زخمونه خراب نه شي او هم حیران و چې د زنغوځي ژاوله څنګه زخمونه ښه کولی شي؟ خو اخر یې صبر ونه شو، له سپین ږیري یې وپوښتل: دا ژاوله اوس زخمونه ښه کوي؟

د سپین ږیري پزې ته لکه چې د بربت وېښته ورغلي. پزه یې سره منجه

https://mmandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه. په زوره پرنجی یې وکړ. شکر خدایه! شکر یې وویست او بیا یې ببري ته وویل چې د غازي ببرک خان ځدراڼ نوم دې اوربدلی دی؟

- هو! د هغه نوم مې اوربدلی.

- غازي ببرک خان ځدراڼ به چې کله له انګرېزانو سره د جګړې لپاره تلو، نو له ځان سره به یې د ږنغوځې ژاوله ګرځوله چې که کوم ملګری یې زخمي شي، نو د هغه زخمونه به پرې تړي. یو ځل دی هم چې کله د اوسني پاکستان په تل کې د انګرېزانو پر چونۍ حمله وکړه، نو پر اوږه زخمي شو او خپل مشر زوی ته چې د جنګ په میدان کې ورسره و، وویل: " زما پر اوږه د ږنغوځې ژاوله کېږده او ویې تړه، خو چې غازیان خبر نه شي، ځکه مورال یې کمزوری کېږي." بل په لویه پکیتا کې اکثره غرني خلک د زخم د ښه کولو لپاره د ږنغوځیو ژاوله استعمالوي.

سپین ږیري لاړې تو کړې. په فکر کې ډوب شو. څو شیبې وروسته یې زیاته کړه: پخواني خلک کلک خلک وو. له وطن سره یې مینه وه او پر وطن یې غیرت کاوه. که خدای کول، د ببرک خان زوی سید اکبر خان هم پر وطن مین او غیرتي سړی و. د اوغانیستان (افغانستان) په سر چې بد یې پسې ویل، د پاکستان بادشاه (صدراعظم) لیاقت علي خان یې په توپانچه وویشت او مړ یې کړ.

ببري که څه هم زده کړې ډېرې نه وې کړې، خو د سپین ږیري کیسه یې له خپلو مشرانو نه اوربدلي وه چې سید اکبر خان ځدراڼ څنګه او ولې لیاقت علي خان وواژه.

سپین ږیري د متین ټول زخمونه او مات شوی لاس وتاړه. له هغه وروسته یې په یوه کوزه کې اوبه رواخیستې او ببري ته یې وویل چې د

زخمي خوله خلاصه کړي. ببري د متین خوله خلاصه کړه او سپین ږیري یوازې دومره اوبه ورتوی کړې چې خوله یې لنده شي.

ببري ترې وپوښتل چې متین ولې په دومره خوږو پسې نه بیداریږي؟

- دا ځکه چې په ده باندې له دې نه زیات درد تېر شوی دی.

سپین ږیري د متین د لاسونو ورغوي او د پښو تلي وسولول، خو په هوښ رانغی، نو ببري ته یې وویل چې زخمي ساه په ارامه اخلي او که خدای کول، ډېر مشکلات نه لري. ارام دې وکړي. سبا به یې بیا ګورو. په دې وخت کې د سپین ږیري لور للمې غږ کړ: ابا وه ابا مړۍ (ډوډۍ) در واخله. سپین ږیری ووت او ډوډۍ یې راوړه. ببری چې ډېر وږی و، نو په خوند یې وخوړه او ځان یې ښه موړ کړ، خو چې کله وګرځېده، سپین ږیري غوړه خوله پاکه کړه او ویې ویل:

- ولې یې نه خورې؟

- موړ شوم.

- ولاکه داسې وګرځې چې ښه دې ځان موړ کړی نه وي.

- نور یې نه شم خوړلی، موړ یم.

- وه وروره که خدای کول، د پښتون په کور کې یې، څنګه یې نه خورې؟ ولا چې خوړلي دې نه وي. سپین ږیری چې له پخوانیو او غرنیو پښتنو نه و، مېلمه ته کمزوری ست یې بېغیرتوب باله، نو ځکه یې ببري ته په زیارتونو او جوماتونو قسمونه ورکړل چې ډوډۍ وخوري. ببری له غرنیو خلکو سره نابلده و، نو ځکه یې په اصطلاح د یوې ګولې ځای هم په ځان کې نه و پرېښی، خو اوس پوه شو چې سپین ږیری یې نه پرېږدي. څو وړې وړې ګولې یې په زوره له ستوني تېرې کړې او ویې خوړې چې سپین ږیری خپه نه شي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې ډوډۍ وخوړل شوه، سپين ږيري ببري ته اشاره وکړه: هغه پوزې وينې، پر هغه ويده شه او کرار خوب وکړه. دلته ويره نشته او که خدای کول، انګرېزان دې ځای ته نه شي راتللی...

ببرۍ د مزري پر پوزي پرېوت او له ځان سره يې وويل: سپين ږيريه څه خبر يې چې موږ له چا سره جګړه کړې او له چا نه راتښتېدلي يو.

ببرۍ چې د خوست او ځدرانو تر درې پوړې خرابې لارې، له وسله والو سره جګړې او له هغه وروسته په غرنيو لارو پر شا د متين وړلو ستړی کړی و، نو بې له دې چې ډېر وېښ پاتې شي، د خوب وربښمينې غېږې ته يې ځان وسپاره.

سپين ږيري د متين د شا پر رګونو لاس کېښود. نبض يې عادي ورته ښکاره شو. ساه اخيستل يې عادي او د زړه حرکت يې هم ښه و. سپين ږيري د ګوتې په واسطه د متين د سترګو پردې پورته کړې. څراغ يې ور بل کړ. د هغه کسي يې وکتل او له ځان سره يې غلي وويل: که خدای کول، زر به په هوښ راشي او نور څه يې هم له ځان سره وويل، خو داسې چې بل څوک پرې نه پوهېدل. له هغه وروسته د باندې ووت. سپوږمۍ د اسمان په منځ کې ولاړه وه. د سپوږمۍ په رڼا کې د غرونو کړۍ ډېره ښايسته ښکارېده. نري باد د نښترو څانګې داسې ښورولې لکه پښتانه زلميان چې ډول ته ځنې اچوي او څېرۍ هم داسې ښکارېدې لکه پښتنې پېغلې چې يې تماشې ته ناستې وي، خو د دغه ښايسته طبيعي جوړښت خوند او رنګ به کله، کله هغه ډزو ګډوډ کړ چې خال، خال په غرونو کې کېدلې او په ښکلو درو او لوړو څوکو کې به يې وحشت خپراوه.

سپين ږيرى همداسې ولاړ و او په يوه غره کې يې سترګې نيولې وې. دده له حالت نه داسې ښکارېده لکه خپل غم چې غلطوي او يا يې هم د

هاغه غره په لمنو کې چې دی ورته ګوري، داسې څه ورک کړي وي چې اوس يې خوب او ارام ته نه پرېږدي. څه وخت وروسته په ازغنو بوټو کې ناستې چرګې وککېدې. سپين ږيري مخ ور واړوه. ويې ليده چې يو غټ پش يې تر مخ تېر شو. سپي ور پسې منډه کړه او پش يې پسې واخيست.

سپين ږيرى خېمې ته لاړ. لاسي څراغ يې ولګاوه. که ګوري چې متين لږ غوندې له خپل ځای نه بې ځايه شوی دی، نو ورنږدې شو، خو سترګې يې پټې وې. پښې او لاسونه يې هم نه ښورول. اوبه يې رواخيستې. په يوه لاس يې د متين خوله خلاصه کړه او په بل لاس يې يو غړپ اوبه ور توی کړې چې ستونی يې لوند شي. وروسته له دې سپين ږيری د کټ تر څنګ کېناست. سر يې په خپلو زنګونو کې ننوويست او داسې ښکارېده لکه په ناسته چې ويده کېږي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرى په بل ځنګ واوښت، د سپین ږیري غږ یې واورېده چې د قرآن کریم تلاوت یې کاوه، خو د میندانۍ غږ هم ور سره ګډ و. سترګې یې وغړولې. په ځای کې کېناست. د لاسونو ګوتې یې سره ور وستې او ټکونه یې ترې پورته کړل. خوله یې وازه کړه. اررمی یې وکړ. متین ته ورنږدې شو، خو متین همداسې بې هوښه پروت و. بیا یې د خېمې دروازې ته وکتل. په خپل سر وتل ورته ښه ښکاره نه شول. خېمه د کور یوه برخه وه، خو دلته د لمانځه هم ناوخته کېده. له ځان سره یې وویل: لږ غلی شه کوندې سپین ږیری راشي او د اوداسه اوبه راوړي.

لږ وروسته د تلاوت غږ غلی شو. تر خېمې د کوزې اواز رسېده چې له اوبو ډکېدله او څو شېبې چې نورې هم تېرېدې، سپین ږیری په خېمه ورننوت او د ببري مخې ته یې د کوزې له اېښودو سره غبرګه کړه: ژنیه (ځوانه) ښه خوب دې وکړ، خو چې اوس لمونځ قضا نه کړې.

ببرى رښتیا هم چې ټوله شپه په ځان پسې نه و خبر شوی او سهار د سپین ږیري تلاوت او د میندانۍ غږ راویښ کړ.

ببري کوزه واخیسته او سپین ږیري ته یې وویل چې ته وګوره څوک خو به نه وي؟ سپین ږیری مخکې شو او ببري ته یې وویل: راځه.

دوی دواړه د غره ډډې ته لاړل. ببري اودس تازه او لمونځ ادا کړ. له هغه وروسته د سپین ږیري غږ ته انتظار و چې کله ورته وایي: راځه چې ځو، خو داسې ښکارېده لکه له سپین ږیري نه چې ببرى هېر شوی وي، ځکه بیا یې هغه غره ته کتل چې په نیمه شپه کې یې سترګې په کې ګنډلي وې. د سپین ږیري دې عمل تر ډېره پورې دوام وکړ. ببرى هم نور په انتظار ستړی شو او له بلې خوا یې متین ته تلوار و چې څه ورباندې شوي نه وي.

اخر ور ولاړ شو. د سپین ږیري پر اوږه یې لاس کېښود او سپین ږیری لکه په خوب کې چې وډار شي، سپک وغورځېده، خو چې ببرى یې ولید، نو ژر یې ځان سره سم کړ او ځان یې داسې وښوده چې زه، خو هېڅ وارخطا نه شوم.

سپین ږیری مخکې او ببرى ورپسې شو. له لږ مزل وروسته کور ته ورسېدل او سپین ږیري غږ کړ:

- لالمې (للمې) زویه! د ښنتر لاندې کټ واچوه چې چای هلته خورو.

- ابا چای تیار دی او کټ مې هم وړی دی.

سپین ږیري ببري ته مخ ور واړوه او ویې ویل:

- که خدای کول، خورېې! راځه چې د زخمي کټ هم راسره یوسو.

دواړه په خېمه ننوتل. په احتیاط یې کټ پورته کړ. د باندې یې راوویست او د هغه ښنتر لاندې یې یووړ چې سپین ږیري به هر سهار هلته چای څښه. د متین په لیدو د ببري زړه ډېر درد کاوه او هغه یې په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال نه شو لیدلی، خو اوس مجبور و چې دا هر څه وزغمي. بل لور ته ویریده چې هسې نه سپین ږیری د طالبانو خاص سړی وخېژي. ورباندې پوه نه شي او همدلته یې ونه وژني. ببری له ځان سره په همدې فکر کې ډوب و چې سپین ږیري ترینه وپوښتل:

- که خدای کول، دا نوم دې راته ووایه.

- زما نوم ببری دی.

- ببریه! ددې ملګري نوم دې څه شی دی؟

- دده نوم متین دی.

- په اصل کې د خوست یاست؟

- هو.

- په خوست کې د کوم ځای یې؟

- زه خو په خپله د خوست د مرکز یم او متین ځدراڼ دی.

- ښه، ښه که خدای کول، دی ځدراڼ دی؟

- هو.

سپین ږیري د شیدو پیاله واخیسته. سرپ یې ترې پورته کړ. غړپ یې تر ستوني تېر کړ. د سر له ښورولو سره یې اوممممم وکړ او نور غلی شو. ببري ورته وویل:

- ماما! ستا نوم څه دی؟

سپین ږیري یې سترګو ته وکتل. د ږیري څو تاره یې په ګوتو کې ونیول او په مسکا یې وویل:

- باز خان

- زامن، ورونه او وریرونه... څوک لرې او که یو ته یې؟

په دې خبره د باز خان څېره غمجنه شوه. سترګې یې سرې شوې. ببري ته یې د ځواب پر ځای یوازې وکتل او نور یې هېڅ ونه ویل.

ببري چې دده دا حالت ولید نو ترې غلی شو او بیا یې خپله پوښتنه تکرار نه کړه. پیاله یې پورته کړه. پوف، پوف ... پوکی یې ور وکړ، تر څو یخ شي، خو شیدې په اور پخې وې. ګرمې وې. زر نه یخ کېدې او ببري پیاله کېښوده.

د باز خان او ببري تر منځ چوپتیا خوره شوه، خو په دې ښکلې غرنۍ سیمه کې د ډول، ډول مرغانو او نورو حیواناتو اوازونو چوپتیا ماتوله. دغو اوازونو ببري ته خوند ورکړ. غوږ یې ورته ونیوه. دی که شاعر نه و، خو شاعرانه مزاج یې درلود. لاندې چې ترې ناست و، هغه نښتر ته یې وکتل. نور نښترونه یې هم تر نظر تېر کړل. نرې باد نغمې ترې ایستلې او دغه لنډۍ زړه ته ورغلې:

ستا د نښتر په شان ځواني ده
زما نیستي ده چې روان له ملکه یمه

جانان مې جرړې د زړه پرې کړې
لکه نښتر په تاوېدو ځمکې له ځمه

باز خان خولې ته لاس ونیو. ټوخی یې وکړ او بیا یې په خندا وویل:

- ته چې طالب هم یې نو په دې نه پوهېږې چې چای او یا بل خوراک ته پوکی ورکول حرام دي؟

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببري هم وخندل، خو دا خندا يې د وارخطايۍ خندا وه، ځکه وويرېده چې هسې نه ومې پېژني.

دواړه غلي شول. شېبه پس د ښېنو ښکالو راغله. د پښو له غږ سره وړې ډبرې هم رغړېدې. باز خان او ببري ور وکتل. که ګوري چې للمه ده او د اوبو ډک ژی يې پر اوږه دی. ببري زر ورته شا کړه او مخ يې بل خوا واړوه.

للمه ښايسته او غرنۍ پېغله وه. د سروې په څېر يې دنګه ځواني درلوده. د بطې په شان يې اوږده غاړه وه او سترګې يې له هوسۍ نه پور کړې وې. خدای پاک داسې ښکلا ورکړې وه چې د ښار نجونې يې په جمال او جلال پسې نه رسېدې. د کور اکثره کارونه يې خپله کول، ځکه پلار يې سپين ږيری و. د اوبو ژی يې په داسې لاره راوړو چې د سم خوست زلميان به تش هم نه وای پرې تللي. للمه د غره هوسۍ ته ورته وه، نو ځکه له هرې ډبرې، بوټي، ونې او غنې سره روږدې وه او داسې لارې ورته ستونزمنې نه وې.

باز خان د نسوارو ډبلې رواخيست. سر يې لرې کړ. دوه ګوتې يې ورټيټې کړې او شنه نسوار يې په شونډه کې کېښودل.

هلته ببري ته د نسوارو دوړه باد وروړه. پزه يې وتخنبده او څو زورور پرنجې يې سر په سر وکړل. له دې سره سم يې له سترګو اوښکې روانې شوې او پزې يې هم سرپ سروپ جوړ کړ.

باز خان ترې وپوښتل:

- که خدای کول، څه درباندې وشول؟

- د نسوارو ګرد... خبره يې پرې شوه او بل پرنجی يې وکړ.

باز خان وخندل او نور يې څه ونه ويل.

متين سترګې وغړولې. شاوخوا يې وکتل او غږ ته يې خوله جوړه کړه، خو دومره توان په کې نه و چې خبرې وکړي.

سپين ږيری باز خان راپورته شو. د هغه څېرې ته يې وکتل. پر تندي يې لاس ورته کېښود او ويې ويل:

- که خدای کول، پر ځان زور مه راوله. ډېر زر به ښه شې. بيا يې په للمه پسې څو پرله پسې غږونه وکړل چې زخمي په هوښ راغی. شيدې زر پخې کړه او رايې وړه.

للمې چې دا غږ واورېده، نو له ځان سره يې شکر وويست: شکر خدايه چې دا خوراکی په ښه کېدو شو. د څېرې څو لرګي يې په بېړه سره لاندې باندې کړل. اور يې بل کړ او شيدې يې باندې کړې.

هلته ببري له خوشالۍ نه خپلې اوښکې نه شوې پټولی. شکر خدايه، شکر...، زر، زر يې شکرونه ويستل چې متين په هوښ راغی او سپين ږيری هم خوشال و، ځکه دده د لاس برکت و چې متين ته خدای ج تر دې دمه ژوند ورکړ.

بازخان لا د متين پر شاوخوا راګرځېده او دده حرکتونه يې څارل چې د للمې سندريز غږ په غرونو کې انګازې خورې کړې او پلار ته يې وويل چې شيدې پخې دي. پلار يې ور غږ کړ چې زر يې راوړه. للمې پر مخ ټيکری سم کړ. د شيدو ډک جام يې رواخيست او د ښنتر خوا ته يې ور وړ. سپين ږيري پلار يې جام ترې واخيست او پوښتنه يې وکړه:

- سړې (يخې) کړې دې دي؟

- هو!

باز خان ببري ته وويل چې ته دې خپل لاسونه تر زخمي لاندې کړه، کرار يې کينوه او که خدای کول، لورې ته يې شاته تکيه کېږده. ببري

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرار، کرار متین راپورته کړ او للمي چې له ببري نه شرمېده هم، د متین شاته يې ټولې بستره کېښوده، تر څو متین شاته ونه لوېږي. بازخان لور ته وويل چې ته نور لاړه شه. للمه هم د نورو ښځو په شان رحم کوونکي وه. پر زړه نرۍ وه او د متین پر بد حالت زړه درد وکړ. زړه يې راډک شو. له سترګو يې اوښکي راغلې. غلي يې د اوښکو په وچولو پسې د ټيکري پيڅکه واړوله او په خېمه کې ورکه شوه.

باز خان د متین خولې ته د شيدو جام ورپورته کړ او ويې ويل:

- که خدای کول، خوله وازه کړه. غړپ ترې وکړه. لږ غټ غړپ، ای زمریه سړیه داسې... ، بل غړپ هم ترې وکړه چې زر له خیره ښه شې او شاباس.

متین له شيدو نه څو غړپونه په زور وکړل، خو باز خان ورته وویل چې دا څو ورځې دې څه نه دي خوړلي، که جام وچ نه کړې نو زر نه ښه کېږې.

متین د (نه) په ډول سر وښوراوه، خو سپين ږيري ور سره ونه منله او ټولې شيدې يې پرې وڅښلې.

نن يې دریمه ورځ وه چې متین په هوښ راغلی و. له پخوا نه يې اوس حالت ښه ښکارېده، خو لا هم په پښو نه شو درېدلی. بدن يې کمزوری و او زخمونه يې پوره نه و جوړ شوي.

متین په ځای کې وښورېده. له درده يې خوله جينګه کړه او د کېناستو هڅه يې کوله. ببري ورمنډه کړه. په جګېدو کې يې مرسته ورسره وکړه او تکيه يې ورته سمه کړه. متین چې کېناست، نو شاوخوا يې وکتل. له ببري نه يې په کمزوري غږ وپوښتل:

- د امین جان مړی هملته پاتې شو؟

- هو، څه مې کړی وای. له مجبورۍ نه مې خاورې پرې واوړلې.

متین غلی شو. بیا يې ژوره ساه واخیسته او د دعا لپاره يې شنډې پرانیستې:

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خدای ج دې يې وبښي.
- امين.

متين د اوبو کوزه پوره کړه. څو غړپه اوبه يې وڅښلې او بيا يې زياته کړه:

- دا ښکلې سيمه کوم ځای دی؟
- ياره! موږ يې هم نه پېژنو، خو ستا له برکته مو دا ځای پيدا کړ.

متين مسکی شو او بله پوښتنه يې وکړه:

- دا سپين ږيری څوک دی؟
- دا سپين ږيری باز خان نومېږي او ستا تربور دی.
- زما تربور؟!
- هو! آمر صاحب چې کله ښه شوې بيا نور تحقيقات وکړه.

د ببري دې خبرې ته متين کمزوري خندا وکړه او نور غلی شو.

ببري جيب ته لاس کړ. په موټي کې يې زنغوځي (جلغوزي) رواخيستل. لمن کې يې واچول او د سپينولو پيل يې پرې وکړ. په لږ وخت کې يې دغه د غره مېوه سپينه کړه او متين ته يې وويل چې ويې خوري. د متين که څه هم ډېر خوراک ته زړه نه کېده، خو له مودو ملګری ببری يې نه شو خپه کولی. زنغوځي يې ترې واخيستل او دانه، دانه يې خولې ته اچول چې ناڅاپه جدي شو او هغه لوري ته يې وکتل. پر للمه يې سترګې ولګېدې. للمه د خېمې تر څنګ ولاړه وه او متين ته يې پټ، پټ کتل، خو چې پوه شوه، متين هم ورته ګوري، نو زر يې دده له سترګو ځان پنا کړ او ورکه شوه.

د للمې له ورکېدو سره که ګوري چې له هغه لوري باز خان را روان دی او سيرلی يې هم تر غاړې نيولی دی. نري باد يې ږيره پر ځيګر ايخوا

ديخوا کوله. کله، کله به د باد څپه دومره تېزه شوه چې د پټکي شمله به يې هم شاته ترې واړوله. موده وروسته د هغه ننبتر لاندې را ورسېده چې معمولاً به ټول هلته کېناستل. باز خان ببري ته وويل چې دا چاړه در ونيسه. ببري ترې وپوښتل:

- په دې باندې څه کوې؟
- که خدای کول، دا سيرلی حلالوم. متين به يې اول ينه وخوري او وروسته غوښه، خو داسې نه وي چې د ملا نصرالدين په شان پر ټول سيرلي پښې راتاو کړي.

د باز خان دې خبرې ته ټولو وخندل. کله چې د خندا زور کم شو، نو ببري ورته وويل چې سيرلی مه حلالوه، ځکه متين اوس ښه دی، خو سپين ږيری چې د يوې خبرې سړی و، ورسره ونه منله او د سيرلي پر غاړه يې چاړه د الله اکبر له ناري سره سمه راکش کړه او حلال يې کړ.

کله چې يې د سيرلي نه څرمن واړوله، ټوک، ټوک يې کړ، نو ينه يې للمې ته ورکړه چې متين ته يې په غوړيو کې سره کړي. للمې هغه د غوا په غوړيو کې سره کړه. پلار ته يې غږ کړ چې ورشي او وريې وړي. پلار يې ورغی او څو شېبې وروسته يې د ينې کاسه د متين مخې ته کېښوده. متين مننه ترې وکړه او ويې ويل:

- زه به دې هېڅکله دغه حق پر ځای نه کړم، ځکه ته مو دا څو ورځې ډېر په عذاب کړې... باز خان يې خبره پرې کړه:
- که خدای کول، تر څو چې ښه شوی نه وې، تر هغو پورې دې دا خپل کور دی او همدلته به اوسې.

متين او ببري سره وکتل او بيا دواړه باز خان ته مسکي شول. ددوی له سپين ږيري سره ښه ساعت تېر و، ځکه هغه به ټوله ورځ د متين د

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشالولو لپاره د ځوانۍ کيسې کولې او هغه کيسې به يې هم ورته کولې چې څنګه به يې پر اوښانو د ځدراڼو له غرييزو ځنګلونو نه په قاچاقي لارو تمبې (چتراش) وړلې او څنګه به يې د ظاهر شاه پاچا له عسکرو نه ځان ساته.

يوه شپه يې له خېمې نه د باندې لېمڅۍ هوار کړی و. د چرګانو له بڼکو نه ډک بالښتونه يوې او بلې خواته ايښي وو. متين په کټ کې، ببرې او باز خان لاندې پر لېمڅي ناست وو او ډډې يې لګولې وې چې باز خان د ظاهر شاه د يوه عسکر د نيولو کيسه ورته کوله. متين او ببرې ډېره په خوند اورېده.

ده ويل چې يوه ورځ د ظاهر شاه عسکرو پر تمبو بار اوښ رانه ونيو او زما خېلخانې ته خدای ج له همدې اوښ نه روزي ورکوله. ما به چې له دې خوا نه د اوسني پاکستان د ټل سيمې ته بار يووړ، نو له هغه خوا به مې د بار پر پيسو د کورنۍ لپاره ګوړه، چای، رختونه (ټوکران) او ... سامان راوړ، خو کله چې عسکرو اوښ رانه ونيوه، نو په زړه کې مې وويل: لکه چې اوس دې خېلخانه له لوږې مري.

همدې فکر مې په مغزو کې ځای ونيوه. بالاخره همدې فکر کولو دې ته مجبور کړم چې د ظاهر شاه د وخت يو عسکر وتښتوم او په بدل کې يې اوښ را خلاص کړم.

که خدای کول، نيمه شپه وه چې يو عسکر په پيره کې ولاړ دی او له ځان سره ناري وهي: کي ستي؟ کوجا ميري؟ زه په پارسۍ ماړسۍ سم نه پوهېدم، خو له دې ټکو سره بلد وم، ځکه دوی به ټوله شپه دا ناري وهلې، خو هغه چا به زيات غورځي (ناري) کول چې د ټوپک پر ځای به

کوتک ورسره و. دې پيردار هم زيات غورځي کول. يوه شوم چې ټوپک ورسره نشته او يوازې کوتک ورسره دی.

باز خان شاته مخ واړوه. لاړې يې تو کړې او بيا يې کيسې ته دوام ورکړ: عسکر همدا غورځي کوي او زه د شا لخوا غلی، غلی ورغلم چې د پښو کړپی مې وانه وري، خو چې کله ور ورسېدم، نو په يوه لاس مې د هغه خوله ورته بنده کړه او په بل لاس مې يې مغزی تاو کړ. په دې ترتيب مې سړی څملاوه او په پټکي مې يې خوله او لاسونه ور وتړل. نه زور و، نه خوښه، خو عسکر روان و چې بالاخره مې له هغه ځايه راوويست.

بله ورځ مې عسکر له اوښ سره بدل کړ. ماته يې خپل اوښ راخوشی کړ او دوی ته مې عسکر ورپرېښود.

متين ځان سره کش کړ. خوله يې وازه کړه. اررمی يې وکړ او بيا يې وويل: دا خو ولا ډېره جالبه او خوږه کيسه وه.

له دې وروسته سپين ږيري باز خان متين ته وويل چې له نورو ورځو نه نن ډېر ښه يې. انشاالله زر به ښه شې، خو دا راته ووايه چې په ځدراڼو کې د کوم ځای يې؟

متين لږ غلی شو. بيا يې زر خبرې پيل کړې:

- زه په اصل کې د تنګي ځدراڼو د "غورمې بولی" يم. (دا په ځدراڼو کې ځان ته يوه پلارينه (قبيله) ده.) پلار مې سلام نومېږي. له نيکونو راهيسې په خوست کې ژوند کوو او هلته اوسېږو.

باز خان له خولې نه د ږيرې ويښته لرې کړ او پرله پسې يې بله پوښتنه وکړه:

- کوم سلام؟ هغه د زرمير زوی به نه يادوې؟

- هو، زرمير زما نيکه و کنه.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرې سره باز خان پاڅېده. متين يې پر تندي ښکل کړ او زياته يې کړه چې (که خدای کول) سلام د دوی سکه خوريې دی او له دوی سره يې ښه تګ، راتګ کاوه.

له دې وروسته اوږده چوپتيا خوره شوه او باز خان هم په فکرونو کې ډوب تللی و. سپوږمۍ له غرونو اوښتې وه او اسمان له رڼو ستورو ډک و. د ابشارونو اواز پر غوږو خوږ لګېده. روانو اوبو به ډبرې سره جنګولې او ځپو يې په غرونو کې انګازې خورولې. متين، ببرۍ او باز خان غلي ناست وو. بالاخره دغه اوږده چوپتيا باز خان په دې جمله ماته کړه: نو اوس مالومه شوه چې تاسو طالبان نه یاست. متين او ببرۍ يوه او بل ته په وارخطايۍ سره وکتل او د سپين ږيري په خبره حيران شول.

سپين ږيري چې د دوی حيرانتيا وليده، نو ډاډ يې ورکړ او ورته ويې ويل: که خدای کول، تاسو بې غمه اوسئ. زه مرسته درسره کوم، خو چې پر ما وسله وال او يا بله ډله خبره نه کړئ. زامن او يو ورور مې پروسږ کال ووژل شول او يوازې دا يوه لور مې پاتې ده. لور مې يو خدایځ لري او يو ما، نور څوک نه لري چې ساتنه ترې وکړي.

د باز خان په دې خبره متين او ببرۍ هم غمجن شول. د لانټين پلته اخر ته رسېدلې وه. د پخوا په شان يې رڼا نه کوله. متين د لانټين په تته رڼا کې د باز خان څېرې ته وکتل. زړه يې پرې وسوزېده او له ځان سره يې وويل چې هر چېرته ځم، نو په غمونو اوړم. خولې له خندا ډکې وي، خو شپې او ورځې يې غمجنې. ستا د خوښۍ لپاره خوشالي کوي، خو له زړونو يې وينې څاڅي. جنګه دربانديې لعنت شه چې هېڅ افغان ته دې خوشالي پرېښښوده.

متين په همدې سوچونو کې و چې پيشو رامنډې کړې. د دوی تر مخ پر لېمخې تېره شوه او باز خان هم غاړې تازه کړې. ببرۍ لانټين ته لاس ور اوږد کړ. پلته يې پورته کړه او رڼا زياته شوه. متين وويل: پلته يې مه پورته کوه چې بيا تېل ډېر خوري، خو باز خان ور غبرګه کړه: پرېږده يې، څه د سرې سر به وخوري. دوی چې دا خبره بشپړوله، نو چرګ وزرونه وټپول او اذان يې وکړ. متين د لانټين رڼا کې په لاس ترلي ساعت ته وکتل او بيا يې وويل: اوهوووو...، دا خو څه کم يوه بجه ده. درځئ چې ويده شو.

متين کټ کې ناست و، ايله وغځېده. ببرۍ هم خپلې بسترې ته پورته شو. باز خان خپل څادر ټک واهه او د کور په لوري لاړ.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار د اذان وخت و. تیاري ورو، ورو خپله لمن ټولوله او په غرونو کې د تبر غږ اورېدل کېده. له دې ښکارېده چې چا د ځنګلونو ونې غوځولې. بل لورته به کله، کله د ماشینونو غږ او د یو څه شي د برمه کولو اواز راغلو، دا بیا په همدې غرونو کې د کرومیټ ډبرو د کانونو خپل سري کیندنې رواني وې. کرومیټ ډبره د خلکو لخوا په غیرې مسلکي ډول له کانونو را ایستل کېده او بیا به په موټرو کې پر قاچاقي لار پاکستان ته وړل کېده. په قاچاق کې له قاچاقبرانو سره د ولسوالانو او نورو چارواکو هم لاس و. پاکستان ته به چې ورسول شوه، نو هلته به پروسیس کېدله. په پیټیو کې منظمه بندېده او بیا د کراچۍ بندر له لارې په بېړیو کې نورو هېوادونو ته صادرېدله، خو د پاکستان په نوم، نه د افغانانو. ګټه او امتیاز یې دواړه د پاکستان کېدل.

شین سهار له خېمې نه لږ هاخوا څو ځلې انګولا واورېدل شوه او وروسته داسې خرپې جوړ شو؛ تا به ویل چې چا څوک چپه کړي او تر ستونې یې نیولې.

باز خان چې خرپې واورېده، نو په بېړه یې تر بالښت لاندې ټوپک رواخیست او شکمن ځای ته یې ورمنډې کړې. ببرې هم بیدار شو. په اول سر کې وارخطا و، خو ژر یې خپله وارخطایي ورکه کړه او په منډه په باز خان پسې ورغی. هلته په رسېدو باز خان دوه ډزه وکړل او د بوټو په منځ کې یې څه شی وویشتل. ببرې هم د تیږې شاته سنګر ونیوه، خو باز خان چې خړ سپی هم ورپسې و؛ په خندا راوګرځېده.

ببرې په حیرانۍ ترې وپوښتل:

- څه شی و؟

باز خان لږ څه په ساه کې لوړ و. په ستړې غږ یې ځواب ورکړ:

- که خدای کول، په اوزو پسې لېوه راغلی و، خو دا ښه و چې سپی هلته و. لېوه یې راچپه کړی و. دی دې خدای ج ووهي.

ببرې ژوره ساه واخیسته او بیا دواړه یو ځای سره روان شول. للمه د خېمې په دروازه کې ولاړه وه او متین هم د ټوپک په ډزو پسې راویښ شوی و. په کټ کې وارخطا ناست و او فکر یې کاوه چې که کوم دښمن حمله پرې کړې.

کله چې متین ته ببرې ورنږدې شو، نو ترې وېې پوښتل:

- متینه څنګه یې؟

- نور ښه یم، خو زما زخمونه او لاس باید ډېر ژر ښه شي. د دښمن په منځ کې پراته یو او زه وینم چې ای ایس ای د طالب په جامه کې فعالیت کوي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته بيره مه کوه. خدای ج به هر څه اسان کړي. لاس خلاصولو ته دې څو ورځې پاتې دي. زخمونه دې هم نور ښه شوي او له خيره سره به زر پر خپلو پښو ودرېږې.

متين ږيره وګروله او زياته يې کړه:

- زما ږيره تخنيږي. هسې نه چې د سرښښو وخت راباندې پوره شي.

- څومره وخت يې پاتې دی؟

- څه باندې دوې مياشتې وخت ورته شته دی او د ويښتانو د ښنه کېدو ضد دوا هم، همدومره وخت لري.

- انشاالله موږ به له دوو مياشتو نه په لږه موده کې بريالي کېږو.

متين په غاړه کې اچولي مات لاس ته لږ زور ورکړ. ګوتې يې وښورولې. بيا يې نور زخمونه تر نظر تېر کړل. له پخوا اوس ښه و، خو کمزوري يې پر ځای پاتې وه.

د ببرې پام شو چې باز خان بيا هغه غره ته مخامخ په فکرونو کې ډوب ولاړ دی چې څو ورځې مخکې يې ورته کتل او په هغه ورځ يې هم د نن غوندې په څېره کې غم ښکارېده. ببرې متين ته اشاره وکړه او ويې ويل:

- باز خان مې څو ځله وليد چې هغه غره ته غمجن ګوري او تر ډېره ورته په فکرونو کې ډوب ولاړ وي... ببرې لا دا خبره نه وه بشپړه کړې چې للمې غږ کړ:

- ابا وه ابا چای تيار دی.

باز خان سوړ اسويلی وکړ، خو چې پوه شو د متين دوی ورته پام دی، نو په زوره يې پر شونډو مسکا خوره کړه، تر څو متين او ببرې ورباندې پوه نه شي او بيا په زنګېدلو قدمونو د دوی پر لوري ور روان شو.

درې واړه تر نښتر لاندې چای څښلو ته کښناستل. پيالې يې ډکې کړې او سپين ږيري په خيرن واسکټ لاس ننويست. يو موټی زنغوځې يې متين ته ورکړل او يو موټی يې ببرې ته. باز خان نسوار تو کړل. پر خوله يې اوبه ورغړولې. بيا يې زنغوځې تر چينجنو غاښونو لاندې کېښودو او ټس يې ترې پورته کړ.

هلته متين هم شخوند وهل پيل کړل او له دې سره سم يې وويل:

اوممممممممم ولا چې ډېر خواږه دي، ښه اورته (وريته) شوي دي.

هاخوا ببرې له خرسنې ډوډۍ ګوله وکړې او بيا له پيالې نه سرپ پورته کړې.

کله چې چای وخوړل شو، سپين ږيري للمې ته غږ کړ:

- لالمې! راشه د سلام له زوی متين سره سترې مه شې وکړه، دی خو زموږ خوريې کېږي.

د متين زړه په ټوپونو شو. په څېره کې يې وارخطايي وليدل شوه، په لړزېدلي غږ يې وويل:

- هېڅ کيسه نه ده.

- هلته په خوست کې به بيا عزيزانو ته وايې چې له باز خان کره تللی وم او په سترې مه شې هم نه پوهېدل.

للمې غږ واورېده، خو لږ پسې ورکه شوه. سپين ږيري غاړه تازه کړه او بيا يې ور غږ کړ چې زر راشه.

لږ ځنډ وروسته للمه راغله. متين ته يې لاس ورکړ او ورته ويې ويل:

- سترې مه شې.

- جنتي شې.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متين لاندې کتل. للمې ببرې ته مخ ور واړوه او له لرې نه يې سترې مه شي ورکړه.

- وروره سترې مه شې.

ببرې هم په داسې حال کې ځواب ورکړ چې لاندې ځمکه يې ګروله.

کله چې للمه روانه شوه، نو متين د شالخوا غلي پسې وکتل او له وارخطايۍ نه يې د زړه دربې دومره تېز و چې په اصطلاح پر خپلو غوږو يې اورېده.

ټول غلي ناست و. باز خان د نسوارو کوټي په هنداره کې خپل مخ ته وکتل. پر پزه يې ببر ويښتان ولاړ و. له هغو نه يې اورد ويښته په ګوتو کې ونيو او له بېخه يې وويست.

متين د للمې په فکر کې و چې پرون يې ولې پټ، پټ ورته کتل. که يې پلار ورباندې پوه شي او يا يې ووينې، نو دده حيثيت به نه يوازې د دوو پيسو شي، بلکې د ژوند څکه ولاکه ځينې وکړي.

بل لور ته ببرې همداسې د ځمکې په ګرولو اخته و او ليکې يې په کې ويستې. يو غټ مېږی راغی او پر لنګي يې وچيچه. بې اختياره يې لنګی په ځپېړه وواهه. شرک ته يې متين او باز خان هم ته متوجه شول. دې صحنې ته ترېوې شيبې درې واړو ښه وخندل.

چې د خندا زور کم شو. څو شيبې غلي ناست وو. متين يو وار ببرې ته وکتل او بيا يې له باز خان نه وپوښتل:

- ماما! تا د شپې ويل چې زامن او ورور دې ووژل شول او يوازې يوه لور در پاتې ده؛ په خپل مرګ مړه شوي او که بله پېښه وه؟

د باز خان پر شونډو مسکار ورکه شوه. تر څو شيبو پورې غلی و. بيا يې متين ته په سرو سترګو وکتل او ويې ويل:

- کيسه ډېره ترخه ده، خو درته وبه يې کړم.

متين په کټ کې ځان سم کړ او ببرې هم د ځمکې ګرول پرېښودل.

سپين ږيري باز خان لاړې تېرې کړې او کيسه يې داسې پيل کړه:

- په دې غره کې مې د اوزو او پسونو يوه لويه رمه لرله. دغه رمه زما، زما د ورور او زامنو ډېره لويه هستي وه. د هغه رمې په برکته مو د زنځوځيو ډېر ځنګلونه واخيستل. رمه به مو په ژمي کې ستاسو د بوليو د منطقې (سيمې) له لارې، د ښنګوستې (په تنګي ځدراڼو کې د درې نوم دی) په دره ننوويسته او د ځمبځي پر کنډو به مو خوست ته اړوله تر څو ژمی هلته وي، ځکه چې په ژمي کې د خوست هوا مناسبه وي.

باز خان غلی شو. د اوبو کوزه يې پر سر واړوله. اوبه يې وڅښلې. له اوبو څښلو وروسته يې د څادر په څنډه خوله پاکه کړه او کيسې ته يې دوام ورکړ:

په اوړي کې مو بيا دا رمه له خوست نه بېرته دې غرنۍ منطقې ته راوسته او ټول اوړی مو کله په يوه غره او کله په بل غره کې څروله چې زما ورور او زامن به په مياشتو، مياشتو ورپسې وو. دوی هم خوشال وو، ځکه پيسې يې ګټلې، خو يوه ورځ په هاغه مخامخ غره کې (هغه غر يې ور وښود چې دی به غمجن ورته ولاړ و.) مې درې زامن او يو ورور په رمه پيسې وو چې د امريکايانو جيټې راغلې او بمبار يې پرې وکړ.

کيسه دردناکه وه. سپين ږيری غلی شو. د سترګو په کونج کې را روانه اوښکه يې پاکه کړه. شاوخوا يې وکتل او له لرې چوپتيا وروسته يې په ژړغوني غږ زياته کړه:

که خدای کول، بمبار دومره سخت و چې پر غره يې اور بل کړ. بمبار د شپې له څلورو نه د ګهيځ تر اتو بجو روان و. دا خونړی بمبار چې کله غلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، نو ځان مې یوازې ور ورساوه، څکه په دې منطیقه کې ډېر ځوک ژوند نه کوي.

هلته په رسېدو مې په داسې څه سترګې ولګېدې چې په ټول عمر ورسره نه وم مخامخ. داسې نه وه چې پر ما سختې نه وې تېرې یا مې مړي او زخمیان نه وو لیدلي. د جهاد په دوره کې مې ډېر سخت حالتونه لیدلي وو، خو دې حالت هغه ټول رانه هېر کړل.

زامن او ورور مې پاک سوزېدلي وو. داسې لوبه یې پرې کړې وه چې نه پېژندل کېدل او نه هم د راوړلو وو، نو مجبور شوم چې هلته یې تر خاورو لاندې کړم. خدای ج دې ددوی شهادت قبول کړي.

متین او ببري ورپسې امین کړه.

باز خان له ګوتو ټکونه پورته کړل او کیسې ته یې داسې دوام ورکړ:

له څلورو سوو نه زیاتې اوزې او مېږې وې چې په دې کې یوه هم ژوندۍ نه وه پاتې. که خدای کول، پر دې پېښه د خوست عزیزان خبر شول. دوی خبریالان دي که څه بلا له ځان سره راوستل. غره ته چې د موټر لار نشته، نو په پښو یې مزل ور وکړ.

څو شپې وروسته زما وړه ریدیو (راډیو) ده، په هغه کې مې خبرونه نیولي وو چې دا واقعه یې اعلان کړه. ویې ویل چې د هغه وخت بادشاه (جمهور رئیس) حامد کرزي کمیسیون که څه بلا ورته ټاکلی، تر څو مالومه کړي چې رښتیا یې د وطن خلک (ملکیان) وژلي او که طالبان دي، خو د کرزي بادشاهي هم د هوا ګزول وو؛ نه یې کمیسیون مالوم شو او نه یې ممیسیون.

د باز خان کیسه پای ته ورسېده. ببري او متین هم دده پر غمجنه کیسه ساړه اهونه وویستل.

متین او ببری پنځه شلوېښت ورځې هملته وو. د متین زخمونه اوس ښه شوي وو او لاس یې هم خلاص کړی و. متین به سهار وختي له لمانځه وروسته د منډې تمرین کاوه، تر څو یې بدن ووده وکړي او په راتلونکي کې ستونزه احساس نه کړي.

بل خوا ببری له باز خان سره و. که هغه به د لرګیو په راوړلو پسې تلو، نو دی به سم ورسره و او که بل کار به یې کاوه، نو هم یې له څنګ نه، نه جلا کېده.

یوه ورځ باز خان او متین د سهار په خړه کې د لرګیو په راوړلو پسې له کوره ووتل. متین چې له خوبه راویښ شو، نو د اوبو ډکه کوزه ورته

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابښي وه. هغه يې ور واخيسته. اودس يې تازه او لمونځ يې ادا کړ. له هغه وروسته بيا هوار ځای ته لاړ او منډې وهل يې پيل کړل.

للمې د سهار چای لپاره ډېر انتظار ورته وکړ چې را به شي خو متين پسې ځنډ کړ. بالاخره للمه مجبوره شوه چې پسې ورشي او چای څښلو ته يې راوغواړي، خو چې هلته ورسېده، نو د متين د ځوانۍ په ليدو دا هر څه ترېنه هېر شول، ځکه متين اوس بيا د ګل په شان په غوړېدو و. متين له پخوا نه ښکلي او دنګه ځواني لرله. تک تور وېښته او طبيعي تورو سترګو يې د ډېرو خلکو پام ځان ته اړوه؛ للمه خوارکې خو لا پر ځای پرېږده.

متين په منډو سر و. ځان يې ښه ستړی کړی او خولې يې پر مخ روانې وې. للمې هم نښتر ته په داسې حال کې ډډه ووهله چې دده ورته پام نه و. دغه شيبه له نښتر نه د للمې پر اوږه وچ ډکی راولوېده. په دې سره هغه لکه له خوبه چې راوېښه شي، په ځای کې سپکه وغورځېده او ځان ته يې پام شو. زر يې ځان سره سم کړ او متين ته يې ورغږ کړ چې چای څښلو ته راشي.

متين ځای پر ځای ودرېده. حيران يې ور وکتل او ويې ويل:

- ته دلته څه کوې؟

- تا پسې راغلم، چای تيار دی.

متين اوتر، اوتر شاوخوا وکتل او بيا يې زياته کړه:

- ته ورځه چې ماما دوی راشي بيا به يې وڅښنم.

- نه، اوس به راسره ځې، ځکه ابا بيا غصه کېږي او وايي چې تا تر اوسه چای ولې نه دی ورکړی.

متين ورغی. يوه شيبه يې په خړو، خړو ورته وکتل او بيا يې په ترخه لهجه وويل:

- ته ښه کار نه کوې چې په ما پسې راځې ځکه زه يو نر يم او ته ښځه.

- ما خو پردې چاته غږ نه دی کړی چې چای ته راشه او اوس خو مې ترورزی هم کېږې، نو ولې درپسې رانه شم؟

وروسته يې جيب ته لاس کړ. پر ګلانو جوړ دسمال يې رواخيست. متين ته يې ورکړ او بيا يې زياته کړه: ها، دا واخله. تاته مې جوړ کړی چې ستړی کېږې، نو بيا به خولې پرې پاکوې. بل چې دومره منډې وهې او ځان ستړی کوې، خو راځه له ما سره د اوبو ژی راوړه، نو ښه ورزش به دې کېږي.

د للمې پر دې خبره د متين رنګ له غصې سور واوښت، خو چې للمې دده غصه او وارخطايي وليده، نو ښه ډېر يې ورته وخندل او په تلو کې يې له خندا نه په ډکه خوله وويل: څومره ساده يې.

للمه روانه شوه. متين تر هغې پسې کتل، تر څو هغه ترې پناه شوه. بيا يې په لاس کې ورسره دسمال سترګو ته ايخوا ديخوا واړوه. ښايسته و. خوند يې ورکړ او د هغې خبره هم ورياده شوه چې شيبه وړاندې يې ورته وويل: کله چې د منډې په وخت کې خولې کېږې، نو بيا يې پر دغه دسمال پاکوه. دا مې ستا لپاره جوړ کړی.

متين ورو، ورو د للمې په فکر کې ډوب شو. د هغې توري سترګې ورياد شوې، ښايسته ورته ويسېدې. دومره ښايسته چې زړه يې بې واره حرکت تېز کړ او په ساه کې هم ورسره لوږ شو. يو څه يې محسوس کړل، داسې لکه د هغې خندا چې اوري.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د متين چې کله ځان ته پام شو، نو ځان يې ملامت کړ او ويې ويل چې ته يو پوليس يې او پوليس بايد هېڅکله داسې غلطي ونه کړي. هر پوليس ته اول کورنۍ او بيا هېواد ور تر غاړې دی.

متين لکه ليونی ځان ته ګړ و او خبرې يې کولې. همدا شيبه دوی هم راورسېدل. ببرې د لرګيو پنډ پر شا و او غږ يې پرې وکړ:

- وه متينه! څنګه له ځان سره ګډ يې؟

متين د غږ په اورېدو وارخطا شو او خبره يې په هسې، هس، هـ... کې تېره کړه، خو ببرې پوه شو چې متين څه ستونزه لري، ځکه د ملګري په خوی تر ټولو ښه د هغه نږدې ملګری پوهېږي چې بيا د ببرې او متين په شان له وړوکوالي نه سره ملګري او يو ځای لوی شوي وي.

ببرې ترې وپوښتل چې چای دې څښلي او کنه؟ خو متين ورته وويل چې زه تاسو ته منتل وم، تر څو تاسو هم راشئ او يو ځای يې سره وڅښو.

باز خان پر لېمڅي ناست و چې دوی هم ورغلل، خو باز خان په ترخه لهجه متين ته وويل چې تا ولې چای نه دی خوړلی. متين په ځواب کې ورغبرګه کړه: چې تاسو راسره نه ياست، يوازې چای خوند نه راکوي. بالاخره درې واړه چای څښلو ته کېناستل او هر يوه له خپلې پيالې نه سړپ پورته کاوه.

متين ببرې ته مخ ور واړوه او ويې ويل:

- زه او ته بايد سبا په خپل کار پسې لاړ شو، ځکه زه نور ښه يم او ارام ته ضرورت نه لرم او...

د متين پر دې خبره ببرې حيران شو، د هغه خبره يې پرېکړه:

- خو زه دې وينم چې ته لا ارام ته اړتيا لرې، نو ولې دې بيړه شوه؟

متين دا ځل لږ په ترخه لهجه ځواب ورکړ:

- زه نور ښه يم. بايد کار مخکې يوسو او هر څنګه چې کېږي، سبا نه پاتې کېږو.

باز خان ببرې ته مخ ور واړوه، خو هغه سترګک ورته وواهه چې څه مه وايه.

ورځ تېره شوه او پر وطن شپه راغله. متين په دې پلمه چې سبا وختي ځي، تر نورو شپو مخکې پرېوت. سپين ږيری هم پاڅېده. څادر يې ورسره واخيست او ويده کېدو ته لاړ. ببرې هم له ناکامه کټ ته پورته شو او اوږدې پښې وغځېده.

متين چې هر څومره ځان ويده کاوه، خو خوب نه ورتلو. د للمې يوه، يوه خبره وریادېده. ددې تر څنګ که څه هم ده ځان داسې ښوده چې زه يې په کيسه کې نه يم، خو چې کله به د هغې د سپوږمۍ په څېر ښايسته څېره او له هوسۍ نه پور کړې تورې سترګې وريادې شوې، نو زړه به يې په سينه کې په ټوپونو شو او د هغې د بيا ليدو تلوسه به ورسره پيدا شوه. بل به چې سبا ته د تګ خبره وریاد شوه، نو نه پوهېده چې ولې ددې ځای په پرېښودو پسې خپه کېږي او ولې يې زړه نه غواړي چې دا ځای پرېږدي. په دې کش مکش کې يې څو ځلې پر ځان ايت الکرسي چوف کړه، تر څو له دغه وسوسو نه خلاص شي. کله به پر يوه ډډه شو او کله پر بله، خو تر اخره نه ويده شو او نه يې هم د للمې له يادونو ځان خلاص کړ.

د سهار له ملا اذان مخکې چرګ خپل وزرونه وټپول او بانګ يې وکړ. متين هم له غره نه پناکېدونکې سپوږمۍ ته کتل او په زړه کې يې بې اختياره تېره شوه چې کله زه لاړ شم، نو دې سپوږمۍ ته به ګورم او کېدای شي چې په هغه شپه للمې هم ښايسته سترګې ور پورته کړې وي. ددې خبرې په کولو سره متين په کټ کې نېغ کېناست. توبه، توبه خدايه توبه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

توبې يې وويستې. د سهار يخ باد پرې ولګېده. خوند يې ورکړ او له ځانه سره يې وويل چې دا باد به د للمې پر خېمه هم لګېدلی وي، ځکه به خوندور ښکاري.

متين د للمې په مينه کې کراره کرار ډوبېده. ده هېڅکله دا ډول حالت نه غوښته. نه پوهېده چې له للمې سره يې مينه ده، خو د هغې په ورياديدو به يې زړه درد وکړ او بل ډول خوږ احساس به يې کاوه.

متين ټوله شپه د للمې په مينه کې غرق و. حال يې د مجنون غوندې و. متين هڅه کوله چې دی يو پوليس دی او پوليس بايد په هېڅ ډول د داسې څه قرباني نه شي چې هم يې نوم بد شي او هم يې د اصلي هدف مخه ډب کړي، خو دلته متين هم ناتوانه و، زړه يې داسې څه کول چې دده په وس نه و پوره.

متين دغه غريبزه سيمه چې پخوا يې هره ونه او بوټی ورته دښمن ښکارېدل، خو نن ورته د للمې پر سر بوټي، ونې او کاڼي له رنګينيو نه ډک و او په فکر کې يې له دې هر څه نه ښکلاګانې ورېدې.

باز خان له نورو ورځو نه للمه وختي له خوبه راويښه کړه او ورته ويې ويل چې پاځي؛ چای وختي تيار کړي، ځکه متين دوی روان دي.

للمې چې دا غږ واورېده، نو د سترګو له غړولو مخکې يې په زړه کې سوي څړيکه تېره شوه. د بېلتانه غږ بد پرې ولګېده او بيا يې خپل پلار ته له خوب نه په ډکو سترګو حيران، حيران وکتل، خو پښتنه پېغله وه، نو ځکه يې له خولې نه ولې او څنګه کلمې ونه وتلې.

للمې چې لمونځ ادا کړ، اول يې د زړه د صبر دعا وکړه او بيا يې متين ته د خير او دده د ښه ژوند لپاره خدای ج ته زاري وکړې. وروسته پاڅېده. په بيړه يې چای تيار کړ. د متين او ببري د سفر لپاره يې د غوا په غوړيو

کې له خيشتو (لندو) اوړو نه د کلچو په شان ټيکالي پاخه کړل او په دسمال کې يې ورته غوټه کړل.

له چای څښلو وروسته باز خان متين ته وويل چې که خدای کول، ته لا ښه شوی نه يې، خو ضد کوې. متين ځواب ورکړ چې بيا ببيخي پرې ناوخته کېږي. کېدای شي چې هوا يخه شي. د هرې ورځې په تېرېدو دا ماموريت سختيږي. شپې يې ډېرې وتلې دي او دلته له دې زيات اوسېدل ورته ښه نه دي.

- کوم لوري ته ځئ؟

- سره کوېښ ته.

باز خان له چای نه غړپ وکړ او بيا يې بې له مقدمې زياته کړه: که خدای کول، دغه د پاکستان جاسوسان دي او که ای ايس ای ورته وايي، ډېر خطرناک خلک دي، ځکه دوی د ځدراڼو په سيمه کې د زياتو خلکو زامن، وروڼه او پلرونه برمته (يرغمل) کړي. دا کار يې ددې لپاره کړی چې که کوم څوک کار ورته ونه کړي، نو برمته کړی کس سمدلاسه وژني او هغه کس مجبور دی چې د خپلې کورنۍ د ساتنې لپاره د دوی هر امر ومني. ددې تر څنګ د مرستې خلک هم په کې شته، خو که موقع پيدا شي او يو څوک يې ملاتړ وکړي.

که څه هم د متين فکر د للمې په ليدو کې و، خو بيا يې هم د باز خان پر خبره غور وکړ او ترې ويې پوښتل چې دا کسان به سړی څنګه مالوم کړي؟

باز خان د لونګۍ پر شمله له ګيرې نه د چايو څاڅکي پاک کړ او بيا يې زياته کړه: که خدای کول، زه کوښښ کوم چې تاسو ته د مرستې لپاره يو څوک پيدا کړم. تر اوسه بريالی شوی نه يم، ځکه تاسو ناڅاپي روان

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی، خو تر څو چې تاسو هلته رسیږی، نو زه به هم یو څه وکړم. بل مو دې ته هم فکر وي چې هغه منطقه د جبار ده او جبار ډېر ظالم سړی دی. په دې منطقه کې يې خلکو ته زیاتې ستونزې او کړاوونه ورکړل.

په همدې خبرو، خبرو کې چای وخوړل شو. د متین که څه هم تګ زړه نه غوښته، خو اوس پښتو او غیرت نیولی و. یو خوا دنده ور تر غاړې وه او بل يې له خولې وتلې وو چې نه پاتې کېږي.

ببری بیا د متین لپاره خپه و، ځکه ویل يې چې متین تر اوسه لا سم نه دی ښه شوی، داسې نه چې د وسله والو پر ضد د عملیاتو پر مهال څه پرې ونه شي او ځانونه د خپلې بې غورۍ قرباني نه کړي.

باز خان پاڅېده او زیاته يې کړه: که خدای کول، چې یو ځل مو د تګ نیت کړی وي، نو بیا پر ځانونو مه ناوخته کوئ.

متین او ببری له ځایه پاڅېدل. هغه دوه ټوپکونه چې له وسله والو نه ببري اخیستي وو، یو متین واخیسته او بل ببري. سپین ږیري باز خان بیا نه یوازې شاجورونه له مرمیو ورته ډک کړل، بلکې اضافي شاجورونه يې هم ورته وسپارل او دا يې متل ورته وکړ چې: "وسله که بار ده، خو په کار ده."

دوی چې له باز خان نه رخصت اخیست، للمه هم راورسېده. ببری څو ګامه لرې لاړ. متین ته يې وویل چې څو شپې به پاتې شوی وای، خو متین ځواب ورکړ چې اوس ځم او بل وخت که مې موقع پیدا کړه، نو بیا به راشم.

للمې متین ته غوټه ورکړه. ها دا در واخله. خامخا پر لاره به ورږي شئ.

متین چې غوټه ترې واخیسته، نو د خدای په امانۍ په خاطر يې لاس ور اوږد کړ. للمې لاس ورکړ، خو دا ځل متین د هغې لاس ته غلی زور

ورکړ او بیا يې پرېښود. دغې زور د للمې زړه ته د برېښنا غوندې ټکان ورکړ او دغه شارتې د مینې وه، ځکه ښه پرې ولګېده.

متین هم له باز خان نه رخصت واخیست او روان شو، خو د متین دغه تګ د للمې پر زړه د غمونو بار واړوه او متین هم د للمې نه د لرې کېدو پر وخت داسې محسوسوله لکه هر قدم چې پر ماتو شیشو ږدي او د شیشو د درد څرېکه ان په زړه کې هم محسوسوي. باز خان او للمې همداسې له شا پسې کتل. متین چې کله درې ته کوزېده، نو شاته يې مخ واړوه او دوی ته مسکی شو.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متین له ټولې ورځې مزل وروسته پر یوه لوړه کېناست او ډبرې ته یې ډډه ووهله. له سترګیا نه یې رنګ سپین تښتېدلی او په ساه کې لوړ و. ببری هم راورسېده او په سترې غږ یې پوښتنه وکړه:

- اوس څه کوو؟

- مزل... خو ته صبر چې زه نقشه وګورم.

متین جیبي نقشه پرانیسته. د کانتور پر کرښو چې د غرونو لوړې ځوکې مالوموي؛ ګوته تېره کړه او ویې ویل: سره کوښښ ته لا لار پاتې ده. موږ باید په لږ وخت کې ځانونه ورسوو. دښمن هوښیار دی چې دام راته وانه چوي.

ببري غلي وویل:

- خو د لمر سترګه په ډوبېدو ده.

- تر ماښامه باید مزل وکړو. متین له دې خبرې سره پاڅېده او روان شو.

د متین بدن که څه هم ښه شوی و، خو کمزوري یې لا پاتې وه. ببری پوهېده چې په مزل کې سترې کېږي، خو بیا هم هڅه کوي چې دنده ښه ترسره کړي او لار په لږ وخت کې ووهي. دواړو د ماښام تر ناوخته مزل وکړ. وروسته د اوبو تر خنګ په یوه شنه ساحه کې تم شول. تر سبا پورې همدلته پاتې شول او دمه یې جوړه کړه.

کله چې د ماخستن د ډوډۍ وخت راورسېده، ببری ولاړ شو. په پټکي کې یې اوبه راوړې. وروسته یې د دسترخوان په ډول دسمال هوار کړ او هغه کلچو ته ورته ټیکالي یې خپل او د متین مخې ته کېښودل چې للمي د سفر لپاره ورته پاخه کړي وو.

متین چې دا ولیدل، نو یو ځل بیا للمه ورياده شوه او د هغې په بېلتانه کې یې ځان ډېر بدمرغه محسوس کړ، خو له دې سره، سره یې پر ځان زور راوست، تر څو ببری پرې پوه نه شي.

متین له ډوډۍ خوړلو وروسته ببري ته وویل چې زه پیره کوم او ته ویده شه. ببري که څه هم ټینګار وکړ چې زه پیره کوم او ته ویده شه، ارام ته اړتیا لرې، خو متین ورسره ونه منله.

ببري د بالښت پر ځای ډبره تر سر لاندې کړه او پرېوت. سترې و. څو شیبې وروسته په دې نړۍ کې نه، بلکې د خوب په غېږه کې وو، خو متین ویښ او پیره یې کوله. پر زړه او ذهن یې نه یوازې د للمي غم حملې کولې، بلکې له دې وړاندې چې څه د ژوند ترخې پرې تېرې شوې وې؛ یوه، یوه وریادېده.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له يتيم ګېډو رانيولي، د غربت تر سختو شپو، پوليسو ته ورتګ او بيا تر نن پورې چې کوم تکليفونه او ستونزې د خپل وطن او خلکو لپاره زغمي، دا ټول يې يو، يو فکر ته ورغلل، خو پر دې ټولو سربېره يې د للمې غم پر زړه بل ډول اثر کړی و او تر ټولو خوږ ورته ښکارېده.

د فکرونو دغې اوږدې لړۍ پر متين باندې شپه نيمايي ته ورسوله او سپوږمۍ د اسمان په منځ کې پر تندي ولاړه وه. متين په دې نيت چې للمې به ور ته کتلې وي، تر اوږدې شېبې يې سترګې په سپوږمۍ کې ګنډلې وې او د هغې سيل يې کاوه. سپوږمۍ ته په کتلو يې نه يوازې د مينې ليونۍ تنده ماته نه شوه، بلکې د للمې غم يې پر زړه لا خپلې منګولې ښخې کړې. د هغې ورکړې دسمال يې رواخيست، پر مخ يې واچوه. د هغې د پېغلتوب بوی ترې ورغی. خوند يې ورکړ. په همدې حال کې خوب غلبه پرې وکړه او په ناستې ويده شو.

سهار زيړ لمر ختلی و. متين او ببری دواړه ويده وو. ځو بيزوګان پر لوړه ناست وو او د دوی لوري ته يې وړې ډبرې رغړولې چې اخر يوه ډبره د ببري پر پښه ولګېده. سترګې يې وغړولې. که ګوري چې په وطن زيړ لمر ولاړ دی. متين هم پر مخ دسمال اچولی او تېرې ته يې ډډه وهلې، ويده دی. په بېړه يې ټوپک ته لاس کړ، خو چې لوړ يې وکتل. پر بيزوګانو يې سترګې ښخې شوې. بيزوګان هم له ټوپک نه ووېرېدل او په منډو شول. ببري چې د دوی تېښته وليده، نو د ټوپک شپېلۍ يې ببرته ټيټه کړه.

ببري پر متين هم غږ وکړ، تر ځو پاځي چې ناوخته دی. متين چې له خوبه راويښ شو، نو په حيرانۍ يې ببري ته وکتل چې ښنګه په پېره کې او بيا تر لمر ختو پورې په ناستې ويده پاتې دی. دسمال ته يې فکر شو. حيراني يې په وارخطايۍ بدله شوه. زر يې جيب ته کړ او په يو ډول سره

يې له ببري نه د دسمال د پټولو هڅه وکړه، تر ځو پرې پوه نه شي. په هغه متل کې يې څه ښه ويلي چې: (غل په غره کې نه ځايېږي.) متين په وارخطايۍ سره د دسمال په پټولو ببری شکمن کړ او پوه شو چې خامخا د کاسې لاندې نيم کاسه شته.

دواړو بيا ټوپک اوږو ته واچول او مزل يې پيل کړ. د متين ستراتيژي دا وه چې له يوې خوا په لنډه لاره خپل هدف ته ورسيږي او بل لور ته يې پر سمو لارو، ځکه مزل کول نه غوښتل چې دښمن به يې د هدف مخه ډب کړي او دواړه به له منځه يوسي، نو له دې امله دوی ته د ځدرانو د غرونو پېچلي جغرافيي موقعيت پرېمانه ستونزې جوړې کړې وې. مجبور وو چې د هېواد او خلکو د ژغورلو لپاره يې دا هر څه زغملي وای.

له ببري سره اوږد لرګی ورسره و. د کوزېدو په وخت کې چې به يې پښې وښوييدې او يا به پوه شو چې له غره نه په منډه کېږي، نو ځان به يې پرې تکيه کاوه. په يوه ځای کې چې دی او متين دواړه کوزېدل، نو ببري پر لرګي ځان تکيه کړ. متين ته يې مخ ور واړوه او ويې ويل چې زه خو ځو لنډۍ وايم. متين له ځان سره مسکی شو او بيا يې وويل: ستا له لنډيو نه هسې هم نه کېږي، پرې ورځه له خيره. ببري شاوخوا وکتل او بيا يې لاندې لنډۍ وويلې:

زلفې دې دام خال دې دانه ده
زه خوار مرغه په دام د زلفو بندي شومه

د يار وصال کې ګرمي کېږي
ظالم بيلتون يې سرو لمبو ته کشوينه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګودر ته ځي ورپسې ورشه
هغه به ژی په لېو ورو، ورو ډکوينه

متين چې کله وروستۍ لنډۍ واورېده، نو پوه شو چې ببري ده ته اشاره وکړه. د ببري پر وړاندې د متين رنګ له شرمه سور واوښت او په بنده، بنده ژبه يې وويل: ته څه، څه، څه ... بد کوې او دا څه وايې؟

ببری چې د سوړ مزاج خاوند و، نو په خندا يې ځواب ورکړ: هسې ما څو لنډۍ درته ډالۍ کړې او نور مې هېڅ نه دي ويلي.

د متين رنګ که څه هم د ببري پر وړاندې له شرمه سور شو، خو پټ په زړه کې يې له لنډيو نه دومره خوند واخيست چې له دې وړاندې يې اټکل هم نه شو کولی. په تېره د ببري وروستۍ لنډۍ ډېر خوند ورکړ، په زړه کې يې بار، بار تکراروله چې:

ګودر ته ځي ورپسې ورشه
هغه به ژی په لېو ورو، ورو ډکوينه

ببري هم له شوخۍ نه په ډکه لهجه په لنډۍ کې د منګي پر ځای ژی ورته ياد کړ، ځکه للمي به په ژي کې اوبه راوړلې او يو ځل يې متين ته هم ويلي وو؛ ته چې منډې وهې او ورزش کوې، نو له ما سره د اوبو ژی ولې نه راوړې چې له دې نه دې هم ښه ورزش وشي.

متين هم پر ځان پوه شوی و چې کرار، کرار يې زړه او ذهن د للمي مينه لاندې کوي. بل لور ته يې دې ته نيم زړه خوړ چې که په کلي او ګاونډ

کې خلک خبر شي، نو ده او دده کورنۍ ته به هېڅ ابرو او عزت پاتې نه شي. په پښتني ټولنه کې که څه هم پېغلې او ځوانان مينه کوي، خو د پېغورونو له امله د مينې اظهار نه شي کولی او نه هم په خپله خوښه د واده غږ پورته کولی شي.

په ډېرو ځايونو کې داسې ليدل شوي چې کوم زلمي او پېغلې په خپله خوښه واده کړی، نو د خپلې کورنۍ لخوا هم د ژوند تر اخره له پېغورونو نه دي خلاص او نور خپل خپلوان، خو يې پر ځای پرېږده. په ډېرو سيمو کې بيا داسې هم شوي چې کومې جينۍ په خپله خوښه د واده غوښتنه کړې، نو د پلار، تره او يا ورور لخوا داسې چلند ورسره شوی چې د مرګ تر کندې يې رسولې ده.

ځينې يې بيا د مينې راز هېچاته نه وايي. دغه د راز نه ويل اکثره وخت ددې لامل شوي چې د هلک يا جينۍ ژوند ورځ په ورځ تريخ شي. بالاخره په ورستيو کې خبره دې ته لاړه شي چې ځان وژنه وکړي او يا هم د کورنۍ لپاره نورې ستونزې په ميراث پرېږدي.

اوس نه يوازې متين د هغې په مينه کې د غرقېدو پر لورې روان و، بلکې للمه هم چې متين ترې راوتلی؛ دده له غمه يې ښه شيبه نه ده ليدلې. هر وخت يې يادېږي. تل يې زړه غواړي چې د متين ديدن وکړي. غږ يې واوري. يو ځل بيا د سفر لپاره ټيکالې ورته پاخه کړي او بالاخره يې لاس ته غلی غوندې زور ورکړي.

که څه هم د للمې لپاره دغه غريبز وطن کشمير دی، خو چې متين په کې نشته او ترې تللی دی، نو دا سيمه ورته بلا ګرځېدلې. د هغه په ورياديدو يې اوښکې نه ټينګېږي او د متين په بيلتانه کې هره شيبه ورته د زهرو ګوټ غوندې ده، خو پر دې ټولو سربېره يې هڅه داده چې پلار يې

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وربانديې پوه نه شي او كه چېرې پرې پوه شو، كېداى شي له مخې يې لرې او ځان ترې بې غمه كړي.

متين او ببرى په لورو او ژورو كې له اوږده مزل وروسته يوه خوړ ته كوز شول چې د اوښكو په څېر رڼې اوبه په كې بهېدې. ببرى چې ډېر ترى و، نو په خېټه ورته پرېوت او په ځملاستې يې اوبه وڅښلې، خو متين په لپه كې وڅښلې او تنده يې ماته كړه.

د اوبو په منځ كې ښايسته كبان ليدل كېدل. كله به يې يوې خواته منډې كړې او كله بله خوا. متين فكر يووړ او له ډېر فكر وروسته يې ببري ته وويل چې ژوند ددې كبانو په څېر ښايسته دى، خو په سوله كې ژوند، نه د جنګ په ګرمو لمبو كې.

ببري اوبه ډېرې څښلې وې. په خېټه يې لاس كېښود او بيا يې د متين له خبرې سره خپله خبره غبرګه كړه: كه زه او ته اوس په چكر دغه ښايسته غرونو ته راوتلي واى، نو څومره خوند به يې كړى و، خو اوس له دې ښكلي منظرې خوند نه شو اخيستلى، ځكه هره ونه، بوټى او كاڼى راته دښمن ښكاري.

دواړه په دې بهانه ګني چې خبرې كوي نور يې د ستړيا ايستلو مطلب و. د دوى تر منځ په خبرو، خبرو كې ببري له موقع نه په استفادې متين ته وويل چې زه يوه پوښتنه لرم، خو غصه كېږې به نه او ځواب هم ورنه غواړم.

متين يوه شيبه ورته وكتل او بيا يې په مسكا وويل چې زه او ته له وړوكوالي انډيوالان يو. په دې دومره وخت كې زه كله تاته غصه شوى يم او كه نن دا خبره كوې. څه وايې؟ پوښتنه دې وكړه.

ببري په شوخ نظر ورته وكتل او بيا يې په ډېره بېباكه لهجه وويل:

- هغه دسمال د چا و چې پر مخ دې اچولى و؟

متين چې د ببري خبره واورېده، نو په حيرانۍ يې وويل:

- دا پوښتنه ده چې تا وكړه؟

- هو! ځواب يې غواړم، ځكه له اول نه دې راسره منلې چې نه غصه كېږې.

- بل وخت درته وايم، اوس يې وخت نه دى او ...

ببرى چې له خولې نه پوچ و، نو په دې الفاظو يې د متين خبره پرېكړه:

- چې غل نه يې نو وارخطا ولې يې. متين جانه ما له اول نه په زړه كې ويلي و چې كه له عملياتو نه په خير ژوندي راستانه شوو، نو د متين لپاره به دغه جينۍ غواړو او بيا به د خوستوالو ښايسته اتڼ داسې كوو.

ببري د رڼو اوبو تر څنګ په شګه كې اتڼ واچوه او له اتڼ سره يې دا سندره هم ويله:

شين راكټ په شګو كې پنچر دى
مور ته ناوې راكړى مازديګر دى

ببري له ځان سره په اتڼ كولو ښه ځان ستړى كړ او متين هم دده شوخۍ ته دومره وخندل چې له خندا نه يې تشې نيولې وو.

كله چې ببري اتڼ بس كړ او متين ته يې په ستړي غږ وويل:

- ځواب غواړم، ځكه نه پوهېږو چې بل وخت به مړه يو او كه ژوندي.

متين چې د ببري شله توب وليد، نو پوه شو چې نه يې پرېږدي. بل لور ته د كيسې كول د متين لپاره ډېر ستونزمن و او له دې وراندې له داسې څه سره نه و مخامخ شوى، خو بيا هم مجبور و چې د وړوكوالي او بيا په تېره د لارې ملګري ببري ته هر څه سپين، سپين ووايي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرې همداسې د متين خولې ته کتل چې کيسه کله پيلوي. متين لږ غلی شو. له وارخطايۍ نه يې لاړې تر ستوني تېرې کړې او بيا يې په رپېدلو شونډو وويل: ددې تر منځ تېره شوې کيسه ببرې ته وکړه.

کله چې د متين د مينې کيسه پای ته ورسېده، نو ببرې له ځان سره اوممممممممم اواز وکړ. سر يې وښوراوه او بيا يې متين ته په کتو زياته کړه چې ما به مخکې له ښکلوکې درته ويل، نو پر تا به بده لګېده، خو اوس دې په خپله وليدل چې د يوې غرنۍ پېغلې د زړه مارغه ستا پر سر کيناست او د خپلې مينې پاچا يې کړې.

متين او ببرې لا د اوبو پر غاړه وو چې وړاندې اسونه وشنېدل. ببرې وارخطا شو، خو متين تر لاس ونيو. په ټيټه ملا يې منډې کړې او دواړه په بوټو کې پټ شول.

اسونه رانږدې شول. د خوړ په تيرو کې يې خرپې جوړ کړ او وسله وال کسان پرې سپاره وو. متين د بوټو له منځ نه ورته کتل. پر اسونو سپاره کسان د وسله والو طالبانو په شان وو. ببرته يې په بوټو کې سر ټيټ کړ او ببرې ته يې په پسپسي کې وويل چې پر يوه اس داسې ښکارېده لکه ښځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي ورسره وي، چي دا ښځه ورسره څه کوي؟ ببري په ټيټ غږ ځواب ورکړ: نه پوهېږم.

د اسونو د پښو خرپې ورک شو او وسله وال لاړل. متين لږ غلی و او بيا يې شاوخوا سيمه تر نظر تېره کړه چي هسې نه کوم يو يې پاتې وي، خو چي کله څوک په نظر نه ورغلل، نو له بوټو نه راووتل او ببري ته يې وويل چي دا خلک بايد تعقيب کړو چي چېرې ځي او څه کوي.

ببري لومړی د ورسره ټوپک شپېلۍ ته وکتل او بيا يې زياته کړه: هغوی پر اسونو سپاره دي او موږ پلي يو، نو څنګه به يې تعقيب کړای شو؟

متين شاوخوا وکتل. مخامخ د غره لوړې څوکې ته يې اشاره وکړه: بايد هغه ځای ته ځانونه ورسوو او له هغې نقطې نه کېدای شي چي دوی وڅارو.

د متين لونګۍ رنګه شوه. بيا يې پر سر کړه او ببري ته يې وکتل. هغه ورته وويل: اوس ښه شوه. له دې خبرې سره دواړو د غره لوړې څوکې ته حرکت وکړ. که څه هم هغې څوکې ته د ختلو لار خطرناکه وه، خو دوی بيا په کم وخت کې دغه لاره لنډه کړه او يادې څوکې ته يې ځانونه ورسول.

هلته په رسېدو متين له ببري نه اوبه وغوښتې. ببري اوبه ورکړې او ورته ويې ويل چي کمې وڅښه ځکه ما هلته ډېرې څښلې دي، نو اوس مې په تشي درد دی.

متين له خولې نه د اوبو پتکی کوز کړ او شکر خدايه! غږ يې وکړ. خولې يې پاکې کړې. دوربين يې رواخيست. سترګو ته يې ونيوه. لاندې سيمې ته يې واچوه. ايخوا او ديخوا يې تاو راتاو کړ. له لږ ځنډ تاوولو وروسته يې اه غږ وکړ او ببري په بېړه ترې وپوښتل:

- څه شوي؟

- هغه ښځه چي له وسله والو سره وه، اوس يې په شګو کې خښوي. لکه چي وژني يې.

د پېښې په ليدو د متين ستونی وچ شو او ببری هم وارخطا و. په وارخطايۍ يې ترې وپوښتل: اوس څه وکړو؟

متين څو شېبې غلی و، خو زړه يې صبر ونه کړ. دوربين يې رواخيست او لاندې يې په کې وکتل، زر يې له سترګو لرې کړ. د ښي لاس په ګوتو يې خپل تندی ونيو او زياته يې کړه:

- دغه ښځه وژني. بايد ويې ژغورو.

- خو دوی ډېر دي؟

متين د ببري څېرې ته وکتل او بيا يې ځواب ورکړ:

- موږ راغلي يو چي دغه ډېر له منځه يوسو. خلک او هېواد ترې بې غمه کړو.

له دې خبرې سره سم متين روان شو او ببري هم په چوپه خوله حرکت پسې وکړ.

دواړو کله د يوې او کله د بلې ګورګورې تر څنګه ځانونه پټول. په دې ډول يې هڅه کوله چي وسله والو ته ځانونه ورنږدې کړي او ښځه د دوی له منګولو نه وژغوري.

له لږ ځنډ وروسته دوی د غره لاندې ډډې ته ورسېدل. دومره ورنږدې شول چي د وسله والو خبرې يې په اسانۍ اورېدلی شوې. متين او ببري سنګر ونيو. متين ببري ته کسان په ګوته کړل او ورته ويې ويل چي کله برید کوو، نو ته به دغه کسان په ښه کوې او ولې به يې. زه به دا نور په ښه کړم.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسله والو ښځه تر زنګونو پورې په شګو کې خښه کړې وه. ترې تاو کسان دې ته انتظار وو چې مشر یې د سنګسار امر ورکړي، خو په دې وخت کې د وسله والو تر منځ جنجال پیدا شو، ځینو یې ویل: دا به په ګولیو وولو او ځینو بیا زیاتوله چې نه، سنګسار کوو یې. یو تن غصه شو او دده په غصه کېدو ټول غلي شول، داسې ښکارېده چې دا یې مشر دی او څه ویل غواړي.

مشر یې له غصې نه په ډکه لهجه وویل چې دا باید سنګسار شي، زموږ درې ملګري یې وژلي. دا زما پرېکړه ده او دا حق هم دی.

کله چې متین او ببرې دا خبره واورېده، نو په حیرانۍ یې یو او بل ته وکتل. هلته کسانو ډبرې واخیستې، تر څو ښځه سنګسار کړي چې ناڅاپه د متین او ببرې له لورې پرې د ګولیو باران جوړ شو. متین اول هغه څوک په نښه کړل چا چې د مشر امنیت ساته. پر متین او ببرې باندې هم د وسله والو له لورې ډزې پیل شوې، خو د دوی ډزې غیرې منظمې وې او ناڅاپي برید وارخطا کړي وو.

جنګ لا روان و چې ببرې د متین له امر نه سرغړونه وکړه. په خپل سر له سنګر نه پاڅېده او په داسې حال کې یې پر کوزېدو پیل وکړ چې یو نیم ډز به یې هم کاوه. ببرې دا فکر کړی و چې نور ټول وژل شوي دي، خو دده اټکل غلط و. د شا له لورې دوه تنه راغلل. یوه یې ببری پر پښه زخمي کړ. بل په بېړه راغی، پر اس یې سپور کړ او همداسې زخمي یې له ځان سره یووړ.

متین د شا لخوا نه ډزې پرې وکړې، تر څو یې مخه راوګرځوي، خو په دې هڅه کې ناکام شو. متین خپل ټوپک په ځمکې وواهه. چیغه یې کړه او بیا یې د افسوس په ډول د سر په ویښتانو کې د لاسونو ګوتې کش

کړې، خو افسوس څه ګټه نه کوله. لږ پاتې و چې متین خپل حواس بایللي وای. د جنرال خبره ور یاده شوه چې ورته ویلي یې و: د پېښو پر مهال له قوي زغم او صبر نه کار اخله. ددې خبرې په ورپادېدو یې حواس سره راټول شول. ټوپک یې رواخیست. شاوخوا یې وکتل. څوک نه و، نو په احتیاط، احتیاط د ښځې پر لور ورغی، تر څو هغه وژغوري.

کله چې متین ښځې ته ورنږدې شو، یوه شیبه یې د دښمن له وېرې شاوخوا وکتل. څوک نه و او بیا یې زر، زر د هغې د را ایستلو لپاره شاوخوا شګې ترې لرې کړې. هغه یې له خښېدو نه خلاصه کړه او ښځه په داسې حال کې چې په بوکره کې پټه وه، له کندې نه په خپله راوخته.

متین پوه شو چې د ښځې روغتیایي وضعیت ښه دی. غوښتل یې چې لږ ترې لرې شي، خو ښځې اوم، اوم، اوم... غږ کاوه او نور څه یې نه شول ویلی. متین بیا له مجبوریته پسې راغی. زړه نا زړه او شرم نیولی و چې بوکره یې ترې لرې کړه. د بوکرې له لرې کېدو سره یې د هغې څېرې ته په حیرانۍ وکتل. داسې حالت پرې راغی لکه خوب چې ګوري، نو سترګې یې ومښلې. وروسته پوه شو چې دا یو حقیقت دی. په سترګو کې یې اوښکې ډنډ شوې او په لړزېدلي غږ یې وویل:

- للمې ته او...

خبره یې په ستوني کې ونښتله او نور غلی شو.

د للمې په سترګو کې اوښکې ډنډ ولاړې وې. خوله یې تړلې وه او زنه یې رېږېده. متین په داسې حال کې چې لاس یې لړزې اخیستی و، د هغې له خولې نه یې پلستر لرې کړ. بیا یې لاسونه چې شاته تړلي وو، خلاص کړل. للمې په سلګو، سلګو د متین غېږې ته ځان واچوه او په سلګو کې یې متین ته وویل چې ابا یې رانه وواژه. د للمې له خولې نه ددې جملې په

https://www.momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اورېدو متین ډېر خواشینی شو، خو حواس یې راټول کړل او للمې ته یې تسلیت ورکړ او ویې ویل: پر باز خان دې خدای ج رحم وکړي.

د للمې په زړه کې چې کله د وسله والو ویره لږ څه کمه شوه، نو ویې لیدل چې سر یې د متین په غېږ کې ایښی. سپکه ورغورځېده. له شرمه تکه سره شوه. ټیکرۍ یې پر سر سم کړ او متین ته یې په لړزېدلي غږ وویل: - زه خو ډېره ویرېږم، اوس به څه کوو.

متین چې د للمې ویره ولیده، نو زیاته یې کړه:

- مه ویرېږه، زه درسره یم.

للمې چې د متین خبره واورېده، نو د زړه درزا یې کمه شوه او داسې یې وانګېرله چې تکیه یې همدا متین دی.

متین د خړو اوبو بوی محسوس کړ. للمې ته یې وویل چې زر هغه لوړ ځای ته وخېژي، سیلاب راغی. للمې هم په داسې حال کې منډه واخیستته چې کله به یې د کمیس لمن او کله به یې ټیکرۍ په ازغنو بوټو کې نښتی و، خو له دې سره، سره بیا هم لوړ ځای ته ځان ورساوه.

متین په بیړه دوه ټوپک غاړې ته واچول او یو یې په لاس کې واخیست. ده لا حرکت نه و کړی چې سیلاب په چټکۍ رانږدې شو. د سیلاب په لیدو للمې سوي چیغې پرې وکړې چې ځان خلاصوه، ګني وړي دې.

متین په منډه د غره څنډې ته وخوت او سیلاب د وسله والو مړي له ځان سره واخیستل. سیلاب دومره لوړ روان و چې د سیمو خلکو تر اوسه دومره ډېر سیلاب نه و لیدلی. دغه سیلاب پر هغه کال په خوست کې هم ډېرې ځمکې لاندې کړې. کورونه یې ونړول او ډېرې خلک یې له ځان سره

یوووړل. کله چې د ځدرانو له غرونو سیلاب راووځي، نو د خوست خلک بیا په کې د لرګیو د نیولو کوښښ کوي او بالاخره یې دغه اوبه یوسي.

د متین زړه ستړی، ستړی کېده چې د للمې خواته ور ورسېده. للمې چې دده ستړیا ولیده، نو ورته ویې ویل چې دا یو ټوپک ماته راکړه او که کوم ځای کې بند راتلې، زه به مرسته درسره کوم. متین یې سترګو ته وکتل. زړه یې پرې وسو او بیا یې په مهربانه لهجه وویل:

- تا د ټوپک ویشتل زده دي؟

- هو!

- کله دې ډز پرې کړی؟

د متین پر دې خبره د للمې په سترګو کې اوښکې ډنډ شوې. لاړې یې تر ستوني تېرې کړې او بیا یې په غریو نیولي غږ ځواب ورکړ:

- یو ځل مو مخکې پر کور برید وشو. هغه وخت کې مې له پلار سره په جنګ کې برخه واخیستته او لومړی ځل و چې په ټوپک مې ډزې وکړې. بل همدا اوس چې دغو ظالمانو زما پر پلار برید وکړ، خو اخر... . د للمې خبرې د هغې سلګیو غوڅې کړې او متین هم پرې پوه شو چې ته څه ویل غواړي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه له نيمې تېره وه. سپوږمۍ کمزوري رڼا کوله. د غره ځناورو اوازونه کول. کله، کله به له لرې نه د وسلو ډزې واورېدل شوې، ته وا چېرته جګړه پېښه ده.

للمه چې ټوله ورځ يې په منډو، جګړه او ويره کې تېره کړې وه، د متين واسکټ يې د بالښت په ډول ورته جوړ او خوب وړې وه، خو متين بيا ببرې ته غمجن و، ځکه نه پوهېده چې وژلې به يې وي او که ژوندى به ورسره وي. خوب يې له سترګو الوتى او ويښ ناست و.

بل خوا للمې ته اندېښمن و، ځکه دا هم يو پېښې و، خو مجبور و چې هم جګړه وکړي، هم هدف ته ځان ورسوي او هم للمه خوندي وساتي. پر

دې سر بېره که څه هم متين زړور ځوان و، خو نن يې د ويرې احساس کاوه. چېرې به چې د څه شي ټک شو، نو دده زړه به په ګوګل کې په ټوپونو شو. متين په همدې ويره کې پاڅېده. تيمم يې وواهه. بيا يې الله ج ته دوه رکعته نفل لمونځ وکړ. د خداى ج دربار ته يې د دعا لاسونه لپه کړل او په زاريو يې وويل چې ياالله ج ته مې په دې ماموريت کې کامياب کړې. خدايه ته دومره توفيق راکړې چې للمه هم وساتلى شم او ... . کله چې متين دعا خلاصه کړه، نو پاڅېده او د هغې تيږې ډډې ته يې ځان ورساوه چې لږ وړاندې ناست و.

په دې ځاى کې للمې چيغې کړې. داسې چيغې يې وکړې چې متين يې سخت ووېراوه. متين غږ پرې وکړ چې څه پېښه ده، خو للمې همداسې چيغې وهلې. متين ددې لپاره چې غږ يې دښمن وانه وري، د هغې په خوله يې لاس ونيو او بيا يې وپوښتل چې څه درباندې وشول؟

للمه چې په هوښ شوه، نو په وېرېدلي غږ يې متين ته وويل: په خوب کې مې د ورځې پېښه ليده. وسله والو غوښتل چې ما وتښتوي او بيا مې ووژني. زما پلار يې زما د سترګو پر وړاندې وواژه. متين ډاډ ورکړ چې هېڅ خبره نشته، ته پرېوزه او ويده شه، خو للمې ورته وويل چې زه له تا نه لرې نه ځم، ځکه سخته وېرېږم. متين غلى غونډې د هغې سر پر خپله سينه تکيه کړ، تر څو ډاډه اوسېږي او ونه ډاره شي.

متين هم له ډېرې ستونزې نه د شپې په نيمايي برخه کې ويده شوى و. ده چې کله له خوبه سترګې وغړولې، نو زېړ لمر پرې راختلى و. په وارخطايي پاڅېده. شاوخوا يې وکتل. للمه نه وه، حيران شو چې دا څه شوه؟ دوربين يې رواخيست. شاوخوا يې للمه پکې وکتله او هم يې د دښمن ځار وکړ چې هسې نه دلته نږدې وي، خو په دې دواړو کې يو هم په

https://www.momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر نه ورغی. له مجبورۍ یې په للمه پسې غږونه وکړل. للمې وه للمې...
ده که هر څو مره ناري ووهلې، خو د للمې درک مالوم نه شو.

متین نور له ځان سره تصمیم ونیوه چې دغه ځای باید پرېږدي، ځکه ډېر پاتې کېدل ورته ښه نه دي. ټوپکونه یې رواخیستل او روان شو. همداسې یې په للمه پسې هم کتل، تر څو پیدا یې کړي. په همدې حال کې چې کله له یوې غونډۍ نه واوښت نو پر للمه یې نظر ولګېده. اور یې بل کړی و. لوګی ترې خوت. خدای زده چې څه یې پخول. خو د متین غصه یې راوپاروله.

متین په همدې غصه کې په ګړندیو قدمونو ورغی. ورنږدې شو او له ورنږدې کېدو سره سم یې له قهر نه په ډکه لهجه وویل:

- تاته چا ویلي و چې تر دې ځایه یوازې راشه او ته دا حالت نه وینې؟

للمې چې د ډوډۍ تبۍ ته ورته په نرۍ تیږه پسې لاندې اور بل کړی و، نو اول یې د متین خبرې ته وکتل. پوه شوه چې غصه دی او بیا یې په خوږه لهجه ځواب ورکړ:

- پورګې پخوم. (پورګې هغه یو ډول ترخه غرنۍ مېوه ده چې په غرونو کې یې ولاړې خبرې نیسي.)

ددې خبرې په کولو یې د ګرمې تیږې له سر نه اورته (وریته) شوې پورګې رواخیستل. لږ یې ځان ته پرېښودل او ډېر یې متین ته ونیول، خو متین ورته وویل: زه یې نه خورم. راځه چې له دې ځای نه زر لاړ شو، ځکه دښمن هره شیبه زمونږ د پیدا کولو په لټه کې دی.

للمې بې له څه ویلو له متین نه خپل ټوپک واخیست. غاړې ته یې واچوه او دواړه د زنګوځیو، خېږیو او نښترو په ګڼ ځنګل کې روان شول.

کله چې یې لږ مزل کاوه، نو متین یو ځل بیا نقشې ته وکتل. د نقشې له کتو سره یې سر وښوراوه او ویې ویل چې اوس هدف ته نږدې یو او که ببرۍ یې وژلې نه وي، ژغورل یې ضروري دي.

للمې د نقشې په لیدو له متین نه وپوښتل:

- دا کاغذ دې څه شی دی؟

- دا نقشه ده.

- نقشه یې څه بلا وي؟

متین یې په سترګو کې سترګې وګنډلې او بې له ځنډه یې وویل:

- دا یې یوه بلا وي.

للمه هم په کړه خبره وپوهېده. سر یې ښکته کړ. اضافي پوښتنې یې پرېښودې او ورسره روانه شوه.

په غرنۍ سیمه کې د مزل پر مهال د للمې پښې پرښو او تیږو زخمي کړې. بالاخره یې متین ته وویل چې نور مزل نه شم کولی، ځکه پښې مې ډېر درد کوي. متین ورته وویل چې ته دلته کینه. زه زر راځم. متین په ونو کې ځان ورک کړ. له لږ ځنډ وروسته چې راغی، نو هغه ګنجې (بنیان) په لاس کې ورسره و چې ده د کمیس لاندې اغوستی و. څیرې یې کړ. بیا یې ریتاړې د للمې له پښو نه تاو کړې، تر څو مزل وکړای شي او پښې یې له درده وژغورې.

کله چې متین د للمې له پښو نه ریتاړې تاو کړې، نو په ځای کې ودرېده. شاوخوا یې وکتل او بیا یې وویل:

- درځه! پر هاغه کنډو به واوړو.

للمې چې د متین دغه رحم او مهرباني ولیده، نو زړه یې لا ور ړنګ شو او دده سترګو ته یې له مینې نه په ډک نظر وکتل. له ډېرې مینې یې

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه په ګوګل کې په ټوپونو شو. حتی دومره تېز غورځېده چې په درزا یې متین هم پوه شو. للمه په ساه کې لوړه وه. متین هم په خواږه نظر ورته وکتل. هغې له شرمه سترګې ټیټې کړې، نو متین ورته وویل: للمې راځه، چې ناوخته دی. د متین پر دې خبره دواړو په پرښو او تیږو کې مزل پیل کړ. په مزل کې که متین هر څومره ښه و، خو للمه هم ترې کمه نه وه، ځکه دا په غره کې لویه شوې پېغله وه او په همدې غرونو کې یې خاپوړې کړې وې. پښې یې، ځکه زخمي شوې وې چې یېلې پښې وه. په تګ، تګ کې متین للمې ته مخ ورواړوه او زیاته یې کړه:

- ګوره! د هر قدم په اخیستلو د پښې ځای ته نږدې کېږو. کله، کله داسې هم کېږي چې له دښمن سره مخامخ شو او زه د هغه د وژلو هڅه وکړم، خو ته به ځان په واک کې ساتې او چیغې به نه وهې، ځکه ستا چیغې به موږ دواړه د مرګ خولې ته ورکړي.

للمې له مسکا نه په ډک نظر ور وکتل او و یې ویل چې سمه ده. متین چې د للمې مسکا ولیده، نو په اصطلاح زړه یې باغ، باغ شو، ځکه د هغې مسکا ورته په زړه پورې وه، خو ژر یې پام شو او خپل حالت یې سمبال کړ.

دوی دواړو له ښه مزل وروسته نور کنډو ته نږدې وو چې د للمې کمیس په پرښه کې ونښت او څیرې شو. له دې سره سم یې متین ته غږ کړ:

- متینه! کمیس مې...

متین چې مخ ور واړوه، نو د للمې یو بغل ښکارېده او کمیس یې څیرې و. متین چې دا حال ولید، نو په بیړه یې بېرته مخ ترې واړوه. له لونګۍ نه یې یوه ټوټه پرې کړه او هغې ته یې ور وغورځوله چې خپل ځان

پټ کړي. للمې د کمیس څیرې برخې سره یو ځای کړې او د لونګۍ ټوټه یې ترې تاو کړه.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسله وال کس چې پيره ولاړ و، تر څو يې ځان سره سماوه، متين ور ورسېده او له ځان سره يې ژوري کندې ته خطا کړ. د سړي له لاس نه وسله او مخابره وغورځېدل، خو په زور کې له متين نه کم نه و. دواړو يو او بل خولې، خولې ته په سوکانو ووهل. کله به يې يو لاندې کړ او کله بل. له ډېر کش او ګير وروسته يې نه يوازې متين ستړی کړ، بلکې پوره يې وارخطا کړی و. للمه پوه شوه چې متين يې وارخطا کړ، نو د خېرې لرګي ته يې لاس کړ او هغه بل سړی يې پر سر وواهه. درانه ګوزار د سړي سر وګرځاوه او پر ځمکه راپرېوت. متين هم له موقع نه ګټه واخيسته او څو ګزارونه يې سر په سر ورکړل چې په دې سره سړی بيخي له کاره ولوېده.

متين پوه شو چې سړی نور د ولاړېدو نه دی، نو څکه يې وار له واره تري وپوښتل:

- پرون چې مو راوړ، هغه سړی چېرته دی؟

سړي د (نه) په دود سر وښوراوه.

- د مخابرې نوم د څه دی؟

سړي چې سترګې وغړولې، نو د متين څېره ورته ګډوډه ښکارېده. سر يې ګرځېده. د ونو سرونه يې وليدل چې ترې څرخېدل او حال يې ډېر خراب و، په لړزېدلي غږ يې وويل:

- خنجر طالب!

متين چې هر څومره هڅه وکړه چې سړی په خبرو راولي، خو هغه يا د حال ويلو نه و او يا يې نه غوښتل چې نور څه ووايي. بالاخره متين مجبور شو چې للمې ته ووايي، ته د هغې ونې لاندې لاړه شه او زه هم درځم.

للمه چې لاړه، نو متين د سړي کار ورخلاص کړ او ويې واژه. بيا يې کالي، بوټونه او ټول لباس ترې وويست او خپله يې واغوست. له هغه وروسته يې خپل کالي للمې ته وروړل چې خپل زنانه کالي لرې کړي او د نر کالي واغوندي. للمې هم همداسې وکړل. خپل کالي يې لرې او د متين کالي يې واغوستل چې سم دم سړی ترې جوړ شو.

للمه د متين څنګ ته راغله. د هغه ويني شونډه يې وليده. د ټيکري پيڅکه پسې يې رواوړله او ويني يې ترې پاکې کړې. متين يې سترګو ته وکتل او بيا يې په نرمه لهجه ورته وويل چې ته چېرته پټه کېنه. زه د سړي پر ځای لږه پيره کوم او کېدای شي چې په دې ډول د ځان لپاره څه لار خلاصه کړو.

متين د وسله والو په لباس کې پيره دار شو او په مخابره کې يې د دوی غږونه اورېدل چې پر يوه او بل يې پر مستعارو نومونو نارې وهلې.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسو ځوان آمر چې اوس کټ مټ وسله وال جنګیالی ښکارېده، تر څو ساعتونو پورې پیره وکړه، خو ده ته چا د (خنجر طالب) په نوم غږ ونه کړ. متین دې حالت کرار، کرار د مایوسه کېدو پر لور روان کړ. فکر یې وکړ چې هسې نه وژل شوي کس دوکه کړی وي او غلط نوم یې ور ښودلی وي.

دی لا په دې کش مکش کې و چې په مخابره کې غږ شو:

- خنجر طالب، خنجر طالب!

متین د مخابرې تڼۍ په غټه ګوته کېکاږله او ویې ویل:

- جنابه اورم.

- تندر طالب پیرې ته درغی، ته دې خپل ځای ته راشه.

- سمه ده، قوماندان صاحب!

متین چې دا خبره واورېده، نو پر بدن یې د ویرې لړزه راغله او زړه یې هم په ټوپونو شو. لږ وروسته یې پر هغه کس هم سترګې ولګېدې چې ورته راویې لیږه. د هغه په لیدو یې وارخطایي نوره هم زیاته شوه، نو زر، زر یې ایت الکرسي پر ځان چوف کړه. له جیب نه یې سورت یاسین رواخیست. ښکل یې کړ او الله ج ته یې دعا وکړه چې ته برې راکړې. دغه شیبه چې سړی هم رانږدې کېده، د جنرال خبره د تېر په څېر بیا ور یاده شوه چې ورته ویلي یې وو: " د یوه هدف د تر لاسه کولو لپاره کلک هوډ او زړورتوب ته اړتیا ده. " له دې سره سم هغه کس ورته رانږدې شو او د متین ویره هم تر ډېره راکمه شوه.

متین ته چې کله سړی راورسېده، نو پرې شکمن شو چې دا بل څوک دی. هغه چې ټوپک ته لاس کاوه، نو متین د ټوپک کونداغ ورسره کړ او

په دوهم وار یې سړی د ځمکې مخ ته کړ. د سړي له نسکورېدو سره سم متین وسله او مخابره ترې واخیستل او ورسره جوخت یې ترې وپوښتل:

- پرونی سړی مو چې راوړ، هغه چېرته دی؟

سړي خوله له وینو پاکه کړه. ببرې ځنې یې له سترګو پورته کړې او متین ته ددې پر ځای چې ځواب ورکړي، یوازې وکتل.

متین بیا خپله پوښتنه تکرار کړه، خو دا ځل سړي د هغه مخ ته لاړې ور تو کړې او د ورک شه غږ یې وکړ.

متین پوه شو چې حال نه وایي. د ټوپک له خولې نه یې ګاز وویست او بیا یې د هغه په سترګه کې ورتینګ کړ. دا درد د وسله وال لپاره د زغملو نه و، چیغې یې کړې، خو متین یې زر په خوله پسې لاس ونیوه او چیغې یې چا وانهورېدې. کله چې د سړي بغارې کرارې شوې، نو متین بیا هغه پوښتنه تکرار کړه:

- پرونی سړی مو چې راوړ، هغه چېرته دی؟

سړي په سترګه پسې د لاس ورغوی نیولی و. درد یې کاوه او په همدې حال کې یې ځواب ورکړ:

- هغه د غره په ډډه کې په یوه غار کې تړلی پروت دی.

- اقرار یې کړی؟

- اقرار چې یې کړی وای، نو اوس به ژوندی نه و.

- د مشر نوم مو په مخابره کې څه دی؟

- کوم مشر؟

- جبار درته یادوم.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسله وال کس چې د متين په پښو کې پروت و، په زاريو يې پيل وکړ. ويې ويل چې ما مه وژنه او وعده راسره وکه چې نه دې وژنم. که چېرې ته ما نه وژنې، زه به تاته ډېر رازونه ووايم او خبر به دې کړم.

متين شاوخوا وکتل او بيا يې وويل:

- که پوره مرسته راسره وکړې، نو نه دې وژنم او د جبار نوم په مخابره کې څه دی. ووايه! هسې وخت مه ضايع کوه؟

- غازي سنګر.

- ستاسو ټول کسان يو ځای ټوليږي ؟

- هو! لږ وروسته د غرمې ډوډۍ ته ټوليږي.

- زما د پيرې ځای اوس چېرته دی چې د بل پيره دار پر ځای ورشم.

- د هاغې لويې ښخېږي لاندې ډبرينه کوټه وينې، هغه د ای ايس ای کسانو دفتر دی او د هغوی د دفتر مخې ته ستا پيره ده.

متين غوښتل چې ددې کس لاسونه، پښې او خوله ور وتړي، خو په يوه شيبه کې وسله وال کس دده له کمربند نه خنجر واخيست. پر متين يې وار وکړ او پر کينه اوږه يې زخمي کړ. متين هم د سترګو په رپ کې د هغه لاس تاو کړ. خنجر يې تر واخيست او د هغه غاړه يې ورپرې کړه. کندې ته يې کش کړ او کالي يې ترې وويستل. له هغه وورسته د للمې پر لور ورغی. للمه همداسې پټه ناسته وه. ده کالي ورکړل او ورته ويې ويل چې اوس زما کالي لرې کړه او دا واغونده چې له دې کسانو سره مو فرق ونه شي.

للمې وليدل چې د متين له اوږې وينې بهيږي، په وارخطايۍ يې ترې وپوښتل:

- زخمي يې؟

- نه، ډېر نه يم خوږ.

- ته رانښکاره کړه.

- نه، لاس مه وروړه، ښه يم.

للمې د متين خبرې ته غوږ ونه نيوه. د هغه لستونۍ يې پورته کړ، تر څو يې زخم وګوري. کله چې يې وليد ، نو ويې ويل: او هو دا خو ډېر خوږ شوی يې او زياته وينه ترې بهيږي. ته دلته کينه چې زه يې درته وتړم.

متين کېناست. للمې په بيړه د زنغوځې له تنې نه ژاوله پرې کړه. بيا يې د زخم خوله سره ور وستله. له هغه وروسته يې ژاوله پرې کېښوده او ټوکر يې ترې تاو کړ. د متين پر حالت د للمې زړه وسوزېده. په خواږه نظر يې ور کتل. مينه يې پرې راغله. هيجاني شوه. لاس يې ورنږدې کړ. غوښتل يې چې د متين مخ ته يې ور وړي، خو هغه ترې شاته شو او پاڅېده.

که څه هم د متين د اوږې زخم درد کاوه، خو د وينې له ضايع کېدو نه يې زړه بې غمه شو.

للمې هم د متين په څېر د وسله والو په شان ځان برابر کړ. د شاجورو ډک کمربند يې واچوه او ټوپک يې لاس ته کړ. متين للمې ته وويل، ته به زما پر ځای پيره داره شې او زه لاندې ورکوزېږم. که لاندې جګړه ونښته، ته ډزې مه کوه. که پوه شوې چې وسله وال ستا پر خوا راځي او يا هم د شا لخوا نور څوک راتلل، نو په هغه وخت کې درته اجازه ده. بل دې فکر وي چې ببرى هم ژوندی ورسره دی او د هغه ژوند ته ګوانښ بايد متوجه نه کړو.

شکر خدايه، شکر... للمې د ببري پر ژوندي پاتې کېدو شکرونه وويستل. متين په پيل کې د دوربين په واسطه شاوخوا کسان او ځايونه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وځارل، خو چې کله روانېده، د للمې سلګۍ یې واورېدې. ورته ویې کتل او بیا یې وپوښتله:

- ولې ژاړې؟

للمې د متین خفګان نه شو زغملی. په زوره یې په ستوني کې سلګۍ ترېتې کړې او بیا یې ځواب ورکړ:

- هسې پر تا مې زړه سوزي...

متین چې د للمې اوښکې ولیدې، نو په زړه کې یې د درد څړیکې تېرې شوې. ورنږدې شو. د لاس په ورغوي یې د هغې پر مخ را روانې اوښکې پاکې کړې. للمې هم دده لاس ونیوه. خپلو شونډو ته یې نږدې کړ، خو متین لاس ترې کش کړ او ورته ویې ویل:

- ته مه وارخطا کېږه. انشاالله بری به زما او ستا وي.

یوه شیبه یې د للمې سترګو ته په مینه، مینه وکتل، خو دده له کتو نه للمه وشرمېده او سترګې یې ټیټې کړې. متین د للمې دې انداز ته مسکی شو او بیا یې د دښمن پر لور حرکت پیل کړ. څو شیبې وروسته ورسېده. هلته په رسېدو سره یې که څه هم په زړه کې یو څه ویره وه، خو په ظاهر کې یې پر ځان څوک نه پوهول. زړور ورغی او د ای ایس ای د کسانو دفتر مخې ته پېره شو. پر لاس تړلي ساعت ته یې وکتل. ډوډۍ خوړلو ته لا هم څه کم یو ساعت پاتې و. د ننه په ډېرین دفتر کې ناستو کسانو د خپلو لاسته راوړنو په اړه خبرې کولې او بادارانو یې په کړس، کړس ورته خندل. متین ټولې خبرې اورېدې، خو که د خدای ج خوښه وي، لږ وروسته به هر څه ګډوډ شي او هېواد به له شر نه خلاصون ومومي.

دغه څه کم یو ساعت وخت د متین لپاره له یو کال نه هم اوږد شو. نه یې غوښتل چې دغه زرین او طلایي چانس له لاسه ورکړي. په دې وخت

کې د جنرال هغه ورکړې اله وریاده شوه چې ورته ویلي یې وو: " هر وخت چې په کوم ځای کې بند راغلې، نو ددغه الې تنۍ کېکاږه او موږ به ځانونه در ورسوو." متین څو ځلې هغې تنۍ ته فشار ورکړ او د دوی د مرستې په انتظار شو، خو الې نه شین او نه سور غمی ولګاوه او نه هم د ډوډۍ د وخت تر پوره کېدو پورې څوک رابښکاره شول چې مرسته ورسره وکړي. پاس یې وکتل. د نښتر په سر کې د انتن په شان اله نسب شوې وه. کېدای شي چې دا اله د سیګنالونو د کته کولو اله وي او د متین الې به هم د همدې له امله کار نه کاوه. بالاخره یې په زړه کې فیصله وکړه چې هر ډول کار باید په خپله تر سره کړي.

هغه شیبه هم رالنډه شوه چې وسله وال یو، یو د ډوډۍ خوړلو ځای ته روان وو، راټولېدل. اشپز هم دسترخوان هوار کړ او وچه ډوډۍ یې پرې واچوله. له دې وروسته یې یوه بل ته غږ کړ: هلکه! ته قوماندان صاحب غازي سنګر ته ډوډۍ ور وړه.

هغه کس راغی. اشپز ډوډۍ په لاس ورکړه. متین یې حرکتونه څارل او د جبار کوټه یې ښه مالومه کړه.

ټول یې ډوډۍ ته کیناستل. یوازې درې کسان په پېره کې پاتې شول، تر څو پر دوی پېره وکړي. متین هغوی هم تر نظر تېر کړل او دا لار یې ورته ولټوله چې وروسته له دوی سره څه ډول جګړه وکړي.

کله چې دوی ډوډۍ ته سره راټول شول، نو متین ته یې هم غږ کړ:

راځه! ته ولې ولاړ یې؟

متین هم ور روان شو او په تګ کې یې د ټوپک پر شپېلۍ د قرآن کریم سورتونه چوف کړل چې هسې نه د ډزو په وخت کې وربند شي. پر ټوپک یې له اول نه مرمۍ تېره کړې وه. کله چې متین ځان مناسب ځای ته

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورساوه، ډوډۍ ته پر راټولو کسانو يې اور بل کړ او په ضرب د څو دقيقو کې يې ټول له منځه يوړل. پيره درانو چې وضعه وليده، ډزې يې پيل کړې. متين ځان وغورځاوه، خو دغه درې تنه د شا لخوا بل چا په ډزو ووژل چې دې کار متين هم حيران کړ.

متين په يوه سترګه د جبار خونه څارله او له بل لوري يې د اې ايس اې کسانو کوټې ته ځان ورساوه. هلته په رسېدو سره يې دروازه څو ډزه وويشته. بيا يې کرار ور پرانيست او غږ يې ورو کړ چې د باندې راووځئ. د اې ايس اې کسانو که څه هم غږ واورېده، خو په اول غږ راونه وتل. متين ډزې پرې پيل کړې. شېبه وروسته په کوټه کې چيغې شوې چې ډزې مه کوه. موږ ځانونه درته تسليموو. کله چې دوی راووتل، نور درې تنه وو. په دې وخت کې د ننه له لوري ډزې پرې وشوې. متين ځان يوه څنګ ته کړ له بم نه يې کيلي وويسته او بيا يې کوټې ته ور وغورځاوه. څو ثانيې وروسته چاودنه وشوه. په کړکيو لمبې راووتې. د بم په برېد کې د باندې دوه تنه ووژل شول او يو پاتې شو. متين هغه ته وويل چې په ګونډو شي. هغه يې په ګونډو کړ او لاسونه يې تر شا ور وتړل.

بل لور ته جبار هم له خپلې کوټې راووت او پر متين يې ډزې پيل کړې. متين هم متقابلې ډزې شروع کړې، خو جبار له لږ جنګ کولو وروسته په منډه شو. همدا شېبه هغه بل کس چې درې پيره داران يې ووژل، زنګون وواهه. سترګه يې پټه کړه. ننبه يې پرې راوړه. پر پښه يې وويشت او نسکور يې کړ.

متين په داسې حال کې چې دده له پلوي کس سره يې ډېر احتياط کاوه، تر جبار پورې ځان ورساوه. د هغه څېره يې وليده. په خپله همغه سړی و چې جنرال يې متين ته د امين جان د ساعت له ميموري نه انځور

ورکړی و. دلته جبار د ټوپک شپېلۍ متين ته برابره کړه. ډزې يې وکړې، خو متين ځان پر ځمکه وغورځاوه. جبار ته مرمۍ ور خلاصې شوې، نو همداسې يې پر متين د ټوپک وار وکړ، خو متين سر ترې ټيټ کړ. کله چې متين هغه بې وسلې وليد، نو ورلنډ شو. يوه شېبه يې د هغه خونکارې څېرې ته وکتل. بيا يې جبار د ټوپک په کونداغ وواهه او پښه يې پرې ماته کړه.

جبار چې ډېر ظالم سړی و او ځان يې هم ډېر کلک ښوده، خو د متين له دې ګوزار سره يې چيغې اسمان ته پورته شوې او د هډوکو درد ورته د زغملو نه و. دی لا په دې دردونو کې و چې متين دا ځلې ښی لاس ورته مات کړ او له دې سره جوخت يې په زاريو پيل وکړ: د خدای ج لپاره ما مه وژنه، ځکه کورنۍ او ماشومان مې دي، خو متين يې هېڅ خبرو ته پام ونه کړ او يوازې يې ترې وپوښتل:

- غريب او بې وزله ځوانان دې ولې ترور کول؟

جبار ورته وويل چې ما هېڅوک نه دي وژلي. متين د ټوپک خوله پرې زواروله او څو ډزه يې نور هم پر دې پښو، پښو وويشت او بيا يې پوښتنه تکرار کړه.

جبار ورته وويل:

- ژوند مې وژغوره. زياته وينه رانه بهېږي او زړه مې سستي کوي.

- تر هغو دې نه ژغورم، تر څو چې هر څه راته ونه وايې.

جبار چې له خپل بدن نه روانه وينه وليده، نو د مرګ اژدها يې هر شېبه سترګو ته درېده او بې له ځنډه يې خوله خلاصه کړه.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ما ته د پاکستان استخبارات پيسې راکوي. زه د دوی لپاره قومي مشران، دولتي چارواکي، استادان او عامه تاسيسات له منځه وړم. د ځدرانو په سيمه کې مکتبونه، نه پرېږدم او کوښښ کوم چې سيمه يې نا امنه وساتم...

متين يې خبرې پرې کړې او بيا يې وپوښتل چې هغه ځوانان مو ولې ووژل؟

دا ځل د جبار غږ تر پخوا ټيټ و او زياته يې کړه:

- پر ځوانانو مو د خپلې ډلې لپاره له يو ځای نه بل ځای ته وسلې، چاودېدونکي مواد ، تبليغاتي پاڼې او نور شيان وړل، خو چې کله به يې انکار وکړ، نو هغه مو وژل. بل مو د دوی په واسطه د دولتي چارواکو اختطاف او ترور هم کاوه.

- دا هر څه کوئ، خو د طالب په جامه کې. په دې مسايلو کې د امين جان غريب له ۲۲۰ شمېرې نه هم کار اخلې او د هغه کورنۍ مو د وير پر ټغر کېنوله، هداسې نه ده؟

- همداسې ده.

د متين سترګې له غصې نه رډې راختلې وې، په همدې حال کې يې بله پوښتنه وکړه:

- په خوست کې څومره کسان لرئ؟

- زما په کوټه کې کمپيوټر شته، ټول مالومات په هغه کې دي، خو ما وژغوره. جبار همداسې نور ډېر څه ويل غوښتل، خو د متين اعصاب ورته خراب شول. همداسې يې پسې ضربه کړ او له جبار نه يې خلک بې غمه کړل. متين چې کله ترې روانېده، نو د هغه مړي ته يې وکتل او بيا يې

له ځانه سره وويل: تا له قانون نه لوړ جرمونه کړي دي، ځکه بايد ووژل شې.

له دې وروسته متين په بيړه د جبار کوټې ته ورننوت او کمپيوټر يې له ځان سره واخيست. کله چې له کوټې نه راووت، نو هلته وسله وال کس چې د متين په ګټه يې کار وکړ، همداسې ولاړ و او شاوخوا يې کتل. متين غږ پرې وکړ چې وسله وغورځوه، خو هغه ورته وويل چې زه دې ملګری يم، وسله نه غورځوم.

متين بيا ورغږ کړ:

- ته څنګه او له کوم لوري زما ملګری يې؟

- ستا په اړه باز خان خبر راته ليږلی و چې مرسته ورسره وکړه او ما هم مرستې ته در ودانګل.

له دې خبرې سره سم وسله وال کس را روان شو، تر څو متين ته راشي، خو په دې ځای کې يوه زخمي وسله وال سر پورته کړ. هغه يې ضربه کړ او ځای پر ځای يې وواژه.

متين په بيړه پر زخمي وسله وال ډزې وکړې او له دې نړۍ نه يې رخصت کړ. د ای ايس ای نيول شوي کس ته راغی. څو پوښتنې يې ترې وکړې، خو هغه په اردو خبرې کولې او په اردو متين نه پوهېده، نو پنجابی يې بې ګټې وباله او ځای پر ځای يې وواژه. وروسته متين هغه غار ته منډې کړې چې ببری يې په کې تړلی و.

هلته په رسېدو يې ببری وليد چې په غار کې تړلی او له ډېرو وهلو او ډبولو نه بې هوښه پروت دی. په همدې حال کې وسله والو کسانو د هغه په خوله کې ميږې هم ورخوشي کړي دي. په بيړه يې هغه رواخيست. زخمي شوي پښه يې تړلي وه. ولاړ موټر ته يې واچوه او للمې ته يې هم

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناري کړې چې زر راشه. هغه هم لږ ځنډ وروسته راورسېده او موټر ته ورسره وختله. متين د وسله والو موټر په تېزۍ سره روان کړ او له څه کم يو ساعت مزل وروسته يې ځان د تنګې ځدرانو عمومي سړک ته برابر کړ.

کله چې د خطر له ځای نه راووتل، نو متين خوشالي وکړه. د للمې پزې ته يې ګوتې ور وړې او په شوخۍ يې ورته وويل:

- ناداني خنګه يې ؟

هغې يې لاس په دواړو لاسونو کې ټينګ ونيوه. شونډو ته يې نږدې کړ او بيا يې په ژړغوني غږ ځواب ورکړ:

- ښه يم، خو د پلار غم مې پر زړه ډېر زور کړی دی.

د للمې پر دې خبره د متين خوشالي لاړه. په سترګو کې يې اوښکې ډنډ شوې او ويې ويل: ددې ظالمانو له لاسه ډېر دوستان او ملګري قرباني شول.

متين له خو مياشتو اوږده سفر، له ډېرو خطرونو او ګوابنونو وروسته د خوست او کابل عمومي لارې ته راووت او په ډېره خوشالۍ يې د خوست پر لوري مزل ته دوام ورکړ. د مازديګر لمر په ډوبېدو و چې د بل چا له مبايل نه يې د ملکي روغتون رئيس ته زنګ وواهه چې په بېړه امبولانس ور ولېږي. دی چې کور ته رسېده، نو امبولانس هم په کوڅه کې ښکاره شو. ببرى يې په دواړه مخه ښکل کړ. بيا ډاکټرانو امبولانس ته پورته کړ او روغتون ته يې د درملنې لپاره يوووړ.

د دروازې مخې ته چې د متين مور د موټر غږهار واورېده، نو لوڅ سر د باندې راووته او پر متين يې سترګې ولګېدې. ټينګ يې په غېږ کې

ونيو او په سلګو کې يې شکرونه وويستل چې په خير کور ته راستون شو. کله چې يې متين پرېښود، نو للمې ته يې وويل: زويه ! ستړې مه شې.

متين شين شو او په خندا يې وويل: ادې جانې دا للمه ده، د باز خان لور او د سرې جامې يې اغوستې دي.

ددې خبرې په اورېدو د متين مور ټکنۍ شوه، خو بيا يې هم للمې ته ستړې مه شې ورکړه. کله چې کور ته سره ننوتل، نو للمې ته يې خپل کالي ورکړل او ورته ويې ويل: ها، اوس دا واغونده. کله چې متين بازار ته لاړ شي، ښايسته کالي به درته راوړي.

للمه چې بلې کوټې ته په کاليو بدلولو پسې لاړه، نو مور يې متين ته له غصې نه په ډکه لهجه وويل: دا سمه ده چې باز خان زموږ دوست دی، خو بيا هم له تا سره ددې جينۍ راتګ مناسب نه دی، ځکه د پښتو وطن دی، خلک به څه وايي، ها...

متين په خندا، خندا کې د مور له غصې نه ډکې خبرې پرې کړې او د للمې په اړه يې ټوله کيسه ورته وکړه چې ورونه او تره يې څنګه وژل شوي وو. بيا يې پلار څنګه ووژل شو او بالاخره يې للمه څنګه د وسله والو له منګولو نه خلاصه کړه...

د متين مور چې دا کيسه واورېده، نو پر للمه يې زړه وسوزېده. د زړه له درده يې وخ، وخ، خوارکۍ، څو ځله تکرار وويل او نور يې متين ملامت نه باله.

کله چې شپه تېره شوه، نو په سبا ورځ سپين ږيرى جنرال او څو نور لوړ پوړي نظامي چارواکي متين ته د مبارکۍ لپاره ورغلل. جنرال متين په غېږ کې ونيو او ورته ويې ويل: زويه! هېواد پر تاسو وياړي، ته يو اتل يې.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له جنرال سره نورو کسانو هم متين ته ددې لوی ماموريت د تر سره کولو مبارکي ورکړه. کله چې جنرال دوی بېرته ترې روانېدل، نو متين ته يې وويل: د يک شنبې په ورځ به له کورنيو چارو وزارت نه لوړ پوړی هيئت راشي. ستا په وياړ به لويه غونډه جوړه و او رتبه هم درکوو.

د متين پوښتني ته دولتي چارواکي، ملګري، دوستان او کليوال ډلې، ډلې راتلل او پرې پنډېدل. څو ورځې همدا حال و، خو کله چې د مېلمنو زور کم شو، نو د متين مور غلې غوندې متين ته وويل:

- زويه! که خپه کېږې نه، نو يوه خبره مې درته کوله.

- ادې ووايه! ولې به خپه کېږم.

د متين مور له کړکۍ نه د باندې وکتل او بيا يې په ټيټه اواز داسې زياته کړه چې للمه يې وانه وري:

- للمه ډېره ښه جينۍ ده، نو که خوښه دې وي، درته واده به يې کړم.

د متين مخ له شرمه سور شو او په بنده، بنده ژبه يې وويل:

- ادې ستا خوښه ده، زه نه پوهېږم.

مور يې پوه شوه چې متين راضي دی. د واده ورځ يې مالومه کړه او د شيانو د راوړو يې ورته وويل.

سهار ته متين ساختګي ږيره لرې کړې وه. د پوليسو ښايسته يونفورم يې پر تن و. ښايسته ويښتان يې شاته اړولي وو او له کوټې نه راووت.

للمه د انګړه په کوز سر کې وه. د متين پر ليدو حيرانه شوه. دومره ښايسته ورته ښکاره شو چې له دې وړاندې يې په دې انداز کې نه و ليدلی. متين هم مخ ور واړوه. هغه په سترګو کې ورته مسکۍ شوه. ده هم د مينې په انداز کې شونډې بېرته کړې او ورته ويې خندل.

متين لا د کور له دروازې نه، نه و وتلی چې تيليفون يې وشرنګېده.

د مبايل ښيښې ته يې وکتل. د ببرې شمېره وه. اوکې يې کړ او ويې ويل:

- سلام!

خو ببرې د وعليکم سلام پر ځای له شوخۍ نه په ډکه لهجه دا لنډۍ ورته وويله:

ملنګه دوه ګټې دې وکړې

يو دې خير ټول که، بل دې وکړل ديدنونه

پای

خوست

خپله جونګړه

١٦٢

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

https://momandpublications.com

This document was created with Win2PDF available at http://www.win2pdf.com.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.
This page will not be added after purchasing Win2PDF.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library